Marina

și marea

Vasilica Mitrea

نظرلوك
Nazar Look

Vasilica Mitrea

Marina și marea

Marina şi marea
Attitude and Culture Journal of Crimean Tatars in Romania
www.nazar-look.com

Marina şi marea

Vasilica Mitrea

Constanţa, 2015

Descriere:
MITREA, VASILICA
Marina şi marea / Vasilica Mitrea. Roman. Constanţa: 2015

ISBN 9781518832611

ISBN-13: 978-1518832611
ISBN-10: 151883261X

Prefață

Limbajul erosului

Romanul *Marina și marea* aduce în atenția lectorilor povestea destinului unor tipuri umane ambițioase într-un univers plin de contradicții. Autoarea creionează o lume în care imaginile irump în locul cuvintelor, iar personajele sunt capabile de autoanaliză, dar nu o realizează tocmai datorită pierderii inocenței. (e.g. Marina, Tudor).

Cu o amprentă de certă originalitate, rândurile scrise de **Vasilica Mitrea** reprezintă o realitate dintre cele mai pregnante, dar în același timp, caracterizată și printr-o puternică tensiune fluctuantă între vis și realitate, între timpul Istoriei și Marele Timp, între temporal și atemporal. În maniera unui descântec, textul este

transformat din câmpul esteticului în cel al abstractului lingvistic, aşa cum se şi anunţă discursul chiar din mottoul ce deschide cartea. „Când faci un bine uită imediat. Când ţi se face un bine să nu uiţi niciodată!" (proverb românesc), indicând, astfel, o cale de iniţiere a lectorului în interiorul structurii artistice, îl manipulează, prin tehnici de ambiguizare, la o lectură personalizată şi productivă.

Spaţiul desfăşurării acţiunii este dat de existenţa unei lumi unidirecţionale, de un declin al vieţii. În fapt, Marina şi marea reprezintă romanul de încercare de naştere a actului de scriitură.

Autoarea evidenţiază faptul că totul trebuie descoperit şi redescoperit în acelaşi mod în care personajele se redescoperă pe sine. Chiar titlul prefigurează ipoteza implicată şi anume pe aceea de conştiinţă. Autoarea împrumută limbajul erosului şi îl transferă, conotativ, în aria lui Agape, conferindu-i acesteia garanţie, culoare. Erosul şi Thanatosul se confundă. Actul de a iubi presupune moartea de sine şi renaşterea în Celălalt.

Romanul reprezintă un discurs al unei singure voci, glas care ne invită la interpretări pe diferite paliere literare. Între lector şi autorul-narator se creează o relaţie în care mesajul transmis de emiţător poate fi receptat de către destinatar în mod diferit. Emitentul de text refuză facilul, explicitul, transcrierea sentimentului în favoarea expresiei concentrate, matematice, utilizează expresii orientate către revelarea unor adevăruri profunde, putem vorbi de un lector eu-protagonist, de un continuu dialog între eu şi tu, eu-locutor, tu-interlocutor, ambii aparţinând unui singur ,,eu".

Locutorul se foloseşte de structuri alegorice cunoscute, de o structură clasică tradiţionalistă, pentru a oferi soluţii şi deschideri neaşteptate operând cu imagini aşa cum ştiinţele exacte utilizează concepte exacte. Acest aspect reiese din atitudinea anticlasică, antiacademică, antitradiţională, anticonservatoare, idee care s-a observat şi din lectura textului supus analizei: ,,Nu puteau nici să-l împiedice să iasă din casă. Cine l-a cunoscut înainte ştie că era un băiat studios, vesel, respectuos, dar cunoscându-i povestea de iubire spune, văzându-l: «Doamne fereşte!»". Cu alte cuvinte, în

Marina şi marea, autoarea îmbină viziunea proprie asupra realităţii cu conceptul general al vieţii de zi cu zi.

Prof.dr. Nastasia Savin

Moto:

„Când faci un bine uită imediat.
Când ți se face un bine să nu uiți niciodată!"
(proverb românesc)

Marea mă fascinează

Era o zi de vară atât de călduroasă încât nici vântul nu adia, iar zăpuşeala izvora ca un abur din pământ. Nu se mişca nici o frunză. Adevărată caniculă. Nu mai plouase de mult, iar pământul crăpase în unele locuri. Gospodarii satului, când se întâlneau la birt, discutau numai despre acest aspect şi îi neliniştea apariţia unei secete. „Degeaba primăvara a fost promiţătoare şi a plouat la timp, dacă acum pământul a crăpat şi miroase a ars".

Aerul condiţionat din birou aproape că nu făcea faţă temperaturii ridicate de afară. Nimănui nu-i ardea de muncă. Erau 35 de grade, cu plus, la umbră. Aşa se anunţase în mass-media, dar temperatura se resimţea a fi mult mai ridicată.

Marina se îndreptă spre chiuveta aflată în birou şi, cu mâinile făcute căuş, îşi răcoreşte fruntea, îşi dă apoi cu apă pe braţe, după care soarbe câteva înghiţituri. „Acum îmi este mai bine! Abia aştept săptămâna viitoare să plec la mare„.

- Marina, nu te-am întrebat, te duci singură?

- Nu! Cu prietena mea, Delia.

Delia îi fusese Marinei colegă şi în şcoala generală şi la liceu. Se înţelegeau ca două surori.

Marina era singură la părinţi, dar Delia mai avea încă doi fraţi. Ea se avea mai bine cu Marina, decât cu fraţii ei. Se legase între ele o prietenie de când erau în şcoala generală. În fiecare zi mâncau pacheţelul împreună, în pauză şi, de multe ori, Marina îi spunea mamei sale că a mâncat la Delia masa de prânz. Gestul nu rămânea fără urmări deoarece mama Marinei avea nişte principii stricte de la care nu abdica. „Nu-i frumos să serveşti masa de prânz în altă parte decât acasă!" Această amintire şi multe altele i-au revenit Marinei în minte în timp ce a pronunţat numele Deliei.

După ce s-a stropit cu puţină apă pe mâini şi pe faţă la chiuveta instalată în birou, spune entuziasmată mimând şi anumite mişcări care însemnau o „evadare spre libertate": „Abia aştept să simt briza mării care să-mi atingă obrajii, valurile să-mi biciuiască corpul, iar apa sărată să-mi "mângâie" trupul. Marea mă fascinează. Întotdeauna m-au copleşit valurile ei înspumate, m-au fermecat culorile de un albastru intens şi albastru-verzui. M-am întrebat mereu ce mistere se ascund în adâncuri. Tare mi-ar plăcea să mă pot scufunda, s-o explorez şi să-i cunosc tainele".

Vorbea şi gesticula cu atâta entuziasm despre mare, încât o şi vedeai cu aripi să poată zbura ca să ajungă mai repede la Ea.

Marina era studentă în anul III la Ştiinţe Economice, facultate pe care o făcea concomitent cu slujba în care se încadrase. Înainte de a ieşi la pensie mama ei fusese angajată pe această funcţie. Cârcotaşii spuneau că o angajase şi pentru felul în care arăta. Era

înaltă, zveltă, părul blond, cârlionţat, ochii albaştri-verzui în care te puteai cufunda privindu-i uimit şi fără încetare. Indiferent cu ce se îmbrăca, arăta minunat, oricum mai bine decât colegele ei. Când nu era de faţă îi spuneau „vedeta" şi nu o făceau deloc ironic, ci chiar cu simpatie.

Era de o frumuseţe angelică, pe chipul ei se citea şi inocenţă şi puritate. Avea o combinaţie de inteligenţă şi nobleţe, de atitudine şi popularitate. Nu te săturai privind-o! Îţi tăia respiraţia, iar simpla ei prezenţă făcea ca timpul celor care se găseau în preajma ei să treacă mai uşor. Ba, unii spuneau că este idealul femeii întruchipate la care visa orice bărbat, iar cei mai romantici îşi spuneau că „aşa probabil arăta o prinţesă la Curtea Regală".

* * *

Poate nu v-aţi gândit niciodată, dar timpul trece mai repede şi te simţi mai relaxat când ai o colegă de birou frumoasă. Şi o altă trăsătură caracteristică a omului frumos este şi aceea că „omul frumos este şi mai bun la suflet". Frumuseţea vine şi din interior. Dar după cum s-a constatat, omul frumos îşi găseşte foarte greu perechea. Nu pentru că este foarte pretenţios, dar mulţi nu îndrăznesc să îl curteze, îl cred inaccesibil. Mare păcat! Dacă sunteţi încredinţaţi că aveţi alte calităţi, în special bunul simţ, îndrăzniţi!

* * *

- Te invidiez! Eu am consumat câteva zile din concediu. A trebuit să fiu alături de mama mea când a fost bolnavă, îi răspunse Ramona.

- Ai făcut o faptă bună. Şi părinţii au stat cu noi, au pierdut nopţile să ne ocrotească, să ne îngrijească, merită să le răsplătim eforturile. Nu-i pot înţelege pe cei care nu-şi respectă părinţii, măcar pentru că i-au crescut, dar şi pentru ceea ce sunt ei în viaţă, adică un colac de salvare la orice oră din zi şi din noapte. Cine este primul care suferă pentru neîmplinirile tale, dacă nu un părinte?

- Wow, da, ei chiar suferă mai mult decât noi atunci când ni se întâmplă ceva rău. Nici nu se punea problema să nu fi stat cu ea. Mama mea s-a chinuit singură să mă crească. Tatăl meu a părăsit-o când eu aveam doi ani.

- Ce ticălos! i-a scăpat Marinei. Şi imediat şi-a dat seama că nu trebuia să folosească acest cuvânt nesăbuit. Iartă-mă!

- Nu, ai dreptate, ai nimerit-o. A fost un ticălos.

- Ştii, Ramona, eu niciodată nu am ştiut de ce tu nu aveai decât mamă! Marina fusese învăţată de mică să nu pună întrebări interlocutorului, să nu-l „descoasă". Să afle doar ce i se spune de către acesta. „Nu-i frumos să descoşi un om!", aşa ştia de la mama ei.

- Păi, stai să-ţi povestesc, deşi nu-mi face plăcere să vorbesc despre acest lucru. A plecat într-unul din voiaje, el fiind marinar, iar când s-a întors a anunţat-o pe mama că o părăseşte. Mama a rămas blocată când a auzit. El continua să-şi facă bagajele, iar mama nu contenea cu întrebările.

- Cum aşa, fără să fi avut discuţii în prealabil care să conducă la o despărţire?

- Nu au fost discuţii înainte de a pleca în cursă. Dacă ar fi fost, putea să prevadă o eventuală despărţire. Iar el, fără alte comentarii, a plecat şi... dus a fost.

- Aoleu! Dar nu s-a gândit că are şi un copil?

- Nu! S-a întors acasă după câteva luni, doar pentru a-şi lua restul lucrurilor personale. Mătuşa mea mereu spunea: „o avea găsită mai dinainte, că nu se putea înfiripa o relaţie atât de repede!"

- Când un bărbat îşi părăseşte nevasta pentru altcineva, asta înseamnă că ei aveau o relaţie mai veche.

- Niciodată un bărbat nu abandonează o relaţie până nu are pe altcineva în vedere, sau chiar o are găsită.

- Doar femeile părăsesc un bărbat când nu mai pot suporta „tratamentul" la care este supusă. Mai târziu se gândesc la o altă relaţie. Bine, mai sunt şi excepţii.

- De fapt, bărbaţii, prin construcţia lor, nu sunt atât de curajoşi precum se cred. Ei îşi încearcă norocul şi dacă femeia este mai „uşoară", cedează. Nici unul dintre aceştia nu judecă aspectul din perspectiva apropiată sau îndepărtată, mai ales când unul dintre ei este căsătorit sau chiar ambii. Intră într-un joc periculos care se termină cu urmări nu prea fericite - ei, mai mult sau mai puţin - îndrăgostindu-se, iar partenerii lor suferind poate toată viaţa. Este păcat, nu atât pentru pierdere, cât pentru gestul de trădare al partenerilor lor. Aşa a făcut şi tatăl meu. Ce poate fi mai dureroasă şi de neiertat decât trădarea?!

- Cunosc şi eu pe cineva care a divorţat de soţie, iar aceasta a aflat de-abia după divorţ că el „trăia" cu respectiva de mult timp. Şi mai ştiu cât de mult a suferit, nu atât pentru el, cât pentru gestul lui. Îl credea cel mai fidel soţ, iar el avea pe altcineva. Aşa că, îţi dau dreptate!

- Da. Sunt multe cazuri de acest gen. Şi să continui povestirea. Mama nu voia să-i acorde divorţul. Zicea mereu că „o să-i treacă şi se va întoarce el acasă...". Dar

contrar teoriei sale, într-o zi tata a venit cu individa la poartă şi a făcut un scandal... de s-au strâns toţi vecinii. De fapt, mai mult ea ţipa la mama, fără ruşine, apostrofând-o... „că n-ai fost în stare să-l ţii lângă tine", că „aşa arătaţi voi ca nişte sfinte, dar în realitate nu sunteţi bune de nimic" etc şi el, el... stătea „ca prostu'", iartă-mi Doamne exprimarea, că doar este vorba despre tatăl meu, şi se uita la ea cum îndruga verzi şi uscate, fără să riposteze, ceea ce m-a făcut să-l văd ca pe un laş. De atunci, nu suport bărbaţii „fără atitudine!"

- De fapt, de ce venise?

- În primul rând venise ca „individa" s-o convingă pe mama să-i acorde tatei divorţul şi un alt motiv, care mie mi s-a părut dezgustător şi de o lăcomie fără margini, este că tata avea un aparat de fotografiat performant pentru acele vremuri. Venise să-l recupereze. Stăteau în acel aparat, dar aşa sunt individele astea... şi lacome după avere, nu numai neruşinate! De fapt n-au pic de ruşine dacă sunt în stare de asemenea fapte.

- Şi tu ce vârstă aveai atunci, Ramona?

- Aveam cam nouă ani, dar n-am să uit niciodată acea scenă. Am rămas cu un gust amar şi acelaşi sentiment îl am şi acum pentru toţi taţii din lume care-şi părăsesc copiii.

- Sunt iresponsabili, nu le este milă şi dor de copiii pe care îi fac, îi părăsesc fără nici o remuşcare. S-au gândit vreodată dacă şi pe ei i-ar fi părăsit părinţii?!

- Am rămas mereu cu regretul că nu a venit niciodată la mine, măcar pe ascuns de femeia cu care convieţuia. Mi-ar fi plăcut să-mi aducă o ciocolată sau altceva. În definitiv, cum a trăit pe ascuns de mama cu acea femeie, nu putea să vină, tot pe ascuns, la copilul lui să-i aducă o ciocolată sau alte dulciuri? Aşa l-am judecat

întotdeauna pe tata. Îmi era dor şi îl aşteptam să facă un gest de bunătate faţă de mine. Eram copil şi nu înţelegeam deloc atitudinea lui rece şi distantă.

- Formidabil! Cum să rupi legătura cu copilul tău? Este sânge din sângele tău!

- Tinereţea poartă cu ea şi o lipsă de discernământ şi îi fac pe unii să uite de promisiuni şi de responsabilităţi, mă gândesc eu că asta trebuie să fie ca să-i acord circumstanţe atenuante.

- Şi, până la urmă, mama ta i-a acordat divorţul?

- Da. Până atunci a tot sperat că „o să-i treacă" şi o să se întoarcă acasă la copilul lui, adică la mine, dar după scandalul acela mama şi-a dat seama că este mai vinovat decât şi-a imaginat. Este şi mai grav când nu mai judeci cu mintea ta şi te conduce o „oarecare".

- Un om, un tată care nu a luat atitudine atunci când situaţia o cerea, ce mai poţi aştepta de la el? Întotdeauna este bine să nu neglijezi relaţiile pe care le-ai avut, indiferent despre ce relaţie vorbim, pentru că nu se ştie niciodată când te vei întoarce la EA. Dacă nu o faci, cu ce argumente te poţi justifica?!

Marina şi-a dat seama că multe sfaturi şi principii de viaţă le învăţase de la mama ei. Purtând o discuţie atât de serioasă şi-a reconsiderat cicălelile mamei ei, acestea fiindu-i acum de un real folos.

- L-a caracterizat ca fiind un laş, un iresponsabil şi că nu merita să sufere pentru el, a continuat Ramona povestirea. A realizat că nu era omul de care se îndrăgostise.

- Acum, tatăl tău este împreună cu acea femeie?

- Nu. Stai să vezi ce a urmat.

- Ramona, eu sunt colegă cu tine de atâta timp, dar nu am ştiut de ce mama ta este singură. Doar a fost învăţătoarea mea. Eu mereu o admiram pentru felul în care se îmbrăca şi cum se comporta la clasă. Era calmă şi blândă.

Ramona continuă povestea ca şi când nu auzise nimic din ce a spus Marina. „Paradoxal, dar imediat după divorţul de mama s-a despărţit şi de femeia aceea".

- Extraordinar! Cum aţi aflat?

- Întâmplarea face ca o fostă colegă de şcoală cu mama să locuiască pe aceeaşi scară cu ei. Pentru că ei stăteau la oraş, noi la ţară. De la ea a aflat totul.

- Eu nu cred că cei care-şi părăsesc soţia sunt mai fericiţi lângă altă femeie. Dar el, din moment ce făcuse această greşeală, trebuia să suporte şi consecinţele.

- Mă gândesc mereu la vorbele pe care le-am auzit adesea în casa mea, ale unora dintre prietenele care o vizitau pe mama: „cei ce fură fericirea altora sau îşi clădesc fericirea pe nefericirea altora nu vor fi niciodată fericiţi". Sau „fiecare primeşte de la viaţă ceea ce merită". Este o lege universală.

Marina era înţeleaptă prin sfaturile date de mama ei, iar pe Ramona o înţelepţiseră şi o maturizaseră dramele din familia ei.

- Chiar aşa, a fost mai fericit?

- Stai să vezi ce a urmat. El, rămânând singur, s-a întors să se împace cu mama. Ea nu îl mai voia, dar a ţinut cont şi de părerea mea crezând că eu am suferit fără tată. Însă eu, care nu aveam nici o amintire plăcută de la el, bineînţeles că i-am spus mamei aşa: „dacă îi era milă şi dor de noi, dacă se interesa în tot acest timp, dacă nu ne uita, atunci îl iertam! Cum am stat separaţi ca nişte străini

până acum, putem să o facem şi de acum înainte!" Şi chiar asta am simţit că era el pentru mine – un străin!

- Acum este cu altă femeie?

- Nu. Acum este la ceruri.

- Aoleu!

- S-a întâmplat într-un voiaj. Făcea baie în ocean, iar un rechin l-a atacat şi aproape că i-a smuls un picior. A făcut infecţie, a dat în septicemie şi a murit de tânăr. Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească acolo unde este! Mai grav este că eu nu-l pot ierta şi nu am amintiri plăcute cu el. Dar eu nu sunt Dumnezeu.

- Să-l ierte Dumnezeu!

- Să-l ierte!

- Ramona, ne-am luat cu vorba şi nu am terminat ce aveam de făcut, spuse Marina. Trebuie neapărat să finalizez tot, să las hârtiile astea în regulă dacă zilele următoare voi sta la mare.

- Să-mi laşi mie scris pe o hârtie ce probleme mai ai de rezolvat. Doar de aceea suntem colege, să ne mai şi ajutăm, nu?!

Marina aproape că a zburat către casă. Şi-a făcut bagajele, care nu erau deloc puţine: haine, încălţăminte, dar şi foarte multe alimente. Mama ei a muncit o zi întreagă să pregătească hrană pentru o lungă perioadă de timp ca să mai economisească bani.

* * *

Coup de foudre

doua zi s-a sculat dis-de-dimineaţă bucuroasă că zilele de vacanţă o vor relaxa. Dar foarte repede s-a întristat când pe cer a văzut nori ameninţători de ploaie.

- Nu-i nimic, i-a zis mama ei. Chiar dacă va ploua în următoarea oră, vremea va deveni senină în scurt timp, iar soarele va străluci la fel de puternic. Aşa-i vara! Temperaturile sunt ridicate şi nu o să fie rece mult timp. Să ai grijă să-ţi cumperi o cremă de protecţie. Chiar şi aşa, să nu abuzezi din primele zile, să nu stai prea mult la soare. Să te bronzezi uniform, fără să-ţi faci răni.

Aşa este mama, îţi dă sfaturi chiar şi după ce ai ieşit pe poartă. Are mereu teamă că nu a fost bine înţeleasă.

Ameninţarea ploii le-a însoţit pe tot parcursul drumului până când, la coborârea din tren, norii s-au răzbunat şi a început să plouă cu găleata. Marina şi Delia au trebuit să se adăpostească mai întâi câteva minute înainte de a lua un taxi şi a merge la adresa pe care o aveau notată în agendă.

S-a întâmplat exact cum a prevăzut mama Marinei. Nici nu a terminat bine de despachetat şi soarele şi-a făcut

apariţia pe cer. În următoarele ore se făcuse deja vreme de plajă. Doar că nisipul era puţin umed.

Marina, încă din prima zi de plajă, a făcut o cucerire. Tudor, proaspăt absolvent al U.M.C. Mai precis în ultimul an. Imediat ce a văzut-o i-a atras atenţia atitudinea ei, părul auriu, ochii de un albastru-verzui, schimbători ca marea, trupul ei de zeiţă îmbrăcat într-un costum de baie tot albastru, care se asorta cu ochii ei... A rămas mut de uimire în faţa acestei „apariţii". Era vis, era realitate? Privirea lui aţintită asupra ei a fost remarcată şi de Marina.

- Tu ai văzut tipul acela cum a rămas năuc privindu-te? îi zise Delia.

- Era imposibil să nu-l remarc, răspunse Marina aşezându-se cu graţie pe şezlong. Se împlinesc predicţiile Ramonei. Mi-a spus că „am să fac o cucerire la mare". Cred că a avut gura aurită.

Nici nu terminase bine această discuţie că Tudor, nedezlipindu-şi ochii de pe făptura ei, aşa cum un astronom urmăreşte cu mult interes Carul-Mare sau o altă constelaţie de pe cer, a urmărit-o până la şezlong. Apare lângă ea şi, inconştient de graba cu care o abordează, i se adresează întinzând în acelaşi timp mâna, lăsându-se puţin pe genunchi: „Tudor, student la U.M.C.! Îmi păreţi cunoscută. Cum vă numiţi domnişoară?"

- Marina! Mă cunoaşteţi de undeva?

Abia acum Tudor s-a dezmeticit şi a realizat pripeala cu care o abordase şi trucul vechi folosit. Ca să nu se facă de râs, dar nici să rateze momentul de a merge mai departe cu discuţia, spuse: „Formidabil, ce mult semănaţi cu o fostă colegă de-a mea, din gimnaziu... Iertaţi-mă! Vă rog, iertaţi-mă!"

În timp ce Tudor vorbea Marina s-a ridicat de pe șezlong. Așa îi cerea protocolul, să nu stea întinsă când cineva discută cu ea, mai ales un necunoscut. Nu-l mai văzuse niciodată. De ce a confundat-o?

Următorul gest ar fi fost să plece, realizând că s-a înșelat. Dar nu, el a continuat discuția. A zăbovit atât de mult că Marina a simțit nevoia să intre din nou în apă. Soarele puternic le-a înroșit trupurile amândurora, dar parcă nici unul nu-și dorea să întrerupă "vraja" care îi învăluise.

El a intrat după ea în apă apoi s-au întors pe plajă și au continuat să discute ca și când veniseră împreună. Lui Tudor nu îi mai venea să plece de lângă Marina.

Dacă până atunci Marina mai trăgea cu ochiul la vecinii ei de cearceaf, la jocul în nisip al celor doi copii între doi și patru ani, când s-a întors din apă nu a mai observat nimic din ce se petrecea în jurul ei. Era emoționată și absentă.

Tudor, la despărțire, a invitat-o să-l însoțească în seara aceea la un club. Ea a acceptat fără să stea pe gânduri, contrar firii și educației primite și în nebunia creată de muzica dată la maximum nu au ratat nici un dans. „Fericirea se află în mâinile tale, să știi numai cum s-o dirijezi către tine", sfat dat de mama ei care i-a trecut imediat prin minte. Mama ei mai obișnuia să mai spună: „Ești ceea ce vrei tu să fii!" Oare ce a vrut să spună mama cu expresia „ești ceea ce vrei tu să fii"? În situația de față cum ar trebui să mă comport?

Marina a simțit și ea un fior de la prima întâlnire cu Tudor. „Numai eu voi fi responsabilă de fericirea mea!", tot sfaturi auzite și neînțelese pe moment.

Oare ceea ce s-a întâmplat între ei era cu adevărat *coup de foudre*?

Dacă i-ai fi întrebat pe cine au zărit în jurul lor, nu ar fi ştiut ce să răspundă. Nu au văzut nici măcar orchestra, au dansat doar după ritmurile melodiilor. Poate nici nu a fost orchestră, o fi fost un D.J. Tudor a realizat că niciodată nu a fost mai fericit ca acum. Alături de el se unduia în dans cea mai râvnită femeie. Putea să observe dorinţa celorlalţi de a fi măcar un dans cu partenera lui, dar el nu o scăpa din ochi şi contrar felului lui de a fi, acum toate gesturile lui erau tandre şi mâna lui, pe mijlocul ei de top model şi-o purta cu multă tandreţe.

* * *

Carpe diem

Tudor o diviniza. Încerca timid să se apropie de ea şi să-i spună ce simte, dar văzând-o atât de frumoasă şi distinsă aproape că nu îndrăznea.

Niciodată nu i se întâmplase să se îndrăgostească atât de repede de cineva şi să simtă nevoia de a sta mereu în preajma ei. S-au întâlnit de atunci în fiecare zi şi în fiecare seară, iar urechile Marinei erau dezmierdate cu cele mai calde şi neobişnuite declaraţii de dragoste.

Marina se dusese doar pentru câteva zile la mare, dar depăşise termenul. Ea vorbise cu gazda ei şi îi plătise chiria pe o lună, iar Ramonei î dăduse câteva indicaţii cu privire la munca pe care o lăsase în grija ei. Aceasta o asigurase că „va face tot ce trebuie şi să nu-şi facă griji".

Delia se întoarse acasă. Nu avea nici un motiv să mai rămână. Pe ea nu pusese nimeni ochii, deşi nu era nici ea de lepădat. Dar aşa este cu norocul...

Marina a continuat să se vadă cu Tudor la plajă, la plimbare, însă au mai ieşit de câteva ori şi la dans. Deveniseră tot mai apropiaţi, iar ziua era prea scurtă faţă de nevoia lor de a fi tot mai mult împreună.

Serveau masa la câte un restaurant-pensiune, unde mergeai cu tava şi îţi comandai ce voiai să mănânci – cum se spune pe litoral „la împinge tava". „În tot cazul

se mănâncă foarte bine şi mai ieftin", o asigura pe mama ei la telefon.

Tudor se îndrăgostise atât de mult de Marina că a uitat de viaţa lui de dinainte, de atribuţiunile lui, chiar şi de examenele care se apropiau.

În vara aceea i-a făcut Marinei cele mai deosebite declaraţii de dragoste. Nici lui nu-i venea să creadă că poate fi atât de poetic când era vorba despre exprimarea sentimentelor. A fost ceea ce se cheamă „dragoste la prima vedere". Au trăit clipa, *carpe diem*. A mai auzit el fraza aceasta de multe ori, dar niciodată nu o experimentase. Şi acum nu i-a trecut nicicum prin minte să se gândească la întreaga frază: „Carpe diem, quam minimum credula postero", adică: "Trăieşte clipa de azi şi fii cât mai puţin încrezător în viitor!" Din primul moment în care a întîlnit această minunată fată, toate gândurile lui s-au îndreptat doar către ea. Cum ajungea acasă, o suna.

- Marina, abia m-am despărţit de tine şi deja îmi este foarte dor. Nopţile sunt pline de dor. Mi-e dor de tine chiar şi când te am în faţa mea! Mi-e dor de tine şi mereu îmi lipseşti! Nu ştiu cum să umplu golul lăsat de tine! M-ai transformat într-un om neajutorat. Simt că nu mai am încredere în mine. Nu-mi mai cunosc limitele.

Aşa îi vorbea Tudor în fiecare seară la telefon, deşi aproape toată ziua şi-o petreceau împreună. Minute întregi stăteau la telefon şi tot nu termina ce ar fi avut de spus, deoarece telefonul suna din nou după o pauză de câteva minute şi alte declaraţii de dragoste îşi făceau loc şi îi încânta auzul tinerei îndrăgostite.

- Tu eşti fericirea mea. Alături de tine simt că voi ajunge „foarte departe".

Marina era mai zgârcită în declaraţii. Să fi fost educaţia ei cea care o făcea mai rezervată? Mama ei tot

timpul îi spunea: „Să nu crezi ce-ţi spun bărbaţii. Ei asta fac cu toate femeile şi acelea care sunt mai slabe de înger îi cred! Te aburesc cu tot felul de minciuni până te „cuceresc", după care aleargă după alta!"

„Oare a făcut bine mama punându-mă în gardă despre gândirea bărbaţilor, sau a uitat să-mi spună că nu toţi sunt la fel?"

Marina îl iubea din tot sufletul pe Tudor şi au fost nenumărate momentele când ar fi vrut să strige în gura mare cât de mult îl iubea, dar când se gândea la spusele mamei sale, avea o reţinere. Şi, deşi ar fi dorit să-i spună şi ea că îl iubeşte enorm de mult, se abţinea şi schiţa doar un zâmbet la declaraţiile iubitului ei.

„Mama a trăit în alte vremuri, unde decenţa şi rezerva femeilor faţă de bărbaţi era o cerinţă socială. Din spusele dumneaei „o fată nu mergea niciodată alături de un băiat în timpul zilei. Cel mult se întâlneau la bal sau la o nuntă şi numai acolo era permis să stea alături de el – în dans". Pentru ei erau de ajuns că-şi aruncau „ocheade" la două intersectări în plimbările de la „şosea". Asta le ajungeau pentru toată săptămâna.

Acum erau alte vremuri. Tinerii nu mai aveau nici o reţinere în a-şi arăta sau declara dragostea cuiva.

Pentru Marina, cu sentimentul acesta de iubire în suflet, şi natura avea mai mult farmec şi culoare, iar discul mare şi portocaliu al soarelui la amurg prăbuşindu-se în lac dezvolta în mintea ei sentimentul „că toate au un sfârşit".

- Marina, nu ştiam că voi întâlni o fată ca tine. Cum am să stau departe de tine când voi pleca în voiaj? Cred că trebuie să-mi schimb meseria!

- Iar eu nu ştiam că voi întâlni un băiat ca tine, că aş fi venit mai devreme la mare.

- Nu! Acum cred că a fost momentul. Există un moment pentru orice, „o vreme pentru orice". Întâlnirea noastră a fost scrisă în stele şi a avut fixată şi data.

- Ha, ha, ha. Nu ştiam că eşti şi astrolog.

- Nu sunt, dar acum mi-aş fi dorit să fiu.

- La ce te-ar fi ajutat?

- Să ştiu exact ce ne-au rezervat astrele.

- Eu nu prea cred în „chestii" din astea.

- Nici eu nu credeam până să te întâlnesc pe tine, dar acum aş vrea să fiu atotştiutor. Chiar şi în stele. Şi nu-ţi ascund că de când te-am cunoscut pe tine aştept cu nerăbdare să se difuzeze Horoscopul. Aş fi curios chiar să-mi ghicească cineva în cărţi sau în cafea...

- Ha, ha, ha. Oricum, voi învăţaţi ceva legat de bolta cerească la Universitatea Maritimă!

- Învăţăm astronomie. Dar este cu totul altceva.

- Este mai mult decât învăţăm noi la facultate, despre cifre şi bilanţuri, despre expertize contabile.

- Poate de aceea eşti mai calculată.

- Aşa ţi se pare?

Erau momente când Tudor ar fi cuprins-o cu totul şi nu i-ar mai fi dat drumul. Trăia parcă într-o altă dimensiune. Nu mai ştia când este cald sau frig, când intra sau ieşea din baie, dacă dormea sau stătea numai de veghe. Uneori îl stingherea faptul că Marina era foarte rezervată. Nu ştia ce să-i spună şi când să-i spună anumite lucruri.

Pentru Tudor, Marina devenise templu de închinăciune, iar el poetul de la malul mării. Dacă nu ar fi iubit cu atâta intensitate nu ar fi descoperit niciodată „poetul", din el. Îi dădea Marinei câteva versuri scrise pe hârtie roz, a doua zi când se întâlneau, rezultat al simţămintelor lui.

Fără tine nu mai sunt eu,

Sufletul mi-e gol şi pustiu

Nu-şi găseşte alinare

Are-o mare supărare

Crede că doar lângă tine

Se va simţi mai bine!

Haide dar *rază de soare*

Adu-mi urgent alinare!

El o alinta adesea cu apelativul „rază de soare".

Numai iubirea sau nefericirea face din orice om un poet. De multe ori îi mângâia obrajii, uitându-se profund în ochii ei mari, albaştri şi numind-o „raza mea de soare!" Atât de mult o iubea că îi ieşeau nişte versuri atunci când i se adresa sau îi vorbea la telefon, de se mira şi el. El nu fusese niciodată talentat la literatură şi niciodată nu a putut să construiască măcar două versuri. Acum însă aşternea pe hârtie exact simţămintele lui. Ce păcat că nu le-a şi inserat.

Zeci de clipe fericite

Doar lângă tine le-am trăit.

Nopţile mi-au fost albite

De insomnii la nesfârşit.

Bântuit de singurătate

Ca într-un vis neîmplinit

Vreau doar clipe minunate

Aievea şi făr-de sfârşit.

Când iubeşti cu adevărat pe cineva faci promisiuni şi te simţi în stare de orice. El o vedea pe iubita sa întruchiparea cea mai desăvârşită care există în lume, femeia ideală.

Fericirea nu vine

Decât alături de tine

Vino, deci iubito, vino

Să mă cuibăresc lîngă tine

Şi buzele tale moi

Ambrozie să-mi fie

Iar tu să fii alături de mine

Şi să trăim pe vecie!

Vino dar rază de soare...

Femeie ideală!

Să împart cu tine

Soarta pe vecie!

Îşi dorea cu ardoare să aibă copii cu ea. „Eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată!" cuvinte ce îi răsunau în urechi Marinei şi profunzimea mesajului lor o făceau să ţină şi mai mult la el, uneori să se topească de dorul lui. Niciodată nu avea linişte mintea ei. O inundau declaraţiile lui de dragoste. Într-un fel se simţea vinovată că nu putea să-i răspundă la fel iubirii lui.

Când iubeşti cu atâta patimă îţi doreşti să fii alături toată viaţa de omul iubit, vrei să fii înconjurat şi de rodul iubirii tale, adică de copiii tăi, care dau sens şi greutate unirii dintre doi îndrăgostiţi. De aceea, în discuţiile lor interminabile, Tudor nu uita să-i amintească că îşi dorea urmaşi, care să-i semene Marinei. „Să fie frumoşi ca tine şi deştepţi ca mine... şi ca tine!" „Glumeşti, desigur!" i-a răspuns Marina, râzând la astfel de glume.

Fără ea viaţa nu avea culoare, nu avea substanţă, nu avea sens. O lună şi ceva a fost prea puţin, deşi în acest timp a trăit o întreagă poveste. O poveste de dragoste care era de necuprins pentru o vară. La sfârşitul sezonului de plajă, când frigul pusese stăpânire pe locurile în care soarele arzător le înroşiseră trupurile ca focul, s-au plimbat pe litoral şi au memorat fiecare clipă de iubire şi dor. Le era dor de apa mării care le ascunsese îmbrăţişările, ţinându-i mai aproape. Le era dor de nisipul fierbinte şi sărutările făcute sub acoperământul unui cearceaf. Le era dor de cluburile de pe plajă în care dansau, trupurile lor unduindu-se şi apropiindu-se, umplându-i şi totodată descătuşându-i de toate energiile. Se vedeau admiraţi de cei din jurul lor, motiv pentru care iubirea lor creştea şi mai mult. Admiraţia celorlalţi erau pentru ei un fel de aprobare şi confirmare că sunt o pereche potrivită. O adeziune totală la dorinţa lor de unire.

Plaja era acum aproape pustie. Ceaţa marină făcea ca abia să fie zărite contururile unor vapoare în larg. Pescăruşii erau peste tot, în zbor sau căutând, pe alocuri, resturi de mâncare rămase nedescoperite încă sau zburau spre largul mării şi ieşeau cu câte un peştişor în cioc pe care îl înghiţeau pe loc.

Plimbându-se aşa pe malul mării, deodată Tudor scoase de sub cămaşă un trandafir roşu şi îngenuncheat în faţa Marinei cu el, cu trandafirul roşu ca focul, ca focul ce-i

mistuia inima în lipsa iubitei lui, i se adresă cu cele mai calde declaraţii: „Marina, fără tine nu mai ştiu să trăiesc. Te vreau lângă mine, să fii iubita şi prietena mea, să fii soţia mea, să fii mama copiilor mei!" Rostise toate acestea aproape pe nerăsuflate.

Marina era mai degrabă îngrijorată dacă trandafirul nu l-a înţepat cu ghimpii săi, pentru că, în loc de răspuns, zise: „Vai, dar nu te-ai înţepat?" „Nu, pentru că am avut grijă mai întâi să-l curăţ de spini!"

Scena aceasta era parcă desprinsă dintr-un film, el îngenuncheat în faţa ei la ţărmul mării, în fundal apusul soarelui. El a ales marea pentru această cerere, pentru că marea a fost martora iubirii lor de-o vară. Iar marea, trezind-o parcă din visare, în loc de un răspuns, a blagoslovit-o pe Marina cu un val puternic care a udat-o până la piele, ea fiind cu spatele la mare şi nevăzând pericolul. Iar el era prea preocupat de răspuns. Amândoi au izbucnit în râs, deşi momentul dinainte fusese unul solemn. Imediat, atraşi ca un magnet unul de celălalt, s-au îmbrăţişat, nu s-au ferit de „pericolul" unui alt val şi nici nu le-a trecut niciunuia prin cap să se îndepărteze. Erau mai preocupaţi de ei decât de capriciile mării. Îmbrăţişaţi formau o singură fiinţă, un întreg, iar un alt val a venit şi i-a „botezat" pe amândoi.

S-au desprins din îmbrăţişare după ce alte noi valuri au venit peste ei şi au simţit că frigul pusese stăpânire pe amândoi. Atunci au realizat că începuse instantaneu un vânt puternic, aşa cum se întâmplă adeseori la malul mării.

Rafalele unui vânt puternic au venit dintr-odată, trântind umbrelele de pe plajă. Vântul a spulberat nisipul şi le-a intrat în ochi, iar marea spumega de furie. De ce s-a răzvrătit marea tocmai acum, la cel mai înalt grad de fericire pentru Marina şi Tudor?!

Aşa uzi, tremurând de frig, au fugit spre un taxi. La destinaţie, au alergat separat spre locuinţa închiriată de către fiecare. Ei deja descoperiseră că locuiau la câteva blocuri distanţă. Întâmplarea a făcut să fie aşa, sau au ţinut neapărat să fie mai aproape unul de celălalt? Nu, doar întâmplarea! Sau poate nimic nu-i întâmplător,

Marina, coborând prima, a alergat până la scara blocului şi a urcat în viteză cele două etaje. S-a scuzat faţă de gazdă, şi-a luat un prosop mare de corp şi a intrat direct în baie. Abia sub apa caldă ce i-a încălzit corpul, care până atunci tremura de frig, a putut să mediteze la cele întâmplate. A realizat şi că nu i-a dat un răspuns lui Tudor.

Un amestec de fericire, de emoţie, de nelinişte îi cuprinsese toată fiinţa. Îi pierise somnul şi se perpelea în pat abordând toate poziţiile şi folosind toate trucurile pentru a adormi. Întotdeauna se gândise la momentul când va fi cerută în căsătorie, dar nici un scenariu nu semăna cu acesta.

* * *

Pe tine şi marea

Cât a absentat de la serviciu a ţinut legătura cu Ramona. Îi mai indica ce trebuie să facă cu privire la serviciul pe care îl ţinea, prin cumul, buna ei prietenă.

Cu Delia discuta în fiecare săptămână.

- Ce faci, Marina? Nu se mai dezlipeşte Tudor de tine?

- Mai grav este că nici eu nu mă mai pot dezlipi de el. Şi râdeau amândouă făcând astfel de afirmaţii.

- Să ştii că s-a îndrăgostit şi de mine cineva, tocmai când mă credeam o cauză pierdută.

- Vai, ce mult mă bucur pentru tine. Măcar este cineva care te merită?

- Deocamdată nu-mi sunt prea clare aceste sentimente. Uneori, privindu-l, mă întreb dacă eu îl merit pe el.

- Dar prin ce se deosebeşte de alţi bărbaţi, de îl consideri atât de merituos?

- Marina, cred că aşa vezi lucrurile când te îndrăgosteşti de cineva. Îi vezi numai calităţile. Să nu râzi de mine când îţi voi spune cine este!

- Aoleu. Îl cunosc?

- Sigur că-l cunoşti. Este consătean de-al nostru.

- Nu mă mai fierbe atâta şi spune-mi cine este.

- Ştefan!

- Care Ştefan?

- Cel care stă la trei case distanţă de tine.

- Ştefan Ionescu?

- Da.

- Dar el nu era la facultate? Era la Bucureşti, din câte ştiu eu.

- Da. Mai are un an.

- Şi... ce are deosebit de spui că „poate tu nu îl meriţi pe el?"

- Tu ştii că ne-am întâlnit în toate vacanţele cu el. Dar niciodată nu m-am gândit la EL ca la un viitor pretendent. Dar în vara asta ne-am întâlnit mai des. Am ieşit de câteva ori la dans şi discutând mai mult am văzut calităţi pe care nu le bănuiam. Tipul este şi inteligent dar cea mai mare „calitate" a lui este că s-a îndrăgostit de mine!

- Ha, ha, ha. Nu ştiam că celor care se îndrăgostesc de noi le poţi atribui o calitate în plus. Dar este demn de reţinut.

- Marina, ştiu că te amuză mai mult felul în care ţi-am explicat toate acestea despre el. Dar acum, haide să privim lucrurile cu seriozitate. Da, ca să vezi, până nu discuţi mai mult cu un om, chiar dacă îl ştii de-o viaţă, nu poţi să-ţi formezi o impresie. Asta mi s-a întâmplat şi mie. Pentru mine Ştefan nu mai este necunoscutul pe care îl

vedeam cu alţi ochi acum câţiva ani. El este omul de care eu m-am îndrăgostit.

- Delia... ce să-ţi spun? Să fie într-un ceas bun!

- Aşa să fie. Eu de-abia aştept să vină momentul să mă ceară de soţie. Doar să nu facem nunta în aceeaşi zi, mai spuse Delia, glumind.

- În cazul acesta trebuie să stabilim dinainte, continuă şi Marina întrun mod la fel de amuzant.

Marina vorbea cu prietenele ei deschis tot ce nu ar fi putut s-o facă cu mama ei. Vorbeau şi râdeau la telefon vrute şi nevrute, doar să se simtă bine.

Convorbirea telefonică cu Delia i-a făcut bine. Se bucura pentru că prietena ei a găsit pe cineva care s-o iubească. Plecase tristă de la mare şi chiar îi spusese că se simte tare singură şi nu crede că dacă va sta la ţară îşi va găsi vreodată perechea. Dar iată că nu a trebuit să aştepte prea mult şi s-a îndrăgostit de cineva. Este un sentiment de împlinire şi de linişte sufletească când ştii că eşti iubit. Şi prietenii adevăraţi se bucură de fericirea ta, aşa cum i-a declarat Marina.

Când vorbea cu Tudor la telefon, acesta îi şoptea cu o voce gravă declaraţii de dragoste care se topeau în sufletul ei: „Cum a putut natura să modeleze o făptură atât de perfectă ca tine?" – cuvinte care o emoţionau şi nu o lăsau să adoarmă liniştită. Atunci când le rememora se întorcea pe spate, gândind că aşa o să poată adormi. Îi plăcea şi felul, tonul cu care îi făcea Tudor declaraţiile. Dintr-odată devenea mai serios şi responsabil.

„Ochii tăi sunt sclipitori, au parcă argint în ei şi culoarea asta, albastru-verzui, n-am mai întâlnit-o până la tine!" şi iar se întorcea într-o parte.

„Părul tău este oxigenat sau aşa este el de la natură?" şi se culca cu faţa pe pernă... Oh, Doamne, dă-mi linişte să pot adormi. Se face dimineaţă şi eu sunt trează, deşi mor de somn...

„Până acum am trăit făcând lucrurile mecanic, pentru că trebuia să dorm, să învăţ, să mănânc, să fac sport. Acum nu mai ştiu dacă am dormit sau doar am aţipit, citesc, dar nu reţin nimic, sport nu mai fac... Te vreau, Marina! Ne vreau pe noi amândoi. Să fim mereu împreună. Să nu ne mai despărţim niciodată. Vreau să fiu cu iubirea vieţii mele!" Am doar două iubiri – pe tine şi marea! Dar tu eşti prioritatea mea.

Toate aceste gânduri la vorbele spuse de Tudor au ţinut-o trează toată noaptea. Emoţii puternice au cuprins toate simţurile ei şi nu putea adormi. Probabil că doar aţipise când a sunat telefonul.

- Alo? Marina... Ce faci? Nu mai vii acasă? Era mama ei, îngrijorată. Era dimineaţă, dar Marina abia adormise şi era moartă de somn.

- Mamă, te sun eu!

- Dar ce ai păţit? De ce vorbeşti aşa? Eşti bolnavă?

- Nu. Îmi este somn. Cred că a fost lună plină aseară, că nu am putut dormi. Am adormit abia spre dimineaţă.

- Bine. Dar să mă suni!

Marina puse din nou capul pe pernă şi adormi imediat. Somnul de dimineaţă este cel mai adânc, mai ales când nu ai dormit toată noaptea.

Ramona a preluat şi sarcinile de serviciu ale bunei ei colege şi prietene. Marina a trebuit să-şi ia concediu peste concediu: de odihnă, cu plată, fără plată, medical.

În timpul acesta s-a pregătit şi pentru examene. Numai ea ştie cât i-a fost mintea la carte şi cât a memorat din lectură. Tudor în schimb era mereu prezent în mintea şi în gândurile ei. „Deci, asta înseamnă să iubeşti!"

El era ultimul an la Universitatea Maritimă Constanţa. Urma să plece în ultimul voiaj de studenţie.

* * *

Adevărul tot iese la iveală

Un abur plăcut de cafea, asta a fost prima senzaţie a Marinei în clipa în care a deschis ochii. Gazda, o femeie singură, curată şi foarte darnică nu servea nimic până nu îi oferea şi fetei din preparatele ei. Deşi nu se înţelesese decât să-i ofere cazare, aceasta era recunoscătoare că, mama sau tatăl Marinei aduceau foarte multe alimente de la ţară. Familia ei era foarte înstărită, buni gospodari şi nu le lipseau alimentele proaspete şi eco.

De când erau împreună aproape că nu mai cumpăra nimic de la market. Atunci, cum să nu fii atentă cu cea care îţi asigura subzistenţa în fiecare lună? Şi dacă mai adaugi la toate acestea prezenţa ei plăcută, doamna Mareş, se considera chiar norocoasă şi încântată s-o aibă tovarăş la masă. Şi, când Marina se oferea s-o însoţească în oraş, doamna era foarte mândră de compania ei. Toată lumea de pe stradă întorcea capul să le privească. Marina era una dintre acele persoane care atrag toate privirile.

Vecinele doamnei Mareş, care şi-ar fi dorit şi ele să închirieze câte o cameră pentru un adaus la veniturile

lunare, o invidiau pentru norocul de a găsi o fată atât de agreabilă şi populară în acelaşi timp. De multe ori o vizitau doar pentru a o admira pe Marina când era acasă. Pe lângă faptul că Dumnezeu o înzestrase cu atâta perfecţiune Marina avea o anumită atitudine care impunea distanţă şi respect, deşi era o fire blândă.

Mama ei fusese cea care o educase. Îi spusese şi cum să meargă pe stradă; „cu fruntea sus, nu încovoiată şi cu gândurile aiurea. Un om care stă drept în mers are un plus de eleganţă, pare mai sigur pe sine. Este primul lucru care atrage atenţia fiecărui trecător. Este important şi felul cum te porţi cu ceilalţi, în general cu toată lumea. Dacă faci bine, ţi se va răspunde cu aceeaşi monedă. Dacă te porţi cu răutate, se întoarce împotriva ta şi vei primi întotdeauna ceea ce le doreşti celorlalţi! Cu ce monedă plăteşti cu aceea eşti răsplătit! Universul este influenţat de activitatea şi gândurile noastre".

Să fie atentă la discuţia cu orice interlocutor şi să-i dea respectul cuvenit. Când se aşează pe fotoliu sau pe canapea să nu stea aplecată, neglijentă şi să nu se foiască sau să gesticuleze din mâini când vorbeşte. Să nu-şi pună mâinile în şolduri ca o „ţaţă". Să vorbească în aceeaşi tonalitate, fără să ridice vocea, chiar dacă are de dat explicaţii. În autobuz, să ofere locul unuia mai în vârstă decât ea oricât de obosită ar fi. Acest gest atrage după sine privirile celor din jur şi sigur va judeca „o bună creştere în persoana ta". Când merge în vizită la cineva să nu stea prea mult; să plece înainte de a se plictisi gazda de ea. Să mănânce cu gura închisă şi să amâne orice discuţie în timpul mesei, doar dacă întâlnirea la o masă este aceea de afaceri. Să nu ducă vorba de la o prietenă la alta pentru că, mai devreme sau mai târziu, poate să se convingă singură de adevărul spuselor uneia sau alteia fără a emite judecăţi de valoare. Să ia doar act de ce i se spune şi să tragă singură concluziile asupra caracterelor,

să nu se ia după bârfe... În primul rând, un om îl judeci după fapte, nu după vorbe. Să-şi asume o greşeală, deoarece omul mai poate greşi fără intenţie. Să ia aminte la toate vorbele şi gesturile de la care poate învăţa ceva. Este înţelept omul care învaţă câte ceva de la fiecare!"

Şi, de asemenea, mama ei nu uita niciodată să-i spună: „Să citeşti mult, să nu te mulţumeşti doar cu ce ţi se predă la şcoală. Numai aşa vei şti să faci faţă unor discuţii purtate pe orice temă. Nimic nu este mai jenant decât atunci când eşti nevoită să spui adesea „nu ştiu". În viaţă te vei afla în diferite cercuri şi doar dacă înveţi, poţi să intervii în discuţii. Să nu stai doar ca un simplu spectator când vezi că cineva are nevoie de ajutorul tău, să te implici!"

„Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ce ai învăţat în şcoală", spunea un mare învăţat. Şi câtă dreptate a avut. Mama ei o învăţase tot ce ştia acum pentru că educaţia face mai mult decât cele mai performante şcoli. Şi dacă vrei să cunoşti şi să ştii o poţi face şi singur. Nimeni nu te opreşte să devii tot ce-ţi doreşti tu! Fii autodidact! La informare şi cunoaştere au dreptul toţi, fără oprelişti, fără aprobări şi fără prea mare cheltuială. Nu întotdeauna eşti judecat după „patalama", ci după ştiinţa şi comportamentul tău, care îţi aduce plus-valoarea".

Avea o oglindă mare pe hol, iar mama ei i-a spus într-o zi: „Stai pe un scaun şi alege-ţi care este cea mai nimerită poziţie, să nu te faci de râs când stai pe un scaun sau fotoliu aşezată neglijent! Trebuie să ai atitudine şi când te aşezi! Nici nu ştii cum poţi fi caracterizată şi după felul cum stai într-o adunare sau într-o vizită!

A făcut acest exerciţiu acasă, a exersat şi cum să ajungă până la locul şederii. A făcut-o cu graţie, uitându-

se în oglindă, iar acum întreaga ei ţinută, începând de la intrare şi până pleca dintr-o vizită, arăta ca a unei regine.

Doamne, dar câte nu a învăţat-o mama sa? Şi, deşi nu părea atentă când i se dădeau aceste sfaturi, constată că nu a uitat nimic, iar acum se folosea de tot ce a înmagazinat pe parcurs. Şi cât de bine îi prinde, deoarece primeşte laude la tot pasul. Este îndrăgită de toată lumea şi toţi îi doresc compania. Era şi ea conştientă de calităţile pe care la are şi asta îi dădea un plus de încredere în forţele sale.

Doamna Mareş avea o vecină mai curioasă din fire. Cu multă lume avea ceva de „împărţit". Era ca un buletin de ştiri local. De la ea aflau tot ce se petrece, nu numai în blocul lor, ci în tot cartierul. Aceasta locuia la parter şi tot ce era fiinţă doamna Macaia înregistra. Judeca, controla şi contabiliza orice trecere prin faţa apartamentului său, ştia unde merge fiecare, pe cine vizitează, cu cine se încuscreşte, pe cine avea prieten; ştia câţi pisici a fătat pisica doamnei Preda şi ce culoare avea fiecare; câţi câini sunt adoptaţi şi câţi maidanezi sunt fără stăpân... Nu-i scăpa nici un serial. Era la zi şi cu situaţia politică din ţară. Ce mai, era o întreagă „enciclopedie". „Nu ştiu cum reuşeşte să le facă pe toate" mai auzeai spunând câte-o vecină!"

- Ştii la cine merge doamna Matei de fiecare dată?

- La cine?

- La doamna Dinu. Îi ghiceşte în cafea şi în cărţi.

- Dar cum aţi aflat?

- Foarte simplu! Mă tot întrebam de fiecare dată unde merge femeia asta. Şi într-o zi am văzut-o mai de departe pe geamul de la bucătărie, i-am ţinut calea şi am întrebat-o! „Doamnă, la cine mergeţi dumneavoastră, că

vă văd foarte des trecând pe aici!" „La doamna Dinu." „Ahaa! Dar vă cunoaşteţi de mult?" „Da! De când doamna Dinu lucra la fabrica de conserve! Am lucrat o perioadă împreună. Mă duc, mai stăm de vorbă, mai bem o cafea, îi mai ghicesc, că-i place ce-i spun." „Aaa, ştiţi să ghiciţi?" „Da! Şi încă foarte bine. Am clientele mele." „Înseamnă că ghiciţi pe bani!"

Şi, fără nicio pauză, doamna Macaia continuă: „Auzi... ghiceşte pe bani. De aceea vă spun doamna Mareş că ar trebui s-o chemăm pe doamna Matei să-i ghicească şi acestei frumoase fete".

- Nu cred că Marina o să se preteze la aşa ceva!

- Ce vorbeşti doamna Mareş?! Cine nu-i curios să-şi afle viitorul?

- Eu nu mă bag în asta!

- Lasă că-i spun eu, zice doamna Macaia. Acum plec acasă să fac mâncare...

„Oare ce spune vecina şi de mine când este cu altcineva?" – o întrebare care o frământa întotdeauna pe doamna Mareş după ce se despărţea de această vecină curioasă. Dar nu avea ce să-i facă. Nu te puteai pune rău cu doamna Macaia dacă voiai să ai linişte în bloc şi să fii bine văzut. O laudă sau o critică de la doamna Macaia făcea mai mult decât orice calificativ. Fiecare locatar din bloc îşi avea fişa la doamna de la parter.

Nici Marinei nu-i plăcea să stea în compania doamnei Macaia. O evita când aceasta era în vizită şi motiva de fiecare dată că are mult de învăţat şi se retrăgea în camera ei, aştepta până pleca, după care se întreţinea în discuţii cu gazda ei.

Se schimbau lucrurile atunci când o altă vecină o vizita pe doamna Mareş. Îi făcea plăcere să stea în

compania ei. Aceasta îţi lumina ziua cu buna ei dispoziţie, cu râsul ei cristalin, cu glumele ei, cu accentul ei, când moldovenesc, când ardelenesc. Imita într-un sens plăcut şi fără răutate, fără ironie, numai ca să creeze bună dispoziţie. Intrarea doamnei Angela Dragu echivala cu aerisirea camerei după doamna Macaia.

- Monica dragă, am adus trei plicuri cu Nesscafe. Pune te rog apă la încălzit, eu mă întorc imediat. Sper să fie şi Marina acasă. Îmi place să am o privelişte frumoasă atunci când mă relaxez la o cafea.

- Ha, ha, ha. Angela, şi tu eşti o încântare pentru noi. Ne luminezi dimineţile. Haide, te aşteptăm.

- Destul ţi le înnoureazǎ doamna Mac-Mac. Aşa îi spunea ea doamnei Macaia cu care avusese mai multe incidente. „Şe să facă bre şi ea dacă la altşeva nu se prişepe. Măcăie! Măcăie la mini, la tini, pe unde mai poate dumneaei să „controleze" starea socială a fiecăruia". O imita aşa, doar ca să se distreze, deoarece doamna Macaia era moldoveancă, deşi de mult nu mai avea accent moldovenesc.

Angela nu era căsătorită. Divorţase cu câţiva ani în urmă de soţul ei. Deşi era o femeie plăcută, iar frumuseţea izvora din atitudinea ei, soţul fusese cel care o înşelase. Aflase că trăia cu o femeie de câţiva ani, dar asta la mult timp după divorţ. Şi aşa cum se spune „ştia tot satul că o înşela bărbatul" numai ea nu aflase nimic. Din când în când, după ce divorţase deja, mai apărea câte o persoană care o cunoştea şi îi mai povestea cum că „l-am văzut pe soţul dv. în compania unei femei, dar... ce să spun... nici pe departe atât de atrăgătoare ca dv." sau „eu l-am văzut cu altă femeie, în ziua de... da, în apropiere de paşte, dar l-am crezut om serios, deşi aceea nu părea să fie rudă... după felul cum se fâstâceau..."; „în tot cazul... dumneavoastră îi făceaţi faţă şi lui prin distincţia pe care o

aveţi... Lângă asta, trece neobservat!" „Vai, l-am văzut pe fostul dumneavoastră soţ alături de o individă insipidă, incoloră, inodoră...!" „L-am văzut pe fostul dumneavoastră soţ alături de o... boschetară. Aşa arăta, ca o boschetară!"

- Acum este prea târziu. De ce nu mi-aţi spus atunci, le spunea de fiecare dată doamna Angela Dragu. Poate alta era atitudinea mea faţă de el. Ştiind că m-a trădat cu altă femeie, altele ar fi fost şi sentimentele mele faţă de el. Nu aş mai fi luptat să păstrez acea căsnicie. Că, într-adevăr, am luptat. Deşi eu aveam multe motive de divorţ, am continuat să mă păcălesc singură.

- Nu am îndrăznit să vă spun, tocmai ca să nu vă destram căsnicia prin imprudenţa mea.

- Aici cred că greşim noi. Că nu spunem adevărul, deşi cred că şi eu aş proceda la fel faţă de cineva la care ţin. Adevărul, până la urmă, tot iese la iveală. Mai bine mai devreme, să preîntâmpinăm alte suferinţe, să nu ne afundăm în alte minciuni...

- Dilema este că nu ştii cum este mai bine să procedezi în astfel de situaţii. Să-i spui sau... de multe ori zici: „nu vreau să o supăr, mai bine nu-i spun!"

- Atâtea am aflat după divorţ că mă şi întreb în ce piesă de teatru am jucat, din moment ce nu era real, aşa cum eu credeam. Şi câtă îmcredere am avut în el, că „puteam să bag mâna în foc" aşa cum se spune, ca să-l girez cu cinste şi loialitate. Când unul dintre soţi înşală, ce altceva poate să fie decât că trăieşti în minciună, în mocirlă, că pierzi ani din viaţa ta, mai ales pe cei mai tineri şi plini de iubire! Este păcat de cel înşelat, că anii tinereţii nu se mai întorc. Şi dacă stai să te gândeşti, cel care înşală este răspunzător şi vinovat şi de anii pe care ţi i-a furat cu bună ştiinţă, dar este vinovat şi de viitorul tău. Poate alta îţi era soarta dacă nu îl „alegeai" pe el. Există o

pedeapsă şi pe pământ şi în cer, dar care vine parcă prea târziu pentru vinovaţi. Oricum, nimeni nu scapă de „datorii!" Fiecare plăteşte în cele din urmă. „Dar ce să fac? Ca să nu-mi ruinez prezentul am făcut pace cu trecutul! Viaţa este prea scurtă pentru a pierde timpul urând pe cineva. Nu este dreaptă, dar chiar şi aşa, merită să o trăieşti. Fiecare se bucură sau se întristează în anumite etape ale vieţii" Aşa se purtau discuţiile între doamna Angela şi cunoştinţele ei.

Doamna Angela Dragu, de un an de zile era cu acest bărbat, deşi se apropiau de 60 de ani. Fiecare stătea la casa lui, dar împreună petreceau cele mai frumoase clipe din viaţa unui om. Făceau împreună excursii, în ţară şi în străinătate. El, venea cu maşina, îi aducea o sticlă de vin bun, carne pentru grătar, alte preparate, diferite cadouri şi, după un astfel de răsfăţ, plecau împreună cu maşina. Erau compatibili sau au înţeles fiecare în parte că „decât să stai singur, mai bine să fii alături de cineva?!" Viaţa trece oricum şi noi avem întotdeauna motive să ne plângem de soarta noastră.

- Bernard Show, întrebat de cineva dacă i-ar fi fost mai bine să stea singur", a răspuns: „şi dacă stai singur şi dacă stai cu cineva, tot la fel regreţi!" Este în firea omului să fie întotdeauna nemulţumit de ceva. Şi nici să nu compari viaţa ta cu a altcuiva. Nu ai de unde şti cum a fost viaţa lor.

„De un an de zile cred că mi-am recuperat viaţa pentru câţiva din anii pierduţi. Dumnezeu nu ne rămâne niciodată dator. Noi îi datorăm LUI totul. Nu putem să-i mulţumim altfel decât printr-un comportament decent".

- Ai dreptate Angela! Un exemplu „bun" este doamna Macaia. Ţine post şi se duce şi la biserică, dar îi place să bârfească pe toată lumea. Cum este mai bine?

- Mai cinstit ar fi să nu ne intereseze de alții sau să controlăm viața cuiva, ba dimpotrivă, să avem grijă la tot pasul de semenul nostru așa cum ne-am dori ca altul să se poarte cu noi, să nu jignim pe nimeni, să nu invidiem!" Așa gândea doamna Angela și așa se și comporta. Vorbea doar despre persoana ei, niciodată de altcineva. De aceea nu-i plăcea comportamentul celeilalte vecine. Dacă mai glumeau despre comportamentul vecinei lor, o făceau doar ca să se distreze. Nu pentru că o invidiau sau că îi purta ranchiună.

Doamna Macaia în schimb era foarte atentă să nu-i scape cumva ocazia de a urmări, după perdea, când vine prietenul Angelei. Dacă îi scăpa ora intrării lui în bloc și îl vedea doar la plecare nu și-o putea ierta toată ziua: „Cum de n-am văzut eu când a intrat? Oare cât o fi stat?!!"

În pofida grijii vecinei, doamnei Angela Dragu și prietenului ei nu le scăpau nici un spectacol sau piesă de teatru, fie la Operă, la concert, fie că mergeau la Teatrul Fantasio sau la Casa de Cultură. Era la curent și cu știrile din mass-media. De citit, nici nu mai vorbim. Cum termina un volum de lecturat începea un altul. Poate și pentru faptul că o prietenă o invita la diferite lansări de carte și de fiecare dată cumpăra și cartea. Știa să-ți povestească aproape de fiecare scriitor, cum și ce scrie. Da, era într-adevăr o încântare compania ei!

Când îți vorbea de anii în care singurătatea devenise o povară, îți dădeai seama că nimeni nu ar trebui să treacă prin asta. Era ca o lecție de psihologie autentică în care înțelegeai nevoia omului trecut de o anumită vârstă, de ce caută compania cuiva. Mulți o iau în glumă spunând că: „ce-i mai trebuia la vârsta lui", dar să nu emită nimeni judecăți de valoare, dacă nu a trecut printr-o astfel de experiență. Iar bucuria și tristețea simți nevoia să le împarți cu cineva. Nici gustul mâncării nu îl știi, dacă

nu ai şi calificativul altcuiva. Omul simte nevoia să se pună de acord cu altcineva în tot ce întreprinde, să fie aprobat sau dezaprobat. Şi chiar frumuseţile naturii sunt mai desăvârşite când eşti la braţ cu persoana potrivită.

* * *

Ar fi bine să treci şi printr-o criză

Chiar dacă discuţia telefonică cu mama se prelungise destul de mult, Marina a evitat să-i spună ceva despre Tudor. „Îi voi zice când o să merg la ţară. Prin telefon nu ştiu cum să-i explic", i-a spus doamnei Mareş.

Cu toate acestea, a stat mult de vorbă la telefon, mama informând-o, aşa cum o făcea de fiecare dată, despre vecinul lor de la ţară, nea Ion scandalagiul. Soţia lui era nevoită în dese rânduri să ceară ajutor mamei sale. El venea beat şi pur şi simplu făcea instrucţie cu nevastă-sa: „Încălzeşte mâncarea"; „Vezi că-i prea fierbinte şi ţi-o trântesc în cap!"; „Ai adunat iarbă pentru animale?"... Ia le ducea grija la toate, iar el nu făcea nimic. Chiar dacă el venea acasă aproape de miezul nopţii, trebuia să stea să îl aştepte. Nu suporta s-o vadă adormită, o lua din pat la bătaie. Săraca femeie ar fi vrut să-l lase, dar avea doi copii cu el şi nu avea unde să plece. Părinţii ei erau săraci şi mai avea alte surori necăsătorite, aşa că trebuia să îndure toate chinurile la care era supusă. Trudise mult să-şi construiască împreună o casă şi mai avea multe de făcut s-o termine, dar când lua salariul şi trecea mai întâi pe la birt, lăsa acolo o sumă considerabilă. Nu putea să-i reproşeze nimic în ziua aceea, că ar fi ieşit mare scandal.

Când era treaz, te puteai înţelege cu el, dar degeaba, faptul era deja consumat. Scuzele erau tardive, însă mai lăsau ceva urme de omenie, pentru care ea mergea mai departe.

De multe ori, Marina a fost să le ducă câte ceva de mâncare, când nea Ion era la serviciu. Îi era milă de cei doi copilaşi, care aveau parte de acelaşi tratament, când venea tată-său acasă beat.

Singura lui calitate era „că se ţinea de serviciu". Acolo nu bea. Doar când venea spre casă poposea la crâşma din sat şi, odată intrat, până nu se îmbăta, nu se lăsa.

- Tanti Elena, nu ştiu cum puteţi să înduraţi atâtea de la nea Ion.

- Când este treaz, mă înţeleg cu el. Altfel nu-mi făceam „căsuţa" asta. Măcar am un adăpost eu şi copii mei.

- Vă şi bate?

- Nu mă bate, dar când este beat mă împinge, trage de mine. Nu suportă să mă vadă în pat când vine el de la cârciumă. Este destul de greu şi aşa.

- Nu l-aţi speriat că băgaţi divorţ dacă se mai comportă aşa?

- Ohoo! Este şi mai rău atunci. Devine agresiv şi violent în limbaj dacă-i spun că-l las. El mă iubeşte în felul lui, dar asta îl strică – băutura! Îmi amintesc o scenă când aveam vreo 15-16 ani. Eram foarte veselă şi râdeam zgomotos din orice. Nu mai ştiu acum din ce cauză am râs atunci cu multă poftă, iar mama mi-a atras atenţia într-un mod în care m-a făcut să mă simt stupid: „râzi ca o proastă!". De câte ori mă gândesc acum la acel moment nu pot să spun decât că am următorul sfat pentru mamele

care mai fac astfel de greşeli cu fetele lor: să le lase să râdă cât vor şi atunci când simt acest lucru. Poate nu se vor mai întâlni în viaţă cu asemenea momente. Ce mult mi-aş dori şi acum să mai pot râde ca în copilărie! Şi nu numai asta, ci să faci anumite lucruri sau gesturi atunci când simţi nevoia, pentru că vine o vreme când nu mai poţi să faci orice.

- Săraca, munceşte toată ziua. Este foarte curat la ea în casă, chiar dacă are câteva lucruşoare, acelea sunt curate, i-a zis Marina mamei sale, după ce s-a întors odată de la tanti Elena.

- Nu vezi şi copilaşii ce curaţi îi ţin?

- Îmi spunea că se uită mereu pe uliţă când trebuie să vină nea Ion de la serviciu, mai ales în ziua de salariu.. Dacă întârzie prea mult, atunci începe să-şi facă griji.

Mama, vorbind cu Marina la telefon, continua s-o informeze ce mai fac vecinii ei. „Iar a venit Ion beat aseară. A izgonit-o pe Elena din casă şi am văzut-o cum stătea ascunsă după casă."

- Dar dumneata ce-ai căutat să ieşi afară la o oră târzie din noapte?

- Uitasem pe sârmă nişte rufe. Spălasem câteva şi din lucrurile tale şi mi-a fost frică să nu le fure cineva. Nu vezi că în ziua de azi oamenii nu mai au ruşine? Intră în curte şi-ţi iau tot, fără mustrări de conştiinţă. Atunci am auzit ceva foşnind şi când mă duc, Elena îmi şopteşte: „A venit beat şi m-a dat afară din casă." „Vino la mine să dormi", îi zic... „Vă mulţumesc, tanti Silvia, dar dacă se trezeşte, începe să mă caute, şi-i mai rău... Aştept până adoarme el şi pe urmă mă duc încet şi mă culc lângă copii!"

- Doamne, ce chinuită este femeia asta!

Abia a terminat Marina de vorbit la telefon cu mama sa, că o aude din dormitor pe vecina lor, Angela.

- Fetelor, v-am adus plăcintă caldă.

- Ohoo, se va bucura mult Marina. Ei îi plac produsele de patiserie.

- Sărut-mâna, doamna Angela. Vă mulţumim!

- Intră, Angela, să bem o cafea. Ştii că Marinei îi place compania ta.

- Este reciproc.

Marina, care ţinea cont de părerea doamnei Angela, a dispărut imediat şi a venit cu o rochiţă nouă, aşezată pe umeraş: „Doamna Angela, să vă arăt ce mi-am cumpărat! Vă place?

Era o rochiţă roz cu desene în formă de bărcuţe sau aşa ceva, albastre, iar materialul era şi el de calitate.

- E splendidă, Marina. Te prinde culoarea, mai ales la părul tău blond... O să-l înnebuneşti de tot pe Tudor când vei apărea astfel îmbrăcată.

- Aaa, el mă laudă indiferent cu ce sunt îmbrăcată!

- Este realist. Câţi bărbaţi beneficiază de norocul lui? Numai să te merite. Ai grijă că bărbaţii buni sunt adjudecaţi. Ştii ce a spus Einstein despre relativitate când s-a referit la femei?

- Nu, nu ştiu!

- Când stai lângă o fată drăguţă două ore, ele par două minute. Când stai pe o plită încinsă două minute, par să fie două ore! Aşa că, ţinând cont de această teorie, el nu se satură să stea în preajma ta nici câteva zeci de ore. Oricum este un norocos. Tu eşti în trendul de astăzi - trei în unu: şi deşteaptă şi cuminte şi frumoasă!

- Mulţumesc pentru aceste aprecieri, dar cred că exageraţi.

- Nu, nu exagerez deloc. Despre tine nu pot să vorbesc decât la superlativ. Să-i mulţumeşti mamei tale care a făcut o fată aşa de frumoasă şi a completat toate aceste însuşiri cu educaţia pe care ţi-a dat-o! Şi acum, spune-mi! Cum te înţelegi cu Tudor?

- Până acum ne înţelegem foarte bine. Îl iubesc şi mă iubeşte. Ieri, m-a cerut în căsătorie.

- Daaa?! Şi ce i-ai răspuns?

- Nu am apucat să-i răspund. Şi Marina începe a povesti ce li s-a întâmplat cu o seară înainte.

- Marina, să cântăreşti bine înainte de a spune „Da"! Cred că vorbiţi de două luni, nu? Nu ştiu dacă-i mult sau puţin. Se spune că ai nevoie de un minut pentru a remarca o persoană specială, o oră ca s-o apreciezi, o zi ca s-o iubeşti şi o viaţă întreagă ca s-o uiţi. Să urmăreşti la un om în primul rând *bunul simţ*. Acesta stă la baza comportamentului fiecăruia. Un om cu bun simţ nu ar face ceva greşit faţă de partenerul său. El ştie să-şi analizeze fiecare mişcare ce ar putea să te rănească. În primul rând se controlează pe el şi abia după aceea pe ceilalţi. Şi nu în al doilea rând, să arate cât de cât bine partenerul de viaţă, fie bărbat, fie femeie, să nu-ţi fie ruşine cu el când îl prezinţi altora. Şi când mergi alături de el sau ea să mai spună şi alţii „bravo, a ştiut să aleagă..."

- Este mai înalt decât mine, este inteligent şi nu arată nici rău, intră Marina în jocul Angelei...

- Mi-ai spus odată că-ţi place inteligenţa lui Tudor. Dar inteligenţa fără caracter nu face nimic, pe câtă vreme „caracterul fără inteligenţă face mult!" Eu îţi doresc destulă fericire ca să îţi ţină spiritul viu cât vei trăi. Să ai

parte de o singură căsnicie. Când faci un sacrificiu în numele iubirii trebuie măcar să merite acea persoană. A, să vă spun una bună! Eram la piaţă şi stând la tarabă alături de două „doamne" o aud pe una spunând: „îmi doresc să mi se facă curte, că sunt destule grajduri unde se poate intra fără probleme!" Auzi tu, ce analize pot face unele...

- Eu am încredere în Marina că va şti să analizeze calităţile lui Tudor, spuse doamna Monica, ca şi când a fost absentă la această remarcă.

- Noi suntem datoare să-i atragem atenţia să-şi aducă aminte ce va trebui analizat la Tudor.

- Mulţumesc doamnelor pentru toate sfaturile şi urările de bine pe care mi le daţi. Şi odată cu aceste aprecieri Marina le-a sărutat obrajii fiecăreia.

- Sunt unii bărbaţi care luptă prin toate mijloacele până te au şi după aceea nu sunt în stare nici măcar să-şi ţină promisiunile pe care ţi le-au făcut. Nu mai vorbesc că tot timpul ar trebui să-i preocupe fericirea partenerului, chiar fără să-şi fi luat în prealabil angajamente. Fără nici o legătură cu ceea ce discutăm noi acum, daţi-mi voie să vă spun o glumă care mi-a venit în minte. Să mai şi râdem, nu? Un incendiu a distrus casa unei familii şi vaca şi nevasta. Un prieten îi spune cât de rău îi pare. Acesta îi răspunde: „Da, sunt necăjit. Toţi îmi recomandă câte o altă femeie. Dar nici unul nu ar veni să zică: Na, mă şi ţie altă vacă". Ce concluzie tragem noi de aici?!

- Ha, ha, ha. Angela, nu se putea să nu ne faci tu să râdem.

- Atunci, să vă mai spun un banc: Sună soneria. Soţia disperata se roagă: "Doamne, fă să dispară amantul, iar soţul să nu ştie nimic". La care un glas din înalturile cerului răspunde: "Bine, fie. Te scap, dar când o să mori o

să ţi se tragă de la apă". Soţia a fost bucuroasă că a scăpat de amant, gândindu-se că în ceea ce priveşte apa va avea grijă şi se va feri. Peste un timp apare o ofertă de nerefuzat pentru o croazieră pe mare împreună cu toate prietenele ei. Se duce femeia în excursie, când deodată începe o furtună. Femeia iar se roagă: "Doamne, ştiu că mi-ai spus că o să mor din cauza apei, dar acum, gândeşte-te... sunt atâţia oameni nevinovaţi... o să omori pentru mine toţi oamenii de pe acest vas?" La care glasul răspunde: "De-ai şti de câţi ani mă chinui să vă adun pe toţi..."

- Păi, aşa sunt unii bărbaţi, ţin mai mult la ceva material decât la partenera lor de viaţă. Nu ştiu să treacă cu vederea unele detalii neplăcute care apar în viaţă şi te cicălesc cu ele până îţi trece cheful şi de dragoste şi de tot. Pe urmă tot pe tine te învinovăţeşte că, vezi Doamne, nu mai eşti cea de la început.

Angela, ca şi când nu a auzit ce a spus Monica, spuse: „Mai trebuie să adaug ceva, Marina, „că întotdeauna înainte de a te căsători cu cineva ar fi bine să treci şi printr-o „criză" cu iubitul tău. Altfel spus: „să mergi cu el la drum, la o petrecere mai întâi şi după aia... Numai aşa poţi să-ţi dai seama cum reacţionează. Când dau de greu mulţi bărbaţi fug de responsabilităţi. Abandonează şi iubire şi tot. Alţii sunt violenţi. Uite, bărbatul meu a plecat definitiv la respectiva doar când a dat de greu. La naiba cu restul! Un medic mă diagnosticase cu o boală incurabilă. Până atunci, trăia mersi cu două. Ea ştia de mine, eu în schimb nu ştiam nimic de ea. Am auzit mai târziu că de multe ori îl condiţiona să divorţeze de mine. Când a dat de greu, adică atunci când a aflat de boala mea, a plecat unde a simţit că îi este mai uşor. Şi situaţia mai comodă era acum lângă cealaltă. Dar un drum fără obstacole nu duce nicăieri. Acum culege fiecare ce a semănat. Eu de fapt culeg din ce a hotărât el pentru mine. Numai că bunul

Dumnezeu a văzut că sunt nevinovată şi mi-a dat multă fericire şi înţelegere alături de Paul. O relaţie bazată pe minciuni durează atâta până ce iese adevărul la iveală.

- Bine că nu a fost adevărat diagnosticul pus de medic, Angela, spuse Monica.

- Între timp, după multe analize pe care le-am făcut, a reieşit că diagnosticul era greşit. Dar atunci, bărbatul meu, putând să aleagă între două, a ales ce nu-i dădea bătăi de cap, a ales-o pe cea „sănătoasă". Deşi am aflat mai târziu că pe mine m-a iubit mai mult, dar ce folos?

- De-abia când este prea târziu realizează şi ei ce au pierdut. În definitiv, într-o relaţie trebuie să existe şi o doză de toleranţă... mai bine zis nesimţire. Să nu contabilizezi şi să pui totul la inimă. Procedând aşa, ai o căsnicie mai lungă. Cei care se iubesc mult, sunt mai sensibili în relaţie şi pun totul la suflet. Imediat ce aud o vorbă greşită, abandonează relaţia.

Dacă până atunci Marina îşi imagina că alături de Tudor va avea o iubire veşnică, acum, discutând mai mult pe această temă cu doamna Angela care avea multă experienţă, vedea lucrurile altfel. „Poate valul acela care a venit peste noi şi ne-a udat până la piele nu a fost întâmplător. Bine că nu i-am dat nici un răspuns".

* * *

S-a întâmplat să le compare

La orele 16.00, atunci era programată întâlnirea cu Tudor. Marina avea oricum emoţii şi aştepta cu nerăbdare fiecare întâlnire cu el, dar pe aceasta o aştepta în mod excepţional. Nu ştia cum va relua Tudor cererea în căsătorie.

Ajunsă la locul întâlnirii nu-l zărea pe nicăieri. Se uita la ceas la fiecare zece secunde aşteptându-l şi bătând pas de defilare în dreapta şi în stânga. Tudor ajunsese, dar stătea ascuns şi îi urmărea mişcările agitate. Nu a lăsat-o să aştepte mai mult de 5-6 minute după care apare direct cu braţele deschise, în mâna dreaptă având o ciocolată. O îmbrăţişează cu toată dragostea şi pornesc agale spre faleza cazinoului din Constanţa. La fiecare întâlnire avea grijă să-i aducă ceva dulce. Un gest pe care Marina îl aprecia. Fiecare întâlnire cu el îi trezea curiozitatea şi o făcea să se întrebe: „Astăzi ce îmi va mai aduce oare?!"

- Ai întârziat!

- Nu, am venit înaintea ta, dar te-am privit câteva minute.

- Răule! M-ai lăsat să mă perpelesc. Eu ştiam că tu eşti parolist şi nu întârzii niciodată. Am intrat deja în panică aşteptându-te.

- Asta înseamnă că ţi-a fost dor de mine şi erai îngrijorată să nu mi se fi întâmplat ceva.

- Nu în felul acesta trebuia să procedezi.

- Iartă-mă, Marina!

- Te mai îndoieşti de sentimentele mele?

- Nu mă îndoiesc, dar mereu mi-e teamă!

- De ce?

- Pentru că nu ştiu ce a găsit aşa o fată frumoasă la mine!

- Te-am găsit pe tine... Tudor, un băiat sensibil şi care a ştiut să mă facă să-l iubesc.

- Da, constat că este adevărat când se spune că „dragostea este oarbă"!

- Nu ştiu de ce te subestimezi!

- Nu mă subestimez, dar eu, pe lângă tine, par a fi Bestia, iar tu Frumoasa.

- Ha, ha, ha. M-am prins. Îţi place să mă tachinezi, ca eu să te contrazic. Tu crezi că eu aş fi iubit o „Bestie?"

- Acum, ca să fiu serios, nu ştiu dacă eu sunt o Bestie dar este clar că tu eşti Frumoasa. Şi norocul meu este că eşti... frumoasa mea!

- Este mai clar acum faptul că tu iubeşti numai aspectul meu fizic. Nu mă iubeşti pe mine, pe Marina?

- Acum cine pe cine tachinează?

- Atunci să nu mai spui prostii.

- Adevărul este că tu ai şi calităţi morale. Frumuseţea şi caracterul sunt direct proporţionale la tine.

- Vezi, într-un fel, chiar şi aceste vorbe frumoase spuse la adresa mea pe mine mă fac să te iubesc şi să te apreciez şi mai mult în fiecare zi.

- Ai spus că mă iubeşti!?

- Da, aşa am spus.

- Doamne, cât am aşteptat să-mi spui cuvintele astea... te iubesc!

- Un „te iubesc" se mai vede şi din fapte, nu crezi? De ce m-aş întâlni cu tine dacă nu mi-ar plăcea... (şi mai timid)... dacă nu te-aş iubi?

Au continuat să se tachineze.

Dar cea mai mare plăcere a lor era plimbarea pe malul mării. Tudor a aşezat mijlocul Marinei pe mâna lui dreaptă, aducând-o cu „buzele ei moi", aşa cum obişnuia să-i spună, alături de gura lui plină şi cuprins de dorul trupului ei lasciv. S-au îmbrăţişat, s-au sărutat cu speranţa de a fi mereu aproape, de a fi un singur trup şi dorinţa ca nimeni să nu le tulbure fericirea. Momentul a fost greu de gestionat dacă pe lângă ei nu trecea o altă pereche de îndrăgostiţi. Au reuşit cu greu să se adune şi, uitându-se în jurul lor, au văzut chiar mai mulţi oameni pe plajă pe care până atunci nu-i observaseră. Marea era pentru ei cea mai mare atracţie. Îi admira întinderea ei de necuprins, mirosul de scoici inconfundabil, culoarea schimbătoare şi foarte asemănătoare cu ochii Marinei. Cu greu s-au desprins de această minunată privelişte şi au hotărât să servească masa la restaurantul *Zorile*. De aici au continuat să privească marea şi să numere vapoarele care se vedeau în larg.

Marina era conştientă de faptul că el făcea un efort financiar să-i ofere astfel de plăceri, de aceea şi considera un fapt în plus adăugat iubirii pentru el.

Aflase că şi părinţii lui îl au doar pe Tudor şi toată atenţia lor se îndrepta către el.

Toţi bărbaţii de la mesele vecine se binoclau spre masa lor. Marina însă nu a văzut nimic altceva în afară de Tudor. El mai trăgea cu ochiul să vadă cine se uită şi se înfoia ca un cocoş văzând privirile admirative, dar totodată era şi puţin gelos.

Marina a ieşit la această întâlnire gândindu-se şi aşteptând cum va continua Tudor cererea în căsătorie. Dar timpul trecea şi Tudor nu mai spunea nimic. „O fi uitat sau nu a găsit momentul şi locul potrivit?!"

Pentru Marina a fost încă o noapte albă de frământări. Nu atât că îşi dorea neapărat, dar aşa a crezut că este firesc după cererea eşuată de la malul mării, cu prima ocazie a întâlnirii lor, să deschidă din nou discuţia. Ea îşi imagina că Tudor de-abia aşteaptă să o ceară din nou de soţie. Îşi făcuse planuri să plece la ţară, să-şi anunţe şi familia, să se sfătuiască cu ai ei. Acum aceste planuri nu mai erau de actualitate.

Tudor însă, deşi o iubea nespus pe Marina şi o uitase cu desăvârşire pe Amalia timp de două luni de zile, s-a întâmplat, fără să vrea, să le compare şi abia atunci a trăit realitatea în care se afla. Acesta era şi motivul pentru care a abandonat deocamdată ideea de a repeta cererea în căsătorie.

Marina însă nu ştia de existenţa unei alte femei în viaţa iubitului ei.

* * *

De aceea, este bine, ca după ce doi tineri s-au cunoscut să discute şi despre antecedentele lor dintr-o altă relaţie. Un om este răspunzător, sau aşa ar trebui să fie, pentru orice relaţie. Faţă de fiecare trebuie să fii la fel de responsabil şi să nu începi o alta dacă nu ai terminat definitiv cu prima. De asemenea, să faci o pauză între relaţii. Altfel, pot apărea situaţii ca acestea.

* * *

Nu numai Marina s-a frământat în seara aceea, ci şi Tudor. Cine crede că lui i-a fost mai uşor, se înşală. Cu Amalia era prieten de când se ştia. Între ei era o dragoste fără angajamente, dar avusese relaţii intime şi din discuţiile avute între ei ştia că Amalia îşi făcuse planuri de viitor alături de el.

Tudor nu mai trăise o iubire aşa de profundă ca cea pentru Marina. Ea devenise Universul lui. Totul se petrecea în funcţie de ea. Nu mânca nimic când ajungea acasă dacă nu o suna mai întâi, chiar dacă era târziu. Dimineaţa nu-şi fixa un program până nu o suna şi nu stabileau ora la care se vor întâlni. În oraş şi la plajă stăteau alături, atât cât era dispusă Marina să petreacă timpul cu el.

Cu Amalia, fosta lui prietenă, era altceva. Cu ea îşi permitea orice. O cunoştea din liceu.

„Dar chiar, ce să-i spun eu Amaliei? Acum este plecată în Italia. Are acolo o soră şi s-a dus pe timpul vacanţei, dar când se va întoarce? Dacă am vorbit de patru ori în vara aceasta! Ooo, lasă, nu mă gândesc acum, că-mi stric dispoziţia. Cu Amalia a fost întotdeauna uşor..."

* * *

De-abia aştept să te revăd

Atunci când a primit un telefon de acasă Marina a aflat că este aşteptată şi de Ramona care îşi va sărbători ziua de naştere. „Şi, nu ai mai venit acasă de aproape două luni, Marina. Ai motivat întotdeauna că ai lucruri importante de făcut. Noi nu suntem importanţi pentru tine? Dacă nu veneam eu la Constanţa, nu ne-am mai fi văzut!" „Ooo, nu mamă, nu gândi aşa, ştiţi că voi sunteţi totul pentru mine!" „Atunci, te aşteptăm să vii! Şi Delia întreabă mereu de tine!" „Am să fac tot posibilul să vin!"

Marina şi-a făcut bagajele. L-a anunţat şi pe Tudor, cu părere de rău, că trebuie să plece la ţară.

Pe Tudor l-a întristat vestea aceasta. Nu era pregătit să stea despărţit de Marina. El îşi dorea să stea non-stop în preajma iubitei lui. Şi-a făcut timp şi a condus-o la gară. La întoarcere menirea lui părea fără că îşi pierduse rostul. Sensul vieţii lui era doar iubirea pentru Marina. Acum nu mai avea sens nici timpul, nici libertatea. Abia acum vedea oraşul după două luni. Până acum toate trecuseră neobservate. A văzut că lângă gară s-a dat în folosinţă o construcţie nouă. Lângă blocul lor începuse construcţia altuia care după terminare le va lua faţa unor locatari de pe acea latură, lucru foarte des întâlnit în

confortul urban din Constanţa. Au apărut blocuri pe fiecare spaţiu liber.

El până acum fusese orb la noua urbanizare a oraşului. A privit, dar nu a văzut. Acum parcă îşi luase un văl de pe faţă. Avusese ochi numai pentru Marina.

A văzut ştirile de la TV unde se anunţau măsuri drastice de austeritate: tăieri de salarii cu 25%, creşterea şomajului, creşterea TVA-ului de la 19 la 24%, ceva reduceri şi la pensii, o scădere şi la bursa pentru studenţi, ştiri de care el fusese rupt total. Până acum nu trăise decât pentru şi prin Marina şi când deschidea înainte televizorul îl butona doar pe canale de muzică, nu de ştiri.

Ascultând ştirile din mass-media a simţit că acestea sunt probabil veşti din străinătate, că nu trăieşte în ţara lui. Până acum trăise numai pentru şi prin iubirea lui.

Erau şi mari schimbări politice, apăruseră alte alianţe despre care el nu luaseră cunoştinţă. Înainte de a o cunoaşte pe Marina era la curent cu încadrarea Guvernului, cu situaţia politică, economică şi socială din ţară, iar acum, ascultând ştirile, i se păreau a nu fi din ţara lui.

Şi pentru că „astăzi" începuse cu ştirile neplăcute pe toate planurile, şi pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, a primit un telefon şi de la Amalia. După ce a primit telefonul nu s-a putut abţine: „Astăzi este ziua ştirilor care mă aduc cu picioarele pe pământ şi ce am trăit până acum a fost doar o iluzie?" rostise acestea cu voce tare. Îl anunţa că a sosit în ţară şi că îi va face o vizită la Constanţa. Rămase perplex la auzul acestei veşti. Zilele acestea uitase definitiv că în viaţa lui mai exista şi Amalia. Dorul de Marina deja îi ardea pieptul. Vestea de la Amalia l-a luat pe nepregătite. O durere puternică de cap pusese stăpânire pe el şi toate la un loc i-au creat o stare de

disconfort fizic. Moral, era deznădăjduit, iar per total se simţea prăbuşit. Nu ştia ce să-i spună Amaliei, cum să împiedice venirea ei la Constanţa. Momentul era potrivit doar prin faptul că Marina nu era în oraş, că nu ar fi ştiut cum să se comporte nici faţă de Marina, nici faţă de Amalia. Nu o mai dorea în viaţa lui, iar ea îi spusese la telefon: „Ce dor îmi este de tine, de-abia aştept să te revăd". A auzit doar frânturi de fraze pentru că în timpul convorbirii era concentrat pe strategia despărţirii definitive de ea.

Convorbirea s-a terminat, dar el nu era în stare să memoreze discuţia cu Amalia, cum a rămas până la urmă, dacă vine, când vine...

* * *

O şi vedea mireasa lui

u numai părinţii, ci şi colegii, prietenii şi vecinii, cu toţii au primit-o foarte bine pe Marina. Tuturor le fusese dor de ea. Era o încântare şi pentru comunitate, nu numai prin frumuseţe, dar era foarte populară. Îi saluta pe toţi şi îi întreba de sănătate. Prin această atitudine fiecare trecător se simţea mai important şi mai bine dispus. Numai dragostea dintre oameni aduce linişte şi bună dispoziţie. Invidia şi mândria faţă de semenii tăi este o pierdere de timp. Cu fiecare om întâlnit avea sentimentul că se bucură împreună de viaţă. Viaţă care nu este întotdeauna dreaptă, dar chiar şi aşa este bine! „Să ne bucurăm de fiecare clipă pe care o trăim, pentru că viaţa este un dar de la Dumnezeu!" Asta a simţit însăşi Marina, cu toată modestia care o caracteriza, că este ca o binecuvântare pentru cei care îi întâlnea. De fapt aşa se întâmplă cu cei pe care îi revezi după o perioadă mai îndelungată de timp. Ne binedispunem reciproc. Uneori avem sentimente bune faţă de semenul nostru, dar nu le exprimăm. Şi asta este o greşeală. Avem cerul, dar privim pământul. La fel de înălţător ca cerul este şi un gând bun pentru fiecare. O vorbă bună spusă atunci când trebuie este ca o terapie pentru corp şi suflet.

- La mulţi ani, Ramona! Mi-a fost dor de tine. Mi-am dorit să te revăd, deşi ne-am auzit foarte des la telefon.

- Stai puţin să te privesc! Arăţi splendid. Şi mie îmi era nespus de dor de colega mea de birou. Ce bine că ai sosit prima dintre invitaţi ca să putem sta puţin de vorbă.

- Aaa, şi să nu uit să îţi mulţumesc personal că ai suplinit cu succes şi funcţia mea.

- Am lucrat concomitent în „hârtiile" mele şi ale tale. Nu ţi-a dus nimeni lipsa, vorbesc doar în interesul serviciului. Altfel, le-a lipsit mult prezenţa ta fizică. Mereu eram întrebată de tine, iar eu eram mândră că sunt singura furnizoare de informaţii.

- Eşti drăguţă ca de obicei. Mă faci mereu să mă simt importantă.

- Ar trebui să fie starea ta naturală. Nu numai frumuseţea ta i-a cucerit pe toţi, ci şi atitudinea ta, vorbele tale plăcute. Aaa, apropo, să ştii că nu degeaba am stat faţă în faţă atâta timp, dar am învăţat ceva de la tine. „Vorba dulce mult aduce!"

- Astea-s vorbele mamei. De fapt, este o vorbă din popor, dar dumneaei a folosit-o mereu în educaţia mea. Cine nu cunoaşte aceasta, dar câţi o folosesc?

- Toţi o cunosc, dar puţini o aplică. Noi nu ne folosim de teorii. Teoriile bune, bineînţeles! Fiecare dintre noi trebuie să ştie că iubirea construieşte, iar ura demolează. Iubirea înfrumuseţează, ranchiuna urâţeşte. Iubirea îţi dă sănătate, ura şi furia te îmbolnăvesc.

- Ai dreptate, Ramona. Văd că m-ai înlocuit cu succes. Numai eu eram înaintea ta cea care filosofam.

- Pe tine nu te poate înlocui nimeni. De la cine crezi că am învăţat? De-abia aştept să revii la muncă. Cu tine în preajma mea eram mai fericită.

- Ramona, îţi dau o veste neplăcută. Intenţionez să-mi găsesc o slujbă în Constanţa. După ce am stat aproape două luni la oraş, îmi vine foarte greu acum să mă întorc la ţară.

- Nu se poate. Eu de-abia aşteptam să te întorci.

- Mă întorc numai dacă nu găsesc nimic de lucru acolo. Ce mai face mama ta?

Mama Ramonei fusese învăţătoarea Marinei, dar nu ştiuse drama vieţii ei până nu i-a povestit Ramona în acea zi caniculară, înainte de plecarea ei în concediu la mare. Tot ce îşi amintea de doamna învăţătoare erau ţinutele ei pe care le admira şi constituiseră modelul ei în modă.

- Mama, după mulţi ani de singurătate, are pe cineva care o curtează.

- Ei, cum s-a întâmplat?

- A venit o rudă din Constanţa împreună cu un coleg de serviciu. Au stat la ţară câteva zile, au mers la pescuit şi acelui coleg i-a plăcut de mama. Este singur de patru ani. I-a murit soţia şi are o singură fată, căsătorită. El are apartament şi stă singur. Îţi dai seama ce tare va fi să mai am o soră şi să te am şi pe tine în preajmă?

- Şi... şi...

- Şi... ce să vezi? Mama s-a obişnuit să fie singură. Are tabieturile ei, casa ei şi îi vine foarte greu să schimbe această stare socială cu alta.

- Mai acţionează şi tu. Şi eu m-aş bucura să ne mutăm împreună în Constanţa. Tu eşti ca o soră pentru mine şi eu m-aş simţi minunat alături de tine. Şi vei avea încă două surori, nu una, completă Marina.

- Tu ce mai faci? Cred că au făcut coadă băieţii să te cunoască...

Marina nu a mai apucat să răspundă. Au început să vină invitații, iar ele au întrerupt discuția. A fost o seară reușită din toate punctele de vedere. La petrecere nu a lipsit nici Delia. Marele absent rămânea Tudor. „Ce bine ar fi fost dacă era și el cu mine!" a oftat Marina.

Orice s-ar spune, la țară oamenii se comportă mai decent. De fapt comuna lor arăta acum ca un mic orășel. Era de nerecunoscut. Luase amploare construirea de locuințe după Revoluția din 1989. Au apărut mai întâi marile depozite – de mobilă, de materiale de construcție, de...

În sfârșit, unii dintre consăteni dețineseră un teren intravilan și după retrocedare ori îl vânduseră, ori își construise ceva pe el, cei care au avut bani puși de-o parte. Iar comuna lor, pentru că era doar la câțiva zeci de kilometri de oraș, a fost foarte „curtată" de orășeni pentru a-și face o „căsuță" la țară. Alții munciseră prin străinătate și au câștigat mai bine decât în România, iar cu banii economisiți și-au construit locuințe spațioase într-un plan urbanistic bine gândit.

La toate acestea se adăugase și faptul că primarul comunei, ales două mandate la rând, era un bun gospodar. Le asfaltase trotuarele de la șoseaua principală pe ambele părți. Introdusese de curând și canalizare. Vechea Casă de Cultură avea o fațadă total refăcută, cu o arhitectură modernă. Sâmbăta, uneori și duminica, aici se organizau nunți, iar joia era rezervată distracției tinerilor. În comuna lor veneau tineri și din satele limitrofe. Autorizațiile de construcție se dădeau doar după un plan urbanistic bine pus la punct. Cei mai mulți săteni spuneau că dacă se merge în acest ritm, comuna lor va deveni în scurt timp oraș.

Majoritatea tinerilor erau plecați la studii și unii dintre ei rămăseseră la oraș și în capitală, pe funcții foarte

bune. Comuna se putea mândri cu personalităţi ale satului. Prin grija primarului s-au organizat şi întâlniri cu fiii satului din care au rezultat şi cetăţeni de onoare ai comunei de care erau mândri toţi sătenii. Pentru comună aceasta echivala cu premiul Nobel de la nivel internaţional.

La petrecerea Ramonei de ziua ei de naştere au venit mulţi tineri, unii dintre ei foarte apreciaţi pentru rezultatele la învăţătură de către mama sărbătoritei care le fusese învăţătoare.

Un băiat din comună, mai mare decât Marina, a fost plăcut surprins de noua alură a fetiţei cu codiţe pe care o cunoştea din clasele gimnaziale. Obişnuia să o tragă de ele, ori de câte ori o întâlnea în recreaţie. „De atunci era frumoasă fătuca asta, dar când am văzut-o acum, pur şi simplu m-am îndrăgostit de ea" a spus Andrei unuia dintre invitaţi. El terminase o facultate şi acum lucra în capitală. Marina abia aflase că este văr bun cu Ramona şi întâmplarea a făcut ca el să fie în vizită la părinţii lui. Şi-l amintea ca pe un băiat agasant, care se lega de ea în recreaţii. Când l-a revăzut, i-a trezit amintiri neplăcute.

Andrei însă, de cum a revăzut-o, nu mai avea ochi şi pentru alte fete. Aştepta cu nerăbdare să înceapă dansul s-o poată cuprinde cu mâinile de mijloc pe Marina. Începuse să creadă că doar Providenţa a făcut ca el să vină tocmai cu acest prilej la ziua verişoarei lui. O şi vedea mireasa lui şi în dans şi-o imagina îmbrăcată în rochie albă, lungă, iar el în frac şi cu papion. Nu că aşa s-ar fi purtat pe la ei, la ţară, dar se vedea un personaj din romanele copilăriei sale. Norocul că se puteau desfăşura în dans pentru că Ramona avea un salon pe care îl eliberase de mobilier. Acesta devenise salon prin eliminarea unuia dintre pereţii dintre două camere. Mama Ramonei îşi dorise dintotdeauna un spaţiu mare pentru adunări familiale şi nu numai. Şi datorită acestui loc spaţios, dar şi

datorită calităţilor de dansator ale lui Andrei, s-au trezit singuri pe „ringul" de dans, înconjuraţi de un cerc făcut de participanţii la petrecere şi aplaudaţi. Când s-a trezit şi ea din visare, pentru că Andrei era cel mai curtat băiat de la petrecere, Marina a roşit. Noroc că muzica încetase.

Andrei a reuşit să-i facă cunoscut că o place şi doreşte s-o mai întâlnească. I-a cerut numărul de telefon, pe care Marina i l-a dat după mai multe insistenţe.

Şi ei îi plăcea de Andrei, avea însă reţineri în a se manifesta şi a se simţi bine alături de el, gândind că aşa îl trădează pe Tudor.

Petrecerea a ţinut puţin după miezul nopţii când tatăl ei a venit şi a luat-o acasă.

A fost o noapte cu un somn profund pentru Marina cum de mult nu mai cunoscuse de când se îndrăgostise de Tudor. Faptul că era în mijlocul familiei, cu mama ei cea blândă şi întotdeauna gata să-i dea un sfat, cu tatăl ei care o iubea necondiţionat şi tot ce făcea îi era pe plac; alături de prietenii ei cu care se revăzuseră la petrecere, şi de ce nu, cu noua ei cucerire, – toate acestea i-au creat o stare de bine, de linişte sufletească. Singura ei problemă era dorul de Tudor. Nu le spusese încă nimic părinţilor.

* * *

Sunt aici lângă tine

Amalia a sosit la Constanţa. Ştia adresa lui Tudor. O cunoştea pe doamna Micu, gazda lui şi foarte voioasă i-a sărit lui Tudor de gât de cum i-a deschis uşa, dezlănţuind o serie de declaraţii şi pupături, aruncându-se asupra lui asemenea unui taifun, făcând adevărate ravagii în freza lui Tudor. Acesta s-a lăsat în mâinile ei precum un obiect inert, fără a schiţa nici-un gest de tandreţe.

Doamna Micu ştia că Tudor, între timp, s-a întâlnit cu altă fată, o ştia şi pe Amalia, că mai venise şi altădată, dar nu s-a amestecat vreodată în viaţa lui. Tudor nu-i povestise niciodată despre noua lui dragoste. Aşa fac unii bărbaţi. Nu vorbesc despre relaţiile lor şi bine fac. Este cel mai urât lucru din partea unora care povestesc ce relaţii au avut, ce relaţii au; pe cine au iubit şi pe cine nu; de cine i-a plăcut şi de cine nu. Seriozitatea şi bărbăţia unui om tocmai în aceste calităţi constă. Prin asta se diferenţiază un bărbat de o femeie. Este ştiut faptul că femeile mai bârfesc. Dar nici pentru acestea bârfa nu este la rang de cinste. Între un bărbat şi o femeie care au avut o relaţie există intimităţi. Şi ce înseamnă intimitate? Explicaţia rezidă chiar prin însăşi cuvântul său, „in-ti-mi-ta-te". Nu se se face publică relaţia dintre doi oameni. Povestea este numai a lor, trebuie să rămână personalizată pentru fiecare dintre ei.

Sunt şi femei care dezonorează un bărbat după o relaţie cu el. Nu se face aşa ceva. Din orice relaţie trebuie să înveţi câte ceva pentru ştiinţa ta, ca un studiu de caz, ca să nu mai repeţi, nu pentru a defăima pe cineva. Orice despărţire este dureroasă şi poţi aduce în discuţie anumite neplăceri şi neînţelegeri din cauza durerii sufleteşti prin care treci, căci uneori îţi vine să urli de durere, dar împacă-te şi luptă numai cu tine, cu conştiinţa ta. Nimeni nu ştie mai bine ca tine cum te poţi echilibra psihic după o astfel de traumă. Păstrează această experienţă doar pentru tine şi ai grijă să-ţi fie învăţătură de minte. Poţi concluziona unele aspecte doar pentru a da sfaturi cuiva să nu mai treacă prin ce ai trecut tu, dar nu da nume. Vorbeşte la general şi doar pentru a face un bine. Ce rezolvi dacă defăimezi pe cineva?! Ai avea însă de pierdut. O casă este solidă atunci când are o fundaţie solidă. Un om este OM atunci când se comportă şi vorbeşte constructiv, nu când prin atitudinea şi vorba lui dezbină. Comportându-te astfel vei câştiga pe termen lung şi îţi vei asigura prieteni pentru toată viaţa. Cui nu-i place să aibă un prieten educat, bine crescut, fără vicii comportamentale?!

În contrapartidă cu ce am amintit mai sus, Kant spunea: Nu-mi daţi sfaturi, ştiu să greşesc şi singur!

* * *

Eu am îndrăznit să dau câteva sfaturi ca lectura fiecărei cărţi să te îmbogăţească puţin sufleteşte şi să rămâi cu ceva după terminarea ei. Să luăm aminte la detaliile mici, să nu le neglijăm, să nu le dispreţuim pentru că numai ele ajută la măreţia unui om, la punerea lui pe un piedestal. Nu scriu pentru mine, scriu pentru voi, ca să învăţaţi ceva, dragi cititori! Aşa cum mama mea mă sfătuia de fiecare dată cum să mă comport în orice

împrejurare, nu o făcea pentru ea, o făcea pentru ca eu să fiu mai uşor de suportat într-o lume stresantă şi stresată de problemele cotidiene!

* * *

După ce a fost lăsat puţin să respire, Tudor îi spuse:

- Ce faci Amalia? De ce nu m-ai sunat, să vin după tine la gară? I-a zis asta mai mult ca să zică şi el ceva, să iasă din situaţia asta neplăcută pe care o simţea cu toată fiinţa lui. Că, la drept vorbind, îi părea chiar rău că a venit.

- Am vrut să-ţi fac o surpriză plăcută.

„Da, foarte plăcută surpriză", gândi Tudor, dar cu voce şoptită: „Puteam să nu fiu acasă, de unde era să ştiu că vii? Şi dacă eram plecat din localitate?" ridică el tonul la cea din urmă frază...

- Auzi, dar ce-i cu tine? Şi dacă... şi dacă... Tu în loc să te bucuri că mă vezi...

- Mă bucur! Dar recunoaşte că am dreptate.

- Bine, ai dreptate! Acum să trecem mai departe... Întreabă-mă cum am călătorit!

- Cum ai călătorit?

- Cu asta trebuia să începi.

- Te-am întrebat.

- Am călătorit bine şi de-abia aşteptam să ajung. Credeam că o să sari în sus de bucurie că mă vezi. Dar după o absenţă de atâta timp, ne revedem şi tu eşti morocănos. Eu de-abia aşteptam, încă din Italia, să mă

întorc. Dorul de tine m-a însoţit pe tot timpul despărţirii noastre. Am crezut că şi tu simţi acelaşi lucru.

Tudor nu ar fi trebuit să fie surprins de vizita Amaliei. Doar era prietena lui care venise şi altădată şi pe care o întâmpina luînd-o în braţe, ridicând-o pe sus, sărutînd-o şi nemaiavând „timp" de alte întrebări, o aşeza pe pat şi vorbeau doar gesturile lor pline de dor, de iubire şi tandreţe.

Numai noi ştim de ce se comporta Tudor aşa şi îl înţelegem. Amalia însă nu înţelegea schimbarea lui de comportament. Altădată, Tudor o dezbrăca din priviri, acum nici dezbrăcată nu o mai vedea bine. Se lupta cu el însuşi să nu arate faţă de Amalia răceala cu care o privea, absenţa de sine când o săruta. Se lupta cu gândurile şi cu gesturile lui, ca să nu-i arate Amaliei răceala cu care a primit-o. Şi deodată îi vine în minte Marina, în faţa lui o vede pe Marina şi, cu înfocare şi tandreţe, alteori cu o violenţă animalică o iubeşte pe Amalia iar şi iar, până când el s-a dezmeticit din visare iar Amalia a intrat la bănuieli. De data aceasta ea a fost cea care nu-l mai recunoştea pe Tudor. Au fost câteva gesturi şi reacţii noi pentru ea.

După descătuşarea energiilor şi mintea lor judeca mai limpede şi vorbele lor erau mai blânde. Au început să se întrebe fiecare ce se întâmplă cu celălalt. La început au gândit-o, după care fiecare a cerut explicaţii.

Explicaţiile au fost interminabile şi zorii zilei i-au prins treji, nedormiţi şi cu foarte multe întrebări rămase fără răspuns, mai ales pentru Amalia.

Au adormit dimineaţă şi nu s-au mai trezit decât după prânz, înfometaţi şi dezorientaţi. Ea nu ştia ce se întâmplă cu Tudor, el nu ştia ce va urma, dacă Amalia va mai sta în Constanţa şi Marina va veni de la ţară. În mintea lui ar fi dorit să nu-i spună prea multe Amaliei,

gândind că va pleca cât mai curând posibil şi să nu-i amărască sufletul.

Doamna Micu, o gazdă care nu se amesteca în viaţa chiriaşilor săi, era plecată de acasă atunci când ei s-au trezit din somn.

Amalia a mers la bucătărie şi a pregătit cafea pentru amândoi. Ştia din alte vizite care compartiment din mobila de bucătărie era rezervat lui. A pregătit mai întâi un ceai şi după aceea cafea.

Tudor a preparat o omletă cu ceapă şi cu şuncă, specialitatea lui. Asta îi ieşea foarte bine. O pregătea uşor şi era şi foarte consistentă. Au servit masa stingheri şi mai mult în tăcere.

Altădată, după servirea cafelei, Tudor obişnuia să o invite pe Amalia în oraş. Acum nu spunea nimic. A mai stat un pic la bucătărie după care a plecat şi s-a trântit iar în pat. Amalia a mers după el în dormitor şi l-a privit puţin. El era cu ochii închişi, iar ea s-a aşezat lângă el. O femeie simte când nu mai este iubită. A simţit şi Amalia că Tudor nu o mai iubea ca altădată. Dar nu avea puterea să se despartă de el. Abia acum şi-a dat seama că relaţia cu Tudor era şi obişnuinţă, nu numai iubire. De când se ştia a fost alături de Tudor. Nu cunoscuse nici un bărbat până la el. Toate visele ei de viitor erau legate de el. Îi cunoştea familia şi el o cunoştea pe a ei. Erau cu toţii în relaţii foarte bune.

Tudor continua să tacă, iar ea nu îndrăznea să-i tulbure liniştea. Nu ştia ce explicaţii să-i ceară. Îi era teamă de un adevăr crud şi în ultimă instanţă nu ştia dacă el va spune adevărul. Au fost cele mai grele momente pe care le-au petrecut împreună. L-a simţit pe Tudor lângă ea inert, nemişcat. Adormise din nou. Altădată era plin de dorinţă.

S-au trezit amândoi la apusul soarelui. Doamna Micu se întorsese. Se auzea cotrobăind prin bucătărie. Amaliei i se făcuse foame. Nu îndrăznea să întrebe dacă mai are ceva de mâncare în casă sau va trebui să iasă în oraş.

- Amalia, doreşti să mergem în oraş, să mâncăm o pizza sau desfacem nişte conserve?

- Ce conserve ai?

- De peşte, de carne, pateu de ficat...

- Dacă ai şi pâine rămânem acasă.

- Am.

Văzând că Tudor s-a trezit cu alt chef de vorbă Amalia s-a gândit că mai bine ar fi să rămână acasă, poate află despre ce-i vorba, de ce se comportă atât de rece.

- Acum spune-mi ce ai pe suflet!

- Ce am pe suflet? Cum adică?

- Explică-mi, de ce te comporţi atât de rece şi distant cu mine?!

- Păi, cum ai vrea să mă comport? Ai venit fără să mă anunţi...

- Nu este pentru prima dată când vin neanunţată şi totuşi atitudinea ta era alta.

- Ţi se pare!

- Dacă ai spune adevărul am discuta pe marginea lui, am ajunge şi la o concluzie şi nu ne-am mai comporta ca doi străini. Prietenia sfârşeşte acolo unde începe neîncrederea. Eu sunt mai mult decât prietena ta şi până la urmă va trebui să-mi spui adevărul. Numai aşa vom reuşi să rezolvăm această „criză".

În loc de explcaţii Tudor o întreabă direct: „Tu cât stai la Constanţa?"

- Ştii foarte bine că un musafir nu se întreabă cât stă.

- Tu, după cum ai spus foarte bine, eşti prietena mea şi vreau să ştiu cum îmi fac programul.

- Am venit să stau mai mult de o săptămână.

- Ohoo!

- Ce ai, de ce te miri aşai?

Tudor a realizat că nu poate să mai ascundă iubirea lui pentru Marina. Trebuie să-i spună că a cunoscut o altă fată şi singura rezolvare ar fi să se despartă de Amalia.

- Tu ai fost plecată două luni de zile în Italia. În timpul ăsta eu am cunoscut pe altcineva.

- Şi ce dacă ai cunoscut pe altcineva. Acum m-am întors, sunt aici lângă tine şi gata, s-a terminat.

Tudor a rămas surprins de răspunsul ei.

- Amalia vorbesc foarte serios. Va trebui să ne despărţim.

- Ceee?! Contează numai ce vrei tu?

- Nu mai ţine doar de faptul „cu ce vreau eu". Sentimentele nu vin la comandă. Şi am sentimente puternice pentru această fată.

Amalia îi ceruse lui Tudor să se explice, dar nu ar fi crezut că-i va spune în faţă că „are sentimente mai puternice pentru altcineva" în afară de ea.

- Nici să nu te gândeşti că mă voi despărţi de tine.

- Şi ce ai să faci?

- Rămân lângă tine pentru totdeauna. Nu mai plec.

- Amalia, tu mai ai un an de facultate. Trebuie să te întorci la Galaţi.

- Acum nu mă interesează nimic altceva. În momentul acesta tu eşti cel care contează cel mai mult pentru mine.

- Dar trebuie să înţelegi, Amalia, că simt pentru ea altceva decât pentru tine.

- Da!? Şi mi-o spui aşa, în faţă? Atunci acelaşi lucru te rog şi eu să faci „să mă înţelegi că nu te las altcuiva!"

- Amalia, dacă nu mai am aceleaşi sentimente pentru tine, de ce nu mă înţelegi?

- Nici eu nu pot să te părăsesc. Şi sentimentele mele sunt puternice faţă de tine. În momentul acesta nu văd cum ar fi viaţa mea fără tine. Cine-i fata asta? Unde ai întâlnit-o? Ce are ea şi eu nu am?

- Nu contează cine este şi unde am întâlnit-o.

- Atunci nu contează dacă uiţi de fata asta, pentru că eu m-am întors şi sunt alături de tine. Cum am întors puţin capul, tu ţi-ai şi găsit pe cineva!

- Aşa a fost să fie.

- Da, „aşa a fost să fie"! Amin! îl îngână ea. Uite că de-acum încolo nu mai este.

Amalia se enervase foarte tare şi asta a dus la o stare de disconfort pentru întregul ei organism. Începuse să o doară capul, parcă nu se mai putea ţine pe picioare, în capul pieptului simţea nişte arsuri. Întregul ei trup se dezechilibrase. Avea ameţeli. Nu se certase niciodată cu Tudor până acum. Ar fi vrut să nu o facă nici acum, dar cum poţi să rămâi indiferentă şi nesimţitoare când iubitul

tău îţi spune că „şi-a găsit pe altcineva şi că are sentimente mai puternice pentru aceea?”.

Şi pentru Tudor a fost ceva nou. Nu o văzuse niciodată pe Amalia atât de nervoasă şi de supărată. Şi văzând că nu se poate cu vorbă bună şi cuvinte alese, începuse să-i spună lucruri care o dureau, dar sconta pe efectul lor şi spera ca ea să plece supărată.

S-au certat până spre dimineaţă, iar doamna Micu adormea şi se trezea din când în când auzind discuţii aprinse venind din camera lor, dar neînţelegând ce spun.

Când s-au trezit, erau supăraţi unul pe celălalt, dar au comunicat deoarece li s-au făcut foame şi trebuia să facă ceva pentru asta.

- Amalia, eu plec la piaţă să cumpăr ceva de mâncare.

- Merg şi eu cu tine.

- Nu mergi. Stai acasă şi până mă întorc eu tu pregăteşti cafeaua.

- Ba nu! Merg cu tine, poate cumpărăm ce ne trebuie, să fac mâncare pentru 2-3 zile.

Tudor nu a mai spus nimic văzând că nu o scoate la cap cu Amalia şi au plecat împreună la piaţă. Îi ajunsese cât se contrazisese cu ea toată noaptea. „Numai Dumnezeu ştie ce-mi rezervă viitorul” s-a trezit el spunând în gând, deşi până atunci nu invocase niciodată vreo putere divină atunci când fusese la ananghie.

* * *

Stai aşa să-i urmăresc

Doamna Macaia făcea şi ea cumpărături. Fiind în acelaşi cartier se aprovizionau de la aceeaşi piaţă. Se întâlnise cu o cunoştinţă şi o informa despre ce s-a mai întâmplat în cartierul ei. Deodată îl vede pe Tudor alături de o fată.

- Stai aşa, doamna Datcu. Am văzut pe cineva cu o fată, dar el ştiu că este prieten cu fata care stă în gazdă la vecina mea, la doamna Mareş. Stai aşa să-i urmăresc. Să văd ce fac...

Doama Datcu, fără să vrea, se ţinea după ea. „Ia uite, sunt foarte apropiaţi. Parcă ar fi soţ şi soţie. M-aş duce mai aproape, să ascult şi ce vorbesc, dar mi-e teamă să nu mă recunoască".

Tudor cu Amalia au intrat în alimentară şi au cumpărat un pui, câteva ouă, pâine, o sticlă de bere, fidea; au cumpărat de la piaţă – cartofi, morcovi, verdeaţă şi au plecat. În timpul acesta doamna Macaia a „făcut" lista tuturor cumpărăturilor şi se ţinea după ei la o distanţă apreciabilă şi, din când în când, doamna Datcu o auzea spunând: „Ia uite... ia uite!"

- Mă duc direct la doamna Mareş să-i spun pe cine am văzut eu astăzi şi cu cine!

Doamna Datcu nu prea realiza ce se întâmplă, dar o sfătuieşte blând: „Nu trebuie să vă amestecaţi!"

Doamna Macaia aproape că nu a auzit ce a spus şi, foarte grăbită, plecă spre casă lăsând-o pe nedumerită. „Doamne, ce ciudată este şi doamna Macaia asta" spuse cu voce tare doamna Datcu şi plecă îngândurată spre casă fără a mai cumpăra ceva.

Îşi lăsă sacoşa de la piaţă în bucătărie şi cioc-cioc la doamna Mareş.

- Poftim, intraţi. Dar ce s-a întâmplat de sunteţi aşa agitată?

- Ohoo, păi să-ţi spun doamna Mareş ce-am văzut azi în piaţă.

- Ce aţi văzut? A venit cineva cu ursul?

- Ei şi dumneata, ursul... Prietenul Marinei, cel cu care vorbeşte, l-am văzut astăzi în piaţă cu o fată.

- Şi ce... Poate era cu o rudă, soră sau verişoară.

- Ei, aş... Nu ştiu eu cum te comporţi cu o rudă şi cum te comporţi când este mai mult decât o rudă!?

- Atunci, poate nu era Tudor!

- Ei, aş, nu l-am văzut eu stând de vorbă cu Marina de mai multe ori, când o conducea acasă, în faţa blocului...

- Dar nu vreţi să spuneţi că era în piaţă cu altă fată şi că ar fi iubita lui?

- Dar cum altfel doamna Mareş, când i-am văzut cum se comportau unul cu celălalt? Eu vă spun, păreau foarte apropiaţi. V-am zis eu că trebuie s-o chemăm pe doamna Matei să-i ghicească în cafea...

- Doamna Macaia, pe noi nu ne interesează. Ei sunt majori şi pot să lămurească lucrurile astea. Nu ne amestecăm şi nu controlăm viaţa nimănui...

- Ei, nu! Dumneata faci ce vrei, dar eu îi spun. Nu s-a întors de la ţară, nu?

- Nu a venit încă. Dar eu vă sfătuiesc să nu-i spuneţi nimic Marinei. Lăsaţi lucrurile să decurgă de la sine.

„Ei, lucrurile astea nu trebuie să rămână aşa..." mai spuse doamna Macaia în timp ce cobora scările, nesatisfăcută moral de indiferenţa vecinei ei. „Auzi, o problemă ca asta, de o gravitate compromiţătoare, să o tratezi aşa, cu indiferenţă. Mai şi zice că ţine la ea!", vorbea doamna Macaia în şoaptă şi cât se poate de supărată, deschizând uşa de la intrare,.

* * *

Marina era plecată la ţară de trei zile şi primise un singur un telefon de la Tudor. Se tot întreba de ce nu o sună. Când era în Constanţa la doi paşi de gazda lui, suna continuu. Nu avea răgaz nici să mănânce, nici să înveţe... Se ruga de el să nu o mai sune atât de des că avea şi alte treburi de făcut, nu numai să vorbească la telefon.

Se simţea bine în familia ei, cu prietenii ei, dar îi era dor de Tudor şi o frământa lipsa lui de interes după plecarea la ţară. De două ori a încercat ea să sune, dar avea telefonul închis. A încercat să-i povestească şi mamei ei că a cunoscut un băiat, că s-a îndrăgostit de el, că s-ar putea să se căsătorească, dar acum nu mai ştia practic ce să-i spună. Nu mai era sigură de nimic. Când se aştepta să o ceară din nou în căsătorie nu s-a mai întâmplat; când

se aştepta să o sune din oră în oră, nu a sunat-o decât o dată.

Când astfel de gânduri o frământau, mama ei sparse tăcerea: „Ce bine ar fi să facem amândouă curat. Mie îmi este mai greu să scutur singură covoarele.

- Da, sunt de acord, dar dacă tot scoatem covoarele, haide să mutăm şi mobila din sufragerie.

- Dar arată foarte bine şi aşa.

- Mie îmi place uneori să mai schimb ceva prin casă.

- Ştiu că-ţi place. Eu sunt mai conservatoare. Dar dacă tu asta-ţi doreşti, hai.

După ce a transpirat mutând mobila dintr-un loc în altul, uneori ajutată şi de tatăl ei, Marina s-a postat în faţa uşii, a privit noul aranjament şi a observat şi alte lucruri care nu aveau tocmai locul lor. Le-a mutat şi pe acelea, iar acum privea admirativ şi mintea i-a zburat la ziua nunţii ei cu Tudor şi au cuprins-o din nou emoţiile şi dorul de el. Când a intrat mamă-sa, a găsit-o îmbujorată la faţă, admirându-şi opera.

- Parcă văd că vei schimba din nou... la o altă curăţenie. Hai acum să punem masa. Taică-tău cred că moare de foame. După aceea, să fac câteva pregătiri pentru tine, să iei pachet la Constanţa. Să nu te duci cu mâna goală.

- Doamnei Mareş îi plac prăjiturile tale. Dar mama, poate faci şi cozonac. Ştii că mie îmi place să mănânc când este cald.

- Dacă asta-ţi doreşti, îţi fac! Să tai şi două găini, să mâncaţi mai sănătos.

- Să-mi dai şi ouă de ţară.

- Sigur. Îți dau și brânză și smântână. Te duc eu la mașină și de la autogară iei un taxi. Te lasă în fața blocului și o suni pe doamna să vină să te ajute la bagaj.

Marina avea o bucurie în suflet că pleacă de acasă. I-a făcut mare plăcere să fie împreună cu familia ei, dar nimeni nu putea să-l înlocuiască pe Tudor. De EL i se făcuse tare dor. Abia aștepta să-l revadă. De fericire, începuse să fredoneze o melodie pe care obișnuiau să o asculte amândoi și fusese hitul anului. În cluburi era cântată non-stop. Era de actualitate. Ștergea praful de pe mobilă și cânta. Mama ei a simțit că fata este fericită și, ca orice mamă când își vede copilul bine, inima ei era plină de împlinire sufletească. Se bucura pentru ea și muncea cu și mai mult spor. A reușit într-un timp scurt să-i pregătească Marinei bagajul cu diverse preparate în casă, care le ajungeau amândurora, o lungă perioadă de timp.

* * *

Doamna Mareș, care o îndrăgise mult pe Marina, era foarte confuză după tot ce aflase de la doamna Macaia. Știa că umblă cu bârfe, dar dacă este adevărat? Cum va putea trece Marina peste această trădare - dacă ea există cumva. Era bucuroasă că o ceruse de soție și nu pentru că altfel ar fi rămas fată bătrână, ci pentru că știa cât de mult îl iubea.

- Ce bine că ai apărut, Angela. Chiar sunt într-un moment în care simt nevoia să discut cu cineva. Și, doamna Mareș, îi povestește tot ce aflase de la cealaltă vecină a lor, doamna Macaia.

- Stai liniștită Monica. Nu trebuie să iei de bun tot ce spune doamna Mac-Mac. Știi că ei îi place să umble cu bârfa de colo-colo.

- Dar dacă este adevărat? Cum va trece Marina peste asta?

- Noi suntem aici să o susţinem moral. N-o vom lăsa să clacheze.

- Tu ştii Angela ce dureros este să treci printr-o despărţire, fie ea şi între doi iubiţi, că aici nu vorbim de divorţ.

- Să nu ne panicăm dinainte. Să aşteptăm să vină Marina şi să înţelegem mai bine despre ce vorbim.

- Nici nu îndrăznesc să-i povestesc ce am aflat.

- Dar nici să nu-i spui. Lasă mai întâi să aflăm de la ea. Pe urmă vom şti ce trebuie să facem. Eu i-am atras atenţia că trebuie să treacă printr-o „criză", să vadă cât este în stare el să lupte pentru ea, pentru dragostea lui. Când e pace, toţi iubesc! Toţi se comportă normal. Stai să-l vezi şi la necaz. Ştie să ţină situaţia sub control, ştie ce-şi doreşte de la viaţă, sau nu? Acum Tudor are un test de trecut, dacă este adevărat ce a spus Mac-Mac. Lasă că-i mai bine mai devreme decât mai târziu să se întâmple ceva neplăcut.

- Oof, de-abia aştept să vină Marina.

- Ea când se întoarce?

- Păi, astăzi sau mâine.

La uşă se auzi cineva ciocănind. Speriate că s-ar putea să fie doamna Macaia, Angela spuse:

- Gata. Nu mai vorbim nimic. Nu-i dăm apă la moară.

Monica deschide uşa, dar în faţa ei stătea o altă vecină dragă lor, doamna Marioara. Aceasta era o doamnă adevărată, serioasă şi bine cotată printre vecini. Deşi în

vârstă de 82 de ani, arăta cam de 70. Lucrase toată viața în contabilitate și acum ținea evidența contabilă la câteva firme. Mai era și cenzor la Administrația de proprietari a blocului. Ca atare era foarte energică și cu un ridicat simț al umorului.

- Aaa, poftiți doamna Marioara. Stăteam cu Angela la o cafea. Imediat vă fac și dumneavoastră una.

- Vai, nu vă deranjați!

- Ce spuneți, doamnă? Nu-i nici un deranj. Cum vă mai simțiți?

- Mă simt mai bine!

- Ne-am speriat când am auzit că a venit Ambulanța la dumneavoastră.

- Și eu m-am speriat rău de tot. A fost doar vorba de o tensiune mare. Mi-a făcut o injecție, mi-a recomandat și câteva medicamente. Bine că nu m-a internat.

- Dacă se mai întâmplă să nu vă simțiți bine, apelați vă rog la noi, doamna Marioara. Nu vă lăsăm singură în astfel de situații.

- Am sunat la Salvare, le-am explicat ce simptome am și m-a întrebat de vârstă. Am spus că am 82 de ani. A venit chiar repede și cum au intrat – era un bărbat și o femeie – le-am deschis eu și m-au întrebat: „Unde este bătrâna?" „Eu sunt!" „Doamnă, ni s-a spus că este cineva în vârstă de 82 de ani!" „Da, eu am 82 de ani și locuiesc singură!" Nu știu cum li s-au părut că arăt, dar scena a fost amuzantă.

- Aveau dreptate doamna Marioara. Dumneavoastră nu păreți a avea vârsta de 82 de ani. Să ne spuneți și nouă secretul tinereții!

- Nu-i nici un secret. Toată viaţa am muncit şi nici pe mine nu m-au ocolit necazurile. Probabil că este ereditar.

- Dacă-i aşa, eu îndeplinesc aceste cerinţe, adăugă Angela.

- Şi în afară de asta nu am purtat ranchiună nimănui. Am considerat întotdeauna că viaţa este prea scurtă pentru a pierde timpul urând pe cineva. Am făcut pace cu trecutul ca să nu-mi ruinez prezentul. Am iertat totul tuturor, fără să mă răzbun pe cineva. Pe noi nu trebuie să ne preocupe viaţa şi problemele altora. Le avem pe ale noastre. Ne sunt de ajuns.

- Dar v-au fost indiferente problemele apropiaţilor, nu v-aţi implicat pentru a le da o mână de ajutor?

- A, da! Pentru a face bine, m-am implicat. Am pus şi o vorbă bună acolo unde a fost cazul. Asta face parte din principiile noastre creştine.

- Mi-aţi spus odată că nu trece o zi fără să faceţi o plimbare prin parc.

- Da. Face parte din ritualul meu de viaţă. Când ieşi la aer respiri adânc, dacă se poate inspiri şi expiri de zece ori, ajută la prelungirea vieţii şi calmează mintea.

- Ce bine că există în jurul nostru şi oameni de la care avem ceva de învăţat!

- De la fiecare învăţăm câte ceva, indiferent de vârsta noastră sau a lor. Dar ca să ne ţinem mintea trează, în fiecare zi trebuie să citim şi să memorăm ceva.

- Nu ştiu dacă citiţi şi beletristică, dar văd mereu că vă cumpăraţi zilnic câteva ziare.

- Da, citesc ori de câte ori îmi cade în mână o carte bună, dar mai bine zis... citesc. Şi, bineînţeles, citesc

presa. Nu-mi scapă nici ştirile de la televizor. Butonez pe toate canalele şi compar ştirile adevărate. Mai sunt televiziuni care aduc în prim-plan ştiri pe care le tratează cu patimă. De aceea mă uit peste tot şi deja am înţeles cine tratează o ştire cu simţ de răspundere, aducând argumente şi cine o face aşa cum am spus, cu patimă. Ce să fac la vârsta asta? Am pierdut tinereţea, dar am căpătat înţelepciune. Fiecare vârstă îşi are frumuseţea ei. Dar nu am văzut-o pe Marina!

- A plecat la ţară, la părinţii ei.

- Aţi fost norocoasă, doamna Mareş, cu Marina. Nu întotdeauna găseşti o fată atât de bună şi de frumoasă ca ea. Noi, eu şi vecina cu care mai ies la plimbare, o admirăm întotdeauna când o întâlnim. Fata asta are atâta graţie că numai văzând-o îţi impune respect.

- Şi eu i-am spus de multe ori Monicăi că de când stă împreună cu această fată a întinerit. Înainte era mai puţin comunicativă. Iartă-mă, dragă, dar aşa vedeam eu lucrurile.

- Eşti aproape de adevăr, Angela. Marina mi-a dat parcă un motiv să trăiesc. Este ca şi fata mea. O iubesc foarte mult. Deşi este mai tânără ca mine, am foarte multe de învăţat de la ea.

- Eu de-abia aştept să se întoarcă, mai spuse Angela şi se ridică să plece.

- Staţi că şi eu plec! Venisem să vă anunţ că mâine va fi apa oprită toată ziua.

- Vă mulţumim, doamna Marioara, răspunseră ele, aproape în acelaşi timp.

* * *

A fost ca o vâlvătaie

Era extrem de categoric:

- Amalia, vorbesc foare serios. Trebuie să pleci.

- Şi eu vorbesc la fel de serios – nu plec!

- Ce faci, rămâi în casă şi eu mă întâlnesc cu Marina?

- Ahaa! O cheamă Marina deci. Marea şi Marina. Nu, mai bine, Marina şi Marea. Parcă sună mai bine. Deci eşti la fel de îndrăgostit de amânouă. Ai două iubiri: Marina şi Marea! O dată, pentru că ţi-ai ales profesia iubind marea şi a doua, ma-rea ta dra-gos-te – Marina! Marina – fata! Marina – domeniu! Cuvântul Ma-ri-nă... Ma-ri-na... îţi este parcă predestinat.

- Da, aşa o cheamă.

- Îţi faci iluzii degeaba, dacă tu crezi că vei ieşi pe uşa asta fără mine.

Norocul lor că doamna Micu era mai mult plecată de acasă, iar ei se puteau certa în voie. Sau poate doamna pleca intenţionat de acasă, să-i lase singuri. Îşi dăduse seama că au probleme în dragoste.

- Ce să-ţi mai spun ca să pricepi? Vrei să-ţi desenez? Iată-mă vorbind ca cei de la grădiniţă.

- Nu-mi desena nimic. Sau dacă faci vreun desen familial, include-ne pe noi doi. Amândoi vom forma un cuplu şi vom apărea în „desen".

- Nici să nu te gândeşti. Oamenii se mai şi despart.

- Noi nu ne despărţim. Eu nu am greşit cu nimic.

Pe Tudor îl apucaseră durerile de cap de data asta. El a crezut că-i va fi uşor să se despartă de Amalia, că va înţelege şi lovită în orgoliul şi mândria ei, îl va părăsi. S-a retras în dormitor şi a lăsat-o pe Amalia la bucătărie.

„Ce mă fac dacă sună Marina şi-mi spune că s-a întors de la ţară? Şi aşa am ţinut telefonul închis zilele acestea că nu aş fi ştiut ce să-i spun. Doamne, ce dor îmi e de ea! Cu ea vreau să trăiesc! Amalia, e adevărat, nu mi-a greşit cu nimic, dar nu o mai iubesc! De ce nu înţelege?"

Când a intrat Amalia în dormitor să-l invite la masă el tocmai se frământa cu aceste gânduri. Cum să rezolve situaţia în care se găsea?

Au servit masa în tăcere. Nici unul nu îndrăznea să mai deschidă discuţia. După masă, Tudor s-a retras iar în dormitor, fără să-i facă o inviaţie Amaliei în oraş, după cum obişnuiau. Amalia, ar fi vrut să-i vadă agenda telefonului, dar nu-l lăsa Tudor niciodată la îndemâna ei.

De teamă să nu-l sune Marina, Tudor continua să țină telefonul închis.

* * *

- Alo, doamna Mareș, sunt jos la scara blocului. Veniți puțin să mă ajutați la bagaj?

- Imediat, Marina. Stai să-mi iau ceva pe mine.

Doamna Macaia, care stătea la parter, în fața scării blocului, cum a văzut-o pe Marina a și coborât.

- Bine că ai venit Marina. Am ceva foarte important să-ți spun.

- Doamna Macaia, lăsați-o acum pe Marina. Abia a venit de pe drum și este obosită. Veniți altădată la mine.

- Biiine... și doamna Macaia intră în casă foarte dezamăgită și bombănind că nu a putut s-o informeze pe Marina cu cine-l văzuse pe Tudor.

- Ce fac părinții tăi?

- Sunt sănătoși și vă transmit salutări.

- Mulțumesc!

Marina obișnuia să-i spună doamnei Mareș mai multe decât îi povestea mamei sale. Nici nu apucase bine să despacheteze că o și întreabă: „Doamna Mareș, l-ați mai văzut cumva pe Tudor zilele acestea, că nu m-a sunat decât o dată. Nu știu ce-i cu el, că ține mereu telefonul închis".

De asta îi era teamă doamnei, să nu fie adevărat!

- Îhî... nu știu ce să zic. Tu știi că eu nu prea ies din casă. Acum nu știe că ai venit?

- De când am plecat din Constanţa m-a sunat o singură dată. De atunci tot încerc să-l sun şi...

- Mai încearcă acum...

Marina sună din nou, îi răspunse ca de obicei robotul şi dezamăgită, nu ştia ce să mai facă.

- Lasă că trebuie să te sune el. Oamenilor li se mai întâmplă lucruri...

- De-asta îmi este şi mie teamă. Să nu fi păţit ceva!

- Stai liniştită. Nu te agita. N-au intrat zilele în sac.

Doamna Mareş nu ştia ce să-i spună ca ea să nu sufere. "Acum, du-te şi fă o baie, iar eu te voi aştepta cu masa. Întotdeauna, după baie, oamenii judecă mai limpede", o liniştea pe Marina, dar ea începuse să fie tare neliniştită, pentru că ştia ce ştia de la vecina ei bârfitoare. Doamne, să nu fie adevărat, că nu ştiu cum va reacţiona Marina. O imensă teamă o cuprinsese pe doamna şi tare mult îi lipsea acum vecina ei, Angela, care era plecată cu iubitul ei la munte. Dacă ar fi fost acasă, ar fi alergat imediat la ea să se consulte în timp ce Marina era în baie. Se gândea să meargă la doamna Marioara, dar dumneaei nu ştia toate amănuntele. Ar fi trebuit să-i povestească multe lucruri şi nu era timp de aşa ceva. Altfel şi doamna Marioara era o femeie serioasă, căreia puteai să-i încredinţezi orice secret.

A doua zi, Marina a mers la o firmă de shipping să se intereseze de serviciu. Avea adresa şi recomandarea de la un prieten al tatălui ei care se oferise să o ajute după ce a auzit că nu ar mai vrea să se întoarcă la ţară.

- Bună ziua! Cu domnul Demetriade aş dori să vorbesc.

- Pe cine să anunţ? întrebă secretara.

- Marina Diaconu.

- Intraţi, vă rog.

- Bună ziua, domnule Demetriade.

- Sărut-mâna, domnişoară Marina!

Domnul Demetriade, care fusese informat în prealabil că va veni o fată pentru a-i oferi un loc de muncă, se aştepta să vină o fată de la ţară, ştearsă, care îşi dorea un serviciu. A rămas înmărmurit când în faţa lui s-a prezentat o tânără fără cusur, înaltă, bine îmbrăcată, cu un păr lung, galben ca aurul şi ochii... ochii ei aveau ceva magic, limpezi şi albaştri-verzui ca marea când este liniştită.

- Ştiam... că... o să veniţi... vă aşteptam... se bâlbâi el. Luaţi loc, vă rog.

La rândul ei, Marina, se aştepta ca „domnul director" să fie un bătrân cu mustăcioară, gras, libidinos, dar în faţa ei stătea un om prezentabil, chiar frumos, părea a fi mai în vârstă cu vreo patru-cinci ani decât ea.

- Unchiul Geo mi-a dat adresa dumneavoastră. Mi-a spus să încerc pentru un post.

- Da, este prieten cu tatăl meu. Au făcut liceul împreună şi au rămas prieteni. Am fost anunţat că veniţi!

Marina, vizibil fâstâcită la rândul ei, îi spune. „Da, este unchiul meu".

- Şi... ce aţi şti să faceţi? Cristi Demetriade nu mai ştia ce să o întrebe, cum să o întrebe pentru că rămăsese mut de uimire la fata din faţa lui.

- Depinde ce posturi libere aveţi dumneavoastră!

Cristi Demetriade, chiar dacă nu ar fi avut nici un post liber, ar fi ţinut-o „doar să-i lumineze ziua cu chipul ei angelic". Aşa gândea el în timp ce nu se sătura privind-o!

- Da, pentru început veţi ţine evidenţa contabilă. E bine?!

- Da, este foarte bine. La asta mă şi pricep.

- Atunci, puteţi începe să lucraţi chiar de mâine. Sau de azi. Cum doriţi!

- De mâine. Vă mulţumesc foarte mult. Marina dădu să plece, dar Cristi Demetriade se ridică de pe „scaunul" de director şi patron al acestei firme, o luă înaintea ei şi îi deschise uşa. Un gest mai mult decât elegant, dar care nu se preta la funcţia şi prestigiul lui. Dar aşa a simţit.

- La revedere!

- La revedere.

Marina încercă din nou să-l contacteze pe Tudor. Era fericită că şi-a găsit o slujbă şi voia să împărtăşească bucuria ei cu cineva drag. La fel, telefonul închis. Mergea spre casă dezamăgită că iubitul ei nu-i răspunde la telefon. „De mâine voi fi foarte ocupată. Poate nici nu mai am timp să mă întâlnesc cu Tudor atât de des. Cine ştie ce program voi avea. Am auzit că unele societăţi îşi ţin angajaţii la muncă mai multe ore decât ar fi normal. Cine ştie ce mă aşteaptă şi pe mine". Mergea agale, se uita la vitrinele unor magazine fără să reţină nimic din ce a văzut. Începuse să resimtă o apăsare în capul pieptului şi supărarea nu-i aducea decât un disconfort fizic şi moral, încât era foarte confuză şi nici ea nu ştia ce-şi doreşte. Se gândea să meargă pe malul mării, la locul de întâlnire ştiut numai de ei.

S-a întâlnit însă pe stradă cu Vali, un coleg de facultate cu Tudor pe care îl cunoscuse în vara aceasta.

- Sărut-mâna, Marina. Ce faci? Nu te-am mai văzut de mult.

- Sunt bine.

- Dacă eşti bine, de ce eşti atât de absentă la ce este în jurul tău? Erai gata să intri în persoana pe lângă care treceai.

- Aaa, cine ştie la ce mă gândeam. De cum l-a văzut pe Vali voia să-l întrebe de Tudor, dar s-a abţinut. „Mai bine nu, cine ştie cum interpretează". El însă o ia înainte cu întrebarea şi astfel a aflat şi răspunsul fără să-l întrebe nimic.

- Nu l-am mai văzut pe Tudor.

- Nici eu, dar imediat şi-a dat seama şi a continuat – „pentru că am fost la ţară!".

Au mai schimbat câteva idei, după care s-au despărţit. „Bine că nu l-am întrebat de Tudor. Nici el nu ştia nimic. Doar că ar fi intrat la bănuieli".

Marina nu s-a dus direct acasă. A colindat puţin pe malul mării, deşi era o vreme rea, dar spera că poate îl întâlneşte pe Tudor. Marea era singura martoră la iubirea ei de-o vară, iubirea ei neîmplinită. O vară plină de poveste, poveste de iubire, iubire care dispăruse aşa cum a venit. A fost ca un foc de paie care s-a stins. „Oare aşa se stinge orice poveste de dragoste pe care o trăieşti cu intensitate? A fost ca o vâlvătaie! A vrut oare să se distreze o vară, şi-a dorit o aventură?" gânduri care o măcinau pe Marina, nu-i dădeau pace şi nu simţea frigul de afară. Marina îşi făurise vise, se văzuse mireasă alături de Tudor, înconjurată de copii, având împreună un rost.

De altfel asta era şi dorinţa lui, pe care nu uita să i-o amintească de fiecare dată.

Marina, nu a rezistat tentaţiei de a merge să privească marea, acolo unde, în apropiere, se întâlnea cu Tudor. S-a aşezat pe un stabilopod şi i-a vorbit mării despre iubirea şi deznădejdea ei. I-a cerut mării sfatul, dar EA, marea, scotea doar un muget când valurile se spărgeau de stabilopozi. Uneori avea impresia că tocmai acest muget al mării era un răspuns, dar nu ştia cum să-l interpreteze. „Ce păcat că nu înţeleg ce vrei să-mi transmiţi! Nu am darul să desluşesc glasul TĂU!

- Alo! Marina? Andrei la telefon.

- Aaa! Andrei! Bună, ce faci!

- Bine. M-am gândit să te sun. Ai mai stat mult la ţară?

- Ieri m-am întors.

- Ce bine era dacă aş mai fi putut rămâne şi eu.

- De ce? Mai bine este la oraş decât la ţară!

- Aşa am gândit şi eu până să te cunosc pe tine.

- Ha, ha, ha!

- Sunt foarte serios când afirm aşa ceva. Până acum nu ştiam cum să plec mai repede. Acum însă, mi-a părut rău că am plecat. Aş fi vrut să ne mai întâlnim.

- Hmm!

- De ce taci? Nu simţi şi tu la fel?

- Hmm!

- Marina, nu eşti la fel de entuziasmată!?

- Nu ştiu ce să zic!

- Atunci să-ţi spun ce mi-aş dori eu să zici?

- Să aud.

- Să-ţi doreşti la fel de mult ca mine să ne mai întâlnim.

- Aha...

- Ce zici? Vrei să ne mai întâlnim? Vin eu la ţară sau pot veni chiar în Constanţa.

- Andrei, sunt atât de confuză acum... Mai bine amânăm discuţia pe altădată...

- Bine. Dar să nu uiţi că o parte din inima mea a rămas la tine. Ai grijă de acea parte!

Deodată a simţit frigul care-i pătrunsese până la oase dându-i un fior rece prin tot corpul. Venise la malul mării să viseze, dar telefonul primit inopinat a făcut-o să se gândească la altceva.

S-a trezit din visare şi a plecat spre casă uitându-se înapoi la marea pe care o considera complice nu doar la iubirea ei, ci şi la drama ei.

De câte ori îi era dor de Tudor, de iubirea lor, de „vorbele lui frumoase" venea la locul întâlnirii. În imaginaţia ei îl vedea alergând spre ea cu braţele deschise. *Uneori, vedem lucruri care am dori să ni se întâmple sau silueta celui* pe *care îl iubim*. Dar de fiecare dată pleca acasă dezamăgită că totul a fost doar în închipuirea ei.

* * *

Angela Dragu venise din plimbare şi era în vizită la Monica Mareş. Erau amândouă îngrijorate de starea Marinei. Aceasta apare la uşă, se descălţă încet, fără nici

un chef de viaţă, dar când o vede pe Angela, i se luminează faţa. „Aaa, doamna Angela. Ce faceţi? Mi-a fost dor să vă văd!"

- Marina, nu mai mult decât mie. Stai aşa, să te văd. Astăzi arăţi ca o prinţesă. Mereu arăţi bine, dar astăzi parcă mai mult ca niciodată. Ştia de la Monica că s-a dus la un interviu pentru un post. Spune-mi, ce-ai făcut? E de bine?

- Da, e de bine. De mâine încep serviciul.

S-au năpustit amândouă bucuroase asupra ei să o îmbrăţişeze. „Felicitări, Marina, să fie într-un ceas bun!"

În timpul acesta, cineva suna la uşă. Iese doamna Mareş şi o pofteşte pe doamna Macaia.

- Ce bine că v-am prins pe toate.

Angela, îi face cu ochiul şi dă din cap parcă spunându-i Monicăi să îi atragă atenţia „să nu-i spună ceva Marinei". Monica, s-a prins de gestul Angelei.

- Doamna Macaia, ia veniţi mai întâi să vă arăt ceva.

Vecina a urmat-o, iar aceasta i-a amintit să nu-i spună încă nimic Marinei, că lucrurile nu sunt lămurite şi mai întâi va trebui să afle singură, după aceea poate să îi spună ce vrea.

Nu prea i-a convenit vecinei această înţelegere, dar a trebuit să se conformeze. Angela a intervenit imediat ce a văzut-o pe doamna Macaia la bucătărie, spunând: „Angela, mai este cafea, pune-i şi vecinei noastre una!" după care Angela o ia de braţ pe Marina şi o conduce în dormitor. Îi spune că ar mai vrea să-i vadă o dată rochiţa, poate ar inspira-o şi pe ea modelul. Aceasta îi mai arată o dată rochia, dar intenţia Angelei era alta.

- Marina, după ce serveşti masa, să stai în dormitor să te odihneşti. De mâine începi serviciul şi îţi va fi foarte greu. Angela ar fi vrut să-i spună să rămână în dormitor, dar ş-a dat seama că va trebui să mănânce ceva mai întâi.

- Bine, doamna Angela. Chiar simt nevoia să mă întind puţin. Aştept până pleacă doamna Macaia.

- Bine faci. Ştii că este obositoare.

De-abia au putut s-o potolească pe doamna Macaia pentru că ea nu înţelegea de ce nu trebuie s-o informeze pe Marina „ce a văzut şi cu cine l-a văzut pe Tudor!?"

Cu diplomaţie, au schimbat subiectul discutând acum despre pregătirile de toamnă. O întrebau ce reţete de murături mai ştie, iar ea simţindu-se importantă le spunea ceva din experienţa ei. Pentru că orice se poate spune despre doamna Macaia, dar nu şi că „nu era o bună gospodină". Într-un fel, era de admirat. „Nu ştiu cum reuşeşte să le facă pe toate şi să controleze şi viaţa altora", mai bârfeau unele vecine despre ea.

Fiind în elementul ei, simţindu-se importantă pentru că i se cerea sfatul, s-a apucat pe recomandat reţete. După ce a epuizat tot stocul de informaţii, şi-a anunţat plecarea.

- Aaah, bine că s-a dus. Au respirat amândouă uşurate după plecarea ei.

- Nici acum nu i-a răspuns la telefon, nu?

- Din ce ştiu eu, până să plece de acasă, nu!

- Să avem grijă de fata asta, că deja a început să sufere. Se vede pe chipul ei. Monica, du-te s-o chemi la masă.

Când a intrat în dormitor, a văzut-o pe Marina făcând o altă încercare la telefon. În zadar. „Oare ce i s-o fi întâmplat lui Tudor de nu-mi răspunde?"

A adormit mai greu în seara aceea, iar dimineaţă, s-a îmbrăcat cum ştia ea mai bine şi a plecat la slujbă.

Domnul Demetriade era deja prezent, fără să fi venit însă şi alţi angajaţi. Nu venise nici secretara. Aşa că a întâmpinat-o pe Marina.

- Uitaţi, la acest birou veţi sta. Sper să vă simţiţi bine şi să lucraţi cu spor. Acestea fiind spuse, închide uşa şi pleacă. El ar mai fi stat, dar nu se cădea, fiind şeful cel mare.

Marina, analiză ce se află în jurul său. Pe birou era un calculator, un suport de pixuri şi creioane, câteva coli. O imprimantă şi câteva registre se aflau pe un alt birou, mai mic.

Marina începe să treacă în revistă tot ce era în jurul ei. Prin cele două geamuri mari care dădeau în afară pătrundea o lumină naturală. În încăpere se mai aflau încă două scaune în afară de al ei şi un fotoliu. Pe peretele din faţă era instalat un televizor. Pe o măsuţă mică se aflau câteva flori proaspete într-o vază. Toată încăperea emana un parfum plăcut mirositor. Era o mare diferenţă între biroul ei de la ţară şi acesta.

„Până acum nu pot să mă declar decât mulţumită!"

- V-aţi instalat? întreabă secretara, deschizând uşa doar pe jumătate.

- Da.

- Vă place?

- Da!

- O zi bună. Sper să vă simţiţi bine printre noi. Secretara avea un tact deosebit. Ştia cum să execute protocolul ca toată lumea să fie servită şi mulţumită.

După ce a plecat, Marina şi-a făcut singură reproşuri că i-a răspuns numai cu „Da", fără să-i arate puţină prietenie. Nu trecu mult şi aceasta intră cu o ceaşcă de cafea aburind.

- Vă rog să serviţi.

- Mulţumesc. Sunteţi foarte amabilă.

- Pentru că sunteţi în prima zi. Dar puteţi să vă aduceţi şi dumneavoastră un ibric să vă faceţi zilnic cafeaua.

- Se poate?

- Sigur, de ce să nu se poată? Şeful nostru ne permitate acest „lux".

- Puteţi să-mi spuneţi pe nume, Marina.

- Iar eu sunt Diana. Sper să ne înţelegem bine.

- Şi eu îmi doresc la fel.

În ziua aceea, directorul nu a mai intrat în birou la ea. A venit o doamnă mai în vârstă şi i-a explicat ce trebuie să facă. I-a arătat şi programul de pe calculator şi câteva registre în care trebuia să înregistreze anumite documente.

A trecut uşor ziua şi nu a avut prea mult timp să se frământe întrebându-se „de ce nu sună Tudor!"

* * *

Tudor nu putea să iasă din casă fără Amalia. Aşa că, de teamă să nu fie văzut de cineva sau să se

întâlnească întâmplător cu Marina, îi dădea bani Amaliei şi aceasta făcea piaţa. Ea nu se lăsa deloc convinsă să plece, cu riscul de a pierde anul la facultate. El se vedea neputincios. A uitat telefonul deschis. Era Marina. L-a lăsat să sune. Nu a răspuns. Ce putea să-i spună?!

Doamna Micu nu se amesteca, nu punea întrebări, dar o frământa şi pe dumneaei această situaţie. Îi auzeau ciondănindu-se şi când se întâmpla să fie de faţă, pleca imediat. O văzuse şi pe Marina. Era mult mai frumoasă ca Amalia. Îşi dădea seama că se certau din cauza ei.

* * *

Eu nu mai pot să tac

Doamna Angela o iubea pe Marina la fel um o făcea şi gazda Monica şi ar fi vrut să afle ce s-a întâmplat cu Tudor. Uitase de toate problemele ei şi nu avea stare să stea în casă şi întreba mereu dacă s-a întors de la muncă. Amândouă se sfătuiau, dar nu ştiau ce măsuri să ia până nu află ce s-a întâmplat cu băiatul. Le durea sufletul şi pe ele, dar pe Marina? „Numai ea ştie ce este în sufletul ei!", spuneau când una, când alta.

- Vezi, Monica. Întotdeauna suferă femeile frumoase. Ele sunt mult mai atente şi cu virginitatea lor, ca nu cumva să li se reproşeze vreodată ceva, pe când celelalte nu-şi mai fac probleme. Urâtele, în ideea că poate nu vor mai întâlni alţi bărbaţi, nu stau mult pe gânduri şi uite-aşa, cum prind unul, pun mâna pe el. Lor nu le mai pasă de virtute şi demnitate. Mare păcat ce i se întâmplă Marinei. Ea ar fi putut să aibă oricare bărbat pe care şi l-ar fi dorit.

- Să ştii Angela că şi eu am analizat problema asta! Ai perfectă dreptate. O femeie frumoasă este iubită şi dorită de toţi bărbaţii, dar nu au noroc de unul bun care să le stea alături. Încep cu gelozia, cu suspiciunea şi uită să mai ofere tot ce-i bun partenerei lor. Eu, dacă aş fi bărbat

şi aş avea noroc de o femeie frumoasă, i-aş face toate poftele numai să mă pot bucura de imaginea şi chipul ei.

- Da. Pe când celelalte stau liniştite că teama se cuibăreşte în sufletul bărbatului, stând mereu cu frica, ca nu cumva partenera lui să-i reproşeze ceva.

- Ştiu pe cineva care şi-a dorit enorm să fie alături de o femeie, dar când a avut-o nu i-a mai oferit nici confort material, nici fericire, nimic. Până la urmă s-au despărţit şi acum este cu o femeie insignifiantă şi se comportă cu aceasta mult mai bine decât cu prima. Este conştient că nu este ca prima, dar subconştientul lui este mereu treaz şi-i oferă totul dintr-o frică inexplicabilă de a nu primi reproşuri. Întotdeauna se spune despre o femeie urâtă că „este gospodină". Total neadevărat. Dar se simte nevoie să se spună şi despre „ea" ceva. Şi atunci, i se găsesc alte calităţi. Este absolut de neînţeles cum funcţionează mintea omului.

- Sunt atât de furioasă acum pe Tudor că nu ştiu ce i-aş face. Indiferent ce i s-a întâmplat, dar nu putea să dea un telefon, să se explice?

- Acum sunt convinsă că doamna Macaia avea dreptate că l-a văzut cu altcineva care nu părea a-i fi rudă.

- Ce i-am zis eu? Să fie foarte atentă că, de regulă, cei care promit mult nu fac nimic pe urmă.

- O fată atât de frumoasă nu merită să sufere după nici un bărbat.

- Stai aşa, se aude cheia în broască. A venit Marina!

Au întâmpinat-o amândouă îmbrăţişând-o de parcă nu o mai văzuseră de câteva luni. De fapt, încercau să-i

transmită că sunt alături de ea şi că se bucurau de noul ei loc de muncă.

- Ce s-a întâmplat? De ce îmi faceţi o astfel de primire?

- Este prima ta zi de muncă, nu? zise repede Angela cu diplomaţia care o caracteriza. Ele trebuiau să se arate indiferente, ca şi Marina, la rândul ei, să nu pună la suflet nepăsarea celui care o ceruse de soţie, iar acum tăcea ca melcul.

Nu ştia care dintre ele să fie mai amabilă, să o servească cu ceva, numai să uite şi să se simtă bine.

- Cine-i? întreabă doamna Mareş.

- Eu sunt, vecină.

- Aaa, doamna Macaia? Aceasta, fără alte vorbe, intră direct la bucătărie şi se adresează Marinei: „Bine că te-am găsit!" Şi către celelalte: „Eu nu mai pot să tac. Trebuie să-i spun Marinei că pe Tudor l-am văzut cu altă fată!" A făcut acest comentariu aproape fără răsuflare.

Această frază a căzut ca un trăznet, nu numai în urechile Marinei, dar şi a celorlalte două, care n-au ştiut până astăzi cum să o ţină departe de această neplăcere până când Tudor s-ar fi explicat singur.

Marinei aproape că i-a scăpat furculiţa din mână când a auzit. Ea se frământa până acum „că s-a întâmplat ceva cu Tudor de nu o sună, dar nicidecum că ar avea pe altcineva".

- Cu cine eraaa?

- Cu o fată!

- Când l-aţi văzut? Astăzi?

- Nu, a doua zi după ce tu ai plecat la ţară.

- Poate era cu... o cunoştinţă. Doar nu mă cunoaşte numai pe mine...

Angela şi Monica îşi frângeau mâinile de furie că nu au putut s-o împiedice şi de data aceasta pe doamna Macaia să facă destăinuiri.

- Are dreptate Marina. Ce, el nu mai cunoaşte şi alte fete?

- Aaa, nu... Au făcut piaţa împreună, se sfătuiau... Doamna Macaia nu le mai adresa celor două nicio privire, conştientă că s-ar putea să-i facă semne să tacă. Şi ea nu mai putea ţine acest secret. Era prea mult pentru firea ei.

- Te poţi întâlni cu cineva la piaţă şi să vorbeşti, să te sfătuieşti asupra produselor. El, ca bărbat, poate nu ştia ce să aleagă...

- Nu mă mai învăţaţi voi pe mine, că doar n-am ajuns la vârsta asta şi să nu cunosc comportamentul oamenilor! s-a înfuriat tare vecina, aruncându-le de data asta priviri răutăcioase.

Doamna Macaia le lua pe toate la per tu, nu conta că ele i se adresau altfel. Era liderul blocului. „Tăia şi spânzura" pe toţi cei care nu-i erau pe plac. Dacă nu te puneai bine cu dumneaei, aveai parte de o mediatizare compromiţătoare. Dacă erai prietenă, măcar te lăsa în plata domnului. Aşa că Angela şi Monica au lăsat-o în pace ca nu cumva să intre în conflict cu ea. O singură vecină îi putea ţine piept. Doamna Marioara. Aceasta era şi preşedinta blocului, şi era mai în vârstă decât toate. Avea aproape 82 de ani şi a reuşit să-şi câştige respectul doar printr-o atitudine „verticală". Nu-i plăcea nici bârfa şi nici scandalul. S-a impus întotdeauna în faţa doamnei Macaia doar prin argumente. Nu o lăsa niciodată să bată câmpii. O reducea la tăcere doar printr-un gest. Vorba ceea: „Tot naşul îşi are naş!" De aceea, de câte ori era prezentă şi

doamna Marioara, era foarte atentă la discuţia pe care o avea deoarece a pierdut cam toate discuţiile care le-a purtat cu aceasta. Ooo, câtă nevoie ar fi avut acum de doamna Marioara să le bată la uşă şi să-i oprească logoreea doamnei Macaia. Nefiind nimeni s-o potolească, şi-a vărsat tot focul inimii după care a plecat coborând pe scări şi bombănind.

Dar pentru că i-a dat mai multe informaţii decât era necesar, pe Marina au necăjit-o foarte rău veştile ei. „Exact de ce am avut noi grijă până acum să nu afle, vine doamna Mac-Mac şi dă totul în vileag" izbucneşte Angela după plecarea vecinei lor, conducând-o împreună spre ieşire, închizând uşa de la bucătărie, fără să audă şi Marina. Tot planul lor s-a dat peste cap.

Marina stătea gânditoare la masă, ţinând capul în mâini, fără să se mai atingă de mâncare.

Când au văzut-o atât de abătută, efectiv nu ştiau ce să-i mai spună să o scoată din starea asta. Se făcuse linişte. Nu îndrăznea nimeni să spună ceva, dar nici nu ar fi ştiut ce să-i spună.

Tot Marina a fost cea care a spart tăcerea din jur: „Eu n-am luat-o niciodată în serios pe doamna Macaia, dar mă tem că de data asta are dreptate. Nu vedeţi că nu mă sună şi nici nu-mi răspunde la telefon?"

- Nu ai de ce să te frământi. Nu este nici singurul bărbat, nici frumuseţea întruchipată. Mai mult decât atât, a dovedit că nu merită atenţia ta!

- Marina, dar tu eşti o fată care nu trebuie să-ţi faci griji din pricina nici unui bărbat. Eşti frumoasă, eşti deşteaptă, ai tinereţea de partea ta. Dar te rog, chiar să nu-ţi pese. Dacă a găsit pe altcineva - drum bun. Nu te merită. Nu-i aşa, Angela?

- Ba mai mult, eu chiar cred că ai avut noroc de nu s-au întâmplat toate acestea când relaţia voastră ar fi fost mai avansată. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus în urmă cu ceva timp – „cu bărbatul este bine să treci printr-o „criză" – abia atunci poţi să-ţi dai seama de caracterul lui. Este în stare să lupte pentru iubirea lui sau este un papă-lapte? Un pămpălău! Iartă-mă că spun aşa, dar acum chiar m-am enervat!

Ca să o înveselească puţin şi s-o scoată din starea în care se afla, Angela propune să prepare o plăcintă cu brânză, preferata Marinei. „Eu aduc brânză şi ouă şi tu pui restul Monica. Ce zici?"

Gazda Marinei s-a prins despre ce este vorba şi veselă spune: „O, gata, facem plăcintă cu brânză!"

În câteva minute au început pregătirile.

- Marina, sparge tu ouăle şi adaugă-le la brânză!

- Eu întind foaia.

După aproximativ o oră plăcinta aburindă trona pe masa din bucătărie. Angela primise de la prietenul ei un vin bun – ce-i drept sticla era începută – dar împreună, vinul şi plăcinta, voia bună, au dus la schimbarea stării de melancolie. Au încheiat seara spunând glume, întrecându-se care ştiau mai multe bancuri.

- „Două babe citeau ziarul: - Auzi, tu! zice una. Două babe violate ieri în Tomis Nord! – Şi noi stăm ca proastele în Brătianu!"

- „Ştiţi de ce bărbaţii însuraţi sunt graşi iar celibatarii sunt slabi? Cel însurat spune: „Iarăşi aceeaşi femeie, mai bine mă duc să mănânc...- Iar celibatarul spune: „Iarăşi aceeaşi mâncare, mai bine mă duc la femei..."

- „Dacă femeia vrea să te înşele, şi când merge să ducă gunoiul, motivează: - A fost coadă la gunoi!"

- „Pe scările Parlamentului, o doamnă se împiedică şi cade. Un senator pedelist aflat în apropiere o ajută să se ridice. – Cum aş putea să vă mulţumesc pentru ajutor? întreabă doamna? – Votându-mă pe mine la următoarele alegeri! – Mă scuzaţi, când am căzut, m-am lovit la genunchi, nu la cap!"

- Aici, depinde cu cine nu vrei să votezi. Nu putem râde toate. Fiecare avea partidul său preferat, dar asta nu le împiedica să fie bune prietene. Oricine este liber să aibă opinia sa.

- Da! Bineînţeles. Bancul are aspect politic, dar fiecare este liber să aibă opţiunile sale, repetă şi Angela. Nu ştiu de ce se supără oamenii când este vorba de opinia politică a cuiva. Fiecare cu opinia lui. Eu cred că fiecare are dreptate dacă vine cu argumente. Dacă nu eşti politician şi implicat direct în partid, nu ar trebui să mai sărim în sus apărându-i pe unii sau pe alţii. Oricum, tot ei sunt „sus" – la putere; iar noi suntem „jos" şi nu putem schimba nimic, indiferent cât ne-am certa noi. Şi, chiar dacă ţinem cu cineva, nu ne alegem cu ceva în plus de la ei. Este ca vorba aia: „Doi se ceartă şi al treilea câştigă!" Indiferent de afinităţi, măcar când introducem votul să fim realişti. Să nu mai fim partinici sau pătimaşi cu cineva care nu merită, pentru că nu ştim, la o adică, cum ar sări în ajutorul nostru. Să-i judecăm numai după fapte, nu după vorbe! Şi nu dacă ne place sau nu! Măcar la vot să fim realiste! Să le vedem caracterul fiecăruia! Orice s-ar spune, contează şi caracterul politicianului. Dacă a minţit sau a trădat o dată, o mai poate face de multe ori. Şi să nu ne mai mulţumim cu ideea că „face şi pentru el... dar face şi pentru noi!" Dacă a ales să fie în acea funcţie să se mulţumească cu cât câştigă, iar atenţia să-i fie îndreptată

spre popor, că de aceea l-au votat, să le fie alături, să facă legi bune pentru naţiune şi să se gândească numai la bunăstarea acestuia, nu a familiilor lor. Spiritele oricum se încinseseră, că aşa este când se discută politică, chiar dacă ţii cu acelaşi partid sau acelaşi politician concluziile sunt că „tot pentru ei fac totul", iar cei care i-au ales rămân doar cu iluziile că putea fi mai bine.

Schimbându-se subiectul, prea serios pentru ideea de voie bună, au hotărât că este cazul să meargă la culcare. Cât ai fi de echidistant, când vorbeşti despre politică, în final tot iese cu supărare. Şi ele aveau acum altele pe cap.

Marina s-a trezit dimineaţa cu ochii umflaţi de plâns. Oricât îţi doresc cei din jur binele, sentimentele tale sunt personale, autentice şi te afectează când eşti implicat direct. Cum putea să uite Marina investiţia sentimentală făcută în Tudor. Dacă nu i-ar fi cerut atât de mult iubirea ei, dacă nu i-ar fi arătat atât de multă iubire şi dacă nu i-ar fi promis atâta fericire alături de el, poate astăzi nu ar fi suferit atât de mult. Se îndrăgostise şi ea doar ca să fie parte a acestui întreg. S-a luptat la început cu ea să aibă sentimente asemănătoare cu el, iar acum, când reuşise să facă acest lucru, se simţea trădată. Nu ştia dacă o durea mai mult trădarea lui sau iubirea ei pentru el. Cum să meargă mai departe, în cine să mai creadă, când altcineva îi va spune că o iubeşte, că o place şi că... „fără ea viaţa lui nu mai are nici un rost?!" Există un angajament mai mare ca acesta? Există vreun obstacol în calea ta pentru care să nu poţi lupta pentru persoana şi iubirea ta?!" Un om cinstit şi onest nu abdică de la ceea ce şi-a dorit cu atâta ardoare şi face totul să-şi atingă scopul. Dar în situaţia de faţă, când se punea problema căsătoriei?!

Neîncrederea în cineva este ca un handicap.

Cu aceste frământări și întrebări fără răspuns a adormit Marina într-un târziu.

Când s-a trezit, doamna Monica o aștepta cu un mic dejun și cafea, din care ieșeau rotocoale de aburi aromatici. Nu obișnuia să procedeze așa, dar acum era prea afectată de ce i se întâmplă. Prea mult începuse să țină la această fată frumoasă și de treabă. Nu era drept ce i se întâmplă. Dar oare ce este drept pe lumea asta?!

- Marina, ai plâns! Se vede pe chipul tău. Nu trebuie să plângi după nimeni. Această întâmplare din viața ta să te facă mai puternică. Ca atare, te mai duci o dată în baie și îți faci un machiaj mai reușit, să nu se observe nicio suferință pe chipul tău. De-acum încolo trebuie să arăți chiar mai bine decât înainte. Dacă cineva nu-ți apreciază prezența, atunci lasă să își simtă lipsa. Nimeni nu-ți va putea lua locul în inima lui, nici acum, nici peste ani, dar va fi prea târziu și sunt convinsă că va regreta toată viața lui. Tu ești unică. Fiecare suntem unici în felul nostru, dar tu ești înzestrată de Dumnezeu, pe lângă frumusețe și cu o atitudine aparte. Aceasta este mai importantă – sau la fel de importantă – ca frumusețea. Sfaturile mamei tale ți-au fost de un real folos. Unde Dumnezeu a dispărut toată iubirea aia pe care o avea pentru tine? Iubirea nici nu vine, nici nu pleacă la comandă. Este sau nu este!

- Dacă nu aș fi găsit serviciu aș fi plecat acum departe, să uit.

- Oricât de departe ai pleca, durerea te va însoți. Pentru că sentimentele sunt în interiorul tău, nu se văd, dar durerea pe care o simți este sfâșietoare oriunde te-ai afla.

Terminând de servit ce i-a așezat gazda ei în farfurie Marina bău și o cafea, se ridică și îi mulțumi

pentru masă şi pentru toate învăţămintele pe care i le-a dat.

- Să nu te opreşti astăzi, în gândurile tale, nici o secundă la acest Tudor. De astăzi gândeşti doar spre viitor. Nu are nici o scuză pentru tăcerea lui, doar dacă, doamne fereşte, i s-a întâmplat vreun accident şi nu a fost capabil să te sune. Dar nici atunci. Astăzi, te rog, pui punct acestei etape din viaţa ta.

Ce uşor este să spui că „pui punct unor sentimente". Numai cel care le-a trăit intensitatea ştie că nu poţi să faci asta la comandă.

- Sărut-mâna. Ne vedem după-amiază! Aşa i-a venit Marinei să răspundă, deşi era de la sine de-nţeles că se vor vedea.

Orice s-ar spune, Marina a avut norocul de o gazdă şi prieteni buni. Este foarte important să fii înconjurat de prieteni la necaz. Poţi trece uşor mai departe dacă ai şi ajutorul lor alături de sfaturi preţioase .

* * *

A plăcut-o din prima zi

Tudor nu mai ieşea din casă temându-se să nu fie văzut în compania Amaliei. Amalia refuza să plece şi să-l lase singur. Nu-l lăsa să meargă nici la gunoi. Deşi Marina era permanent prezentă în gândurile lui, el nu ştia să lupte pentru ea.

* * *

Poate că dacă şi el ar fi avut în jur oameni care să-l sfătuiască de bine, altfel ar fi stat lucrurile. Drama lui nu o cunoştea nimeni. Suferea în tăcere, de unul singur. De aceea este bine să nu mai ţinem la „secret” durerile noastre. Să le împărtăşim, pentru că se găsesc oameni cu suflet bun să ne sfătuiască, să ne scoată din „gaura neagră!” în care, la un moment dat fiecare dintre noi cădem. Sunt greşeli pe care le faci o singură dată, dar suferi toată viaţa pentru ele! Dar o iubire adevărată nu moare niciodată! Vai de cei care nu-şi apără iubirea, aceia nefericiţi şi neîmpliniţi se vor simţi toată viaţa lor!

* * *

Marina a avut o zi bună la serviciu. A ţinut cont şi de sfatul doamnei Mareş, dar mai mult decât atât, şeful ei a venit cu un buchet de flori proaspete. A stat şi câteva minute bune de vorbă cu ea. Văzându-l chiar în faţa ei, a putut observa că era un bărbat bine legat, înalt, ochi mari şi negri, brunet, dar cu o faţă fină, de porţelan, un zâmbet frumos. Purta un costum gri, cămaşă aceeaşi culoare şi o cravată bine asortată. Era şi bine documentat în tot ce spunea, indiferent dacă era vorba de contabilitate, de problemele societăţii constănţene sau cultură generală - atunci când discuţia lor a alunecat spre diferite teme. Şi nu făcea parte dintre aceia care „le ştiu ei pe toate", el chiar le ştia pe toate. A observat că mai avea un dar: acela de a te simţi bine când discuţi cu el. Mama ei mereu îi spunea: Când discuţi cu cineva şi te simţi relaxat, acela este un om bun sau compatibil cu tine; când intri într-o casă şi, de asemenea te simţi bine, acolo locuiesc oameni de treabă şi locul acela este binecuvântat de Dumnezeu. „Marina, să ţii cont de sfaturile acestea când îţi cumperi o casă şi când te înconjori de anumiţi oameni!"

După discuţia cu domnul director Marina se simţea mai relaxată, cu chef de muncă. „Să fie un om bun, aşa cum îmi spunea mama, de mă simt aşa de bine în preajma lui?"

Imediat intră Diana şi o întrebă:

- Marina, sunt convinsă că nu ţi-ai adus ustensile pentru cafea, aşa că, te rog ia tot din partea mea.

- Mulţumesc, Diana! Aşa este, încă nu m-am ocupat de lucrurile acestea, dar să ştii că am băut o cafea de dimineaţă.

- Nu-i nimic. Mai bei câte o înghiţitură şi din asta! Ziua este lungă.

Una peste alta, ziua a decurs plăcut. Parcă toate forțele universului se înțeleseseră să-i acorde sprijin și să-i arate iubire Marinei. Nu se poate spune că nu a ținut cont și de sfaturile doamnei Mareș „să nu-i acord atenție în gândurile mele nici o secundă lui Tudor!" Așa a și făcut. De câte ori îi venea în minte se gândea la cu totul altceva. Și pentru a fi la îndemână, de câte ori a fost necesar, și-a amintit de o pajiște frumoasă, la munte, alături de părinții ei, care i-a rămas în minte ca un tablou frumos pictat. Își concentra mintea pe acea pajiște cu iarbă crudă. Toți ar trebui să ne întipărim în minte un moment de fericire, de beatitudine, de care să ne amintim când suntem la ananghie și să ne concentrăm pe acela. Niciodată nu este bine să te oprești asupra unui moment neplăcut din viața ta. Gândește-te că nu va fi ultimul, și vei avea nevoie de toată energia și sănătatea să treci peste toate.

După orele de program nu s-a putut totuși abține să nu facă o plimbare pe malul mării. Parcă tot ce întâlnea în calea ei îi amintea de Tudor, fie că se trezea numărând vapoarele în larg, așa cum obișnuiau să facă împreună, fie că întâlnea alți tineri îndrăgostiți. Chiar și valul rebel care a stropit-o puțin i-a adus aminte de scena cererii în căsătorie. „E-adevărat ce a spus doamna – oriunde și oricât de departe vei pleca, durerea te va însoți!"

Dar gata, mă chinui singură. Oricât de mult aș iubi marea, pentru un timp ar trebui să stau departe de ea și de amintirile dureroase pe care le am.

Seara primește telefon de la Ramona, fosta ei colegă de birou, că „mama ei a acceptat să conviețuiască alături de domnul din Constanța", așa că va veni și ea cât de curând. Oricum, păstrăm și casa de la țară. De altfel, mama nu-și dorește o legitimitate a relației.

- Ramona, nici nu-ți dai seama cât mă bucură această veste.

- Şi eu am început să fiu cât se poate de nerăbdătoare. De-abia aştept să mergem împreună la filme, la spectacole şi, mai ales, la vară, la plajă... Marina, vezi dacă ai vre-o cunoştinţă, înreabă de un post pentru mine.

- Nu-ţi promit nimic, dar clar că mă voi ocupa! Am să întreb la toate cunoştinţele mele, deşi nu am prea multe.

- Pe curând!

Marina aproape că sărea în sus de bucurie. „Vă daţi seama doamna Mareş cum va fi pentru mine alături de Ramona, în Constanţa. Nu voi mai fi singură dacă voi pleca pe undeva. Abia aştept!"

- Vezi, Marina, cum le aranjează Dumnezeu pe toate? De aceea nu trebuie să te îmbolnăveşti gândind prea mult la nefericire. Când se întâmplă – că fiecare om are şi perioade mai rele - treci mai departe. Este ca atunci când ai dat pagina. Aşa este şi viaţa noastră. Pe o pagină durere, pe alta realizări profesionale, pe alta iubire...! De ce se spune că viaţa fiecăruia este un roman?! Depinde de fiecare cum ştie să-şi gestioneze problemele care apar.

Când credea că viaţa ei este un total dezastru, a avut norocul să constate că totul este într-o perpetuă schimbare şi singura strategie este diplomaţia cu care ştii să treci peste ele, ca mai târziu să nu rămâi cu sechele, cu traume. Doctorii şi medicamentele costă!

* * *

Sunt oameni slabi care nu pot trece peste necazuri până când nu varsă găleţi de lacrimi, până nu simt o durere acută în inimă, până nu se consideră cele mai mari victime... Dacă nu procedează aşa, simt că au trădat

„necazul". Cum să nu suferi pentru „EL", pentru necaz, și să nu te dai cu capul de toți pereții? Nu iau în calcul că timpul le rezolvă pe toate, iar ei trebuie să facă față altor „necazuri" care vor urma. Viața nu se termină nici de la prima, nici de la a doua problemă, nici de la trei dileme și vindecarea organismului nostru costă foarte scump! Aveți grijă de fiecare dată de sănătatea voastră, nu dați atât de mare importanță problemelor! Ele vin și trec. Iubirea vine și pleacă. Prietenii sunt aproape de tine când ești cineva, iar când nu mai pot obține nimic de la tine te părăsesc. Sau te invidiază pentru ce ai ajuns. Nu suferiți nici pentru asta dacă știți că voi nu ați greșit față de ei! Lăsați-i să-și revină singuri atunci când vor analiza ce au pierdut în comparație cu ce au acum! Cea mai înțeleaptă măsură este să-ți păstrezi relațiile, în rest totul este deșertăciune!"

* * *

Domnul Cristi Demetriade a plăcut-o pe Marina din prima zi, de cum a văzut-o.

El tocmai se despărțise de Oana, o fată cât se poate de nerecunoscătoare pentru norocul care l-a avut alături de Cristi. O cunoscuse la ziua de naștere a unui amic. Ea a fost cea care i-a făcut avansuri. Îl suna de foarte multe ori, îl invita la anumite petreceri, îi propunea să meargă în diferite excursii. După ce a văzut un sfert din Europa și jumătate din țară alături de Cristi, într-o seară, la o petrecere, a petrecut alături de un tânăr student din Basarabia mai mult decât ar fi fost normal. Îl invita la dans, îl apropia, încât Cristi s-a simțit inconfortabil alături de grupul lor și „îi era lui rușine de rușinea ei". A rugat-o să plece, dar ea insista să mai rămână în final spunându-i: "Poți să pleci singur, eu mai rămân!" Nu a venit „acasă" în seara aceea, iar unul dintre prieteni i-a spus că a plecat cu studentul după ce mai întâi s-a făcut de rușine spunând

cuvinte obscene, după ce a băut câteva pahare în plus şi a dansat scandalos de urât pentru rangul ei.

I-a suportat multe Cristi, dar Oana avea un obicei: după ce greşea plângea şi-i spunea mereu că „el este tot ce a fost frumos în viaţa ei! Fără el, nu ştie să trăiască, nu ştie să se descurce. El este ca o busolă pentru ea! Îi orientează drumul în viaţă."

Îl săruta, îşi cerea iertare, promitea să nu mai facă şi de fiecare dată era la fel. El o ierta şi mergeau mai departe. Cristi avea în comportamentul lui şi un soi de compasiune pentru cei căzuţi la pământ. Asta a simţit de multe ori pentru Oana când îi cerea iertare „în genunchi", la propriu.

Deşi era un bărbat dorit de foarte multe femei, el nu se vedea aşa. Îşi consuma cea mai mare parte a timpului muncind, făcând bani, dar nu avea împlinire sufletească. Dar una peste alta nici un bărbat nu părăseşte o femeie până nu are găsită o alta.

* * *

Sunt bărbaţi, dar şi femei, care se subapreciază, nu cred că merită anumite relaţii şi se retrag în carapacea lor, dar mai periculoşi sunt cei care se supraapreciază, se supraliciteazā, deşi ei nu sunt în stare de nimic. Din cauza acestora din urmă avem de suferit. Ei se cred buricul pământului, dar în realitate sunt zero barat!

* * *

- Cum te-ai acomodat Marina cu acest colectiv? Îţi place? Ai două luni de când eşti la noi, nu?

- Da, domnule director. Îmi place. Nu am motive să nu-mi placă.

- Mă bucur că-ţi place. Dar nu mă mai lua cu domnule director. Nu sunt aşa de în vârstă faţă de tine.

- Nu-i vorba de vârstă. Sunteţi patronul acestei instituţii.

- Funcţia nu presupune să-i ţii la distanţă pe ceilalţi.

- Dar presupune respect!

- Dacă-mi vei spune Cristi, nu vei mai avea acelaşi respect?

Marina începuse să roşească. În faţa ei stătea patronul acestei instituţii, dar în acelaşi timp un bărbat destul de atrăgător. N-ar fi drăznit să viseze la altfel de relaţii decât cele instituţionale. În alte împrejurări ar fi zis: „Doamne, ce bărbat! Ce norocoasă este partenera lui!" Dar cred că a avut odată un astfel de gând pe care l-a abandonat imediat simţindu-se ruşinată.

În privinţa asta mama îi spunea mereu: „Marina, când te vei căsători să nu-ţi înşeli bărbatul nici cu gândul, că este la fel de păcat!" „Adică să nu râvneşti la bărbatul altcuiva, asta a vrut să spună mama?"

După ce i-a străfulgerat astfel de idei prin minte, a revenit cu picioarele pe pământ.

- Fiind o simplă angajată, vă voi spune cum doriţi dumneavoastră. Dar parcă nu mă simt comod să vă spun pe nume.

- Va fi mai greu până te obişnuieşti. Pe urmă, îţi va fi uşor. Bine, o zi bună! şi plecă din birou, lăsând-o foarte confuză. „E clar că mă place. De ce nu-i spune pe nume şi secretara, Diana, că tot apropiate de vârstă suntem. Oare

pe ea nu a rugat-o să-i spună astfel? Sau nici ea nu îndrăzneşte?"

Indiferent de motive, Marina s-a simţit flatată şi şi-a simţit inima inundată de o bucurie necunoscută până atunci. Se simţea în al nouălea cer. Nu este puţin lucru ca şeful unei instituţii să-ţi vorbească colegial şi să-ţi ceară să-i spui pe nume. Ca să nu mai punem la socoteală că este şi o partidă bună. Dar Marina nu ştia încă nimic de situaţia lui socială sau materială. Bănuia doar.

Lucrurile păreau că intră pe făgaşul lor normal.

Marina muncea cu spor şi „acasă" şi la serviciu, era mai tot timpul cu zâmbetul pe buze.

Doamna Angela mai trecea câteva minute pe la ele să servească o cafea, să râdă şi să spună bancuri. În rest, era fericită alături de prietenul ei, ştiau să creeze o atmosferă fericită în doi, ştiau să profite de orice excursie. Dragostea adevărată nu are vârstă.

De câte ori se întorceau dintr-un voiaj, le aduceau şi lor câte ceva şi le povestea ce lucruri splendide au văzut.

Doamna Mareş era împăcată cu gândul că Marina şi-a revenit după lunga tăcere şi incertitudine a relaţiei ei cu Tudor. Trecuseră trei luni de când Tudor nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Cu toate sfaturile primite, Marina suferea în singurătatea din dormitorul ei. Nu putea să înţeleagă cum poţi să spui lucruri atât de „măreţe" când tu eşti un om atât de „mic". Acum îl vedea ca pe un om de nimic. Cum să faci promisiuni cuiva şi să nu-ţi pese dacă le poţi îndeplini sau nu? Ea a trăit într-o altfel de familie, cu principii sănătoase despre viaţă. La ei în casă legea era cuvântul şi cuvântul era lege. Să nu ştiu nici măcar ce s-a

întâmplat cu el? El nu a auzit ce înseamnă cuvântul onoare? Nu ştie că în viaţă trebuie să preţuieşte relaţiile de orice fel? Cel mai greu este când trăieşti în incertitudine! Când există explicaţii măcar ştii să-ţi dai răspuns la ele şi mergi mai departe. Compara situaţia în care se afla ea acum cu discul mare şi portocaliu al soarelui la asfinţit, când îl văzuse de atâtea ori prăbuşindu-se şi dispărând la orizont. Aşa a dispărut şi iubirea ei. A apărut ca şi soarele la răsărit, mare şi luminos şi la sfârşitul zilei a dispărut şi a urmat întunericul.

Adormea de fiecare dată cu aceste gânduri care o frământau uneori până după miezul nopţii.

De când o îndrăgise atât de mult pe fata asta minunată, doamnei Mareş îi făcea plăcere să gătească şi să aranjeze adevărate mese festive pentru ea şi Marina. Căpătase această îndeletnicire numai de dragul Marinei. Uneori era încântată că are drept companie o fată atât de frumoasă şi nu treceau neobservate nici dacă ieşeau împreună în oraş. Mulţi credeau că sunt mamă şi fiică.

Chiar şi doamna Macaia nu-l mai urmărea pe Tudor, deşi l-a văzut şi altădată la piaţă alături de aceeaşi fată. Altora le venise rândul şi erau în vizorul vecinei lor. Până nu se lămurea despre ce este vorba nu trecea la alt „caz"! Nu-i încheia dosarul! O vedeai mereu pe aleea dintre blocuri patrulând precum o santinelă. „Ai aflat, nu, cine şi-a cumpărat mobilă nouă?"

- Nu! Cine?

- Ei, şi dumneata, asta de la trei, bruneta. S-a ajuns! Fiu-său munceşte în străinătate şi-i trimite bani. Apartamentul o să-i rămână lui! De-aia s-a gândit să-şi schimbe mobila. Când se întoarce în România, să aibă totul nou. N-ai văzut-o ce ţanţoş calcă de când îi merge

mai bine cu banii. Dar stai s-o văd pe ea când şi-o aduce noră în casă... Şi tot aşa începuse să-i ia la rând pe toţi din bloc doamna Macaia şi s-o informeze, până când doamna Mareş a motivat că trebuie să plece având ceva de terminat.

Marina vorbise cu mama sa la telefon şi, printre altele, a amintit de vecina lor de la ţară. Dar a întristat-o când i-a povestit că tanti Elena a primit o bătaie de la soţul ei de a băgat-o în spital. Pe copii i-a luat mama ei şi i-a îngrijit pe timpul spitalizării, iar nea Ion a stat mai mult pe la Procuratură să dea cu subsemnatul. „Nu vrea Elena să declare plângere împotriva lui. Spune că... „să n-o judece mai târziu copiii că l-a băgat la închisoare". Dar asta merită! Nu ştiu de ce mai bea că numai atunci devine alt om. Când este treaz te poţi înţelege cu el... Aşa-şi duc unii viaţa - însăilată! Se mai rupe, o cârpesc şi merg mai departe. Omul rău niciodată nu-şi revine. Asta nu înţelege ea. După o viaţă chinuită nu te alegi cu nici o medalie, nici cu recunoştinţa copiilor, doar cu boli supărătoare care îţi diminuează bugetul şi nici nu te mai faci bine. Şi când se fac mari copiii te mai şi condamnă că nu trebuia să-ţi iroseşti viaţa alături de un om care nu merita.

Mama întotdeauna spunea: „să ajuţi un om care merită!"

* * *

Începuse să-l iubească pe omul acesta

e apropiau sărbătorile de Crăciun. Chiar de la sfârşitul lui noiembrie a dat prima ninsoare. Constănţenii, s-au bucurat de omăt ieşind în număr mare pe străzi şi în parcuri. Oraşul era îmbrăcat ca de sărbătoare. Pomii zăceau sub greutatea zăpezii, iar întregul parc era imaginea unui basm.

Nişte princhindei se chinuiau, cu fularele la gât şi cu mănuşi în mâini, să adune zăpadă pentru a ridica un om de zăpadă. O gospodină care se întorsese de la piaţă a rămas puţin în loc admirându-le opera şi, ca să ajute, a scos din sacoşă un morcov şi l-a dăruit pentru nasul „moşului".

- Aaa, eu mă duc acasă să-i cer bunicii mele să-mi dea un fular vechi să-l punem în jurul gâtului...

- Da... Ne mai trebuie o cratiţă pe cap şi cărbuni pentru ochi.

- Eu mă duc să aduc cărbuni. Ştiu că tata a cumpărat astă vară cărbuni să facă grătar... Mă duc să cer cheia de la boxă.

Omul de zăpadă era aproape gata. Trebuia doar „îmbrăcat”.

Un domn în vârstă a văzut de la fereastra blocului entuziasmul acestor copiii în realizarea „operei” lor şi, a scotocit prin lucrurile vechi, a luat o căciulă veche, trecută la categoria a IV-a şi casare şi a coborât bucuros în mijlocul lor, punându-i căciula omului de zăpadă.

Acum omul de zăpadă, falnic şi acoperit pe cap, arăta destul de bine. Totuşi, ca să arate „ca la carte” îi mai trebuia o mătură. Fără să stea pe gânduri un alt copil care nu contribuise cu nimic a alergat spre casă, a luat mătura din bucătărie fără să întrebe pe nimeni şi a zbughit-o pe uşă.

Toţi cei care aveau drum prin parc admirau omul de zăpadă, simbol al venirii anotimpului alb.

„Constructorii” lui erau mândrii de această operă şi, dacă cineva întreba – dar chiar dacă nu întrebau, ci se opreau numai admirativ – ei spuneau în cor „noi l-am făcut, vă place?” Stăteau toţi de gardă în jurul lui. Nimănui nu-i venea să plece acasă şi să piardă spectacolul când trecătorii staţionau să-l privească şi să-l admire.

* * *

Pentru unii dintre ei poate era prima realizare la care au pus umărul. Copiii ar trebui învăţaţ încă de mici să facă ceva în viaţă. Chiar dacă începi prima dată cu „omul de zăpadă”. Ei îşi vor dezvolta pe parcurs abilităţile şi vor dori de fiecare dată să-şi arate talentul şi măiestria. Sunt interesante şi necesare pentru un copil şi jocurile care te învaţă să construieşti. Ţinându-i ocupaţi cu lucruri serioase îşi vor dezvolta interesul pentru muncă, pentru învăţătură iar societatea va avea de câştigat.

* * *

Afară ningea cu fulgi mari de zăpadă, iar pe alocuri zăpada era spulberată de vânt. O tablă desprinsă de pe acoperişul unei case din apropiere făcea un zgomot ciudat, încât te introducea în atmosfera unei ierni vijelioase. În drum spre serviciu a avut şi Marina privilegiul de a admira opera grupului de copii. A stat puţin pe loc, preţ de câteva secunde, şi în mintea ei s-a desfăşurat o imagine asemănătoare din anii copilăriei sale când se adunau pe uliţă şi se bucurau de zăpada căzută. Şi ea participase în copilărie la înălţarea unui om de zăpadă. Avea mâinile îngheţate şi nasul roşu ca focul dar nu-i venea să plece acasă, deşi mama ei o strigase de mai multe ori. Cu zâmbetul pe buze la amintirea acestor peripeţii plecă mai departe auzind paşii scârţâind sub omătul proaspăt aşezat.

* * *

În birou era cald şi curat, birouri spaţioase, atmosferă plăcută datorată colegilor care contribuiau la a menţine relaţiile corecte între toţi salariaţii – cerinţe pe care le solicita de fiecare dată domnul Cristi Demetriade.

- Pe mine nu mă interesează cum faceţi, dar la mine să nu veniţi cu reclamaţii. Nu vreau să aud că nu vă înţelegeţi între voi. Cine nu ştie să-şi facă loc în inima cuiva e liber să plece în altă parte. Eu vreau linişte şi pace. Divergenţele le rezolvaţi între voi, fără să ajungă la urechile mele.

* * *

Rezultatele bune, la orice nivel: de grup, familial, local, chiar şi la nivel de ţară, nu se pot realiza decât acolo

unde există bună înțelegere, comunicare. Unde fiecare își dă mâna să învețe cât mai mult și pune umărul să construiască ceva!

Unde există conflict, să nu vă așteptați să se realizeze ceva bun. Unde există bârfă și dușmănii personale, chiar dacă este doar o singură persoană care dezbină, acolo să nu vă așteptați la performanță.

* * *

Domnului Cristi Demetriade, care era un om cald, nu-i plăceau certurile. Nu pedepsea pe nimeni, cu toate astea, atunci când intra în incinta instituției nimeni nu mai mișca. Toți îi purtau un respect deosebit fără ca el să le-o mai ceară vreodată.

- Diana, cheam-o și pe Marina și veniți la mine în birou...

- Bine, domnule director!

- Diana, tu ești mai veche în această instituție. Luați măsuri ca holul să fie împodobit cu cele necesare pentru a se simți atmosfera sărbătorilor de iarnă. Cumpărați un brad, completați cu globuri, pănglicuțe și tot ce este acum la modă. Dacă credeți că nu vă descurcați bine, cereți ajutor și altor colegi. Toate cheltuielile vor fi asigurate de mine. Cereți deocamdată de la casierie suma care credeți că vă este necesară. Atât deocamdată. În apropierea sărbătorilor ne vom ocupa și de alte amănunte pentru a simți fiecare dintre salariați magia nașterii mântuitorului.

Amândouă au spus DA! și s-au întors la birou. Au întocmit o listă cu necesarul cumpărăturilor, fără a se zgârci la preț.

Marina era încântată de comportamentul şefului ei. Fiecare îşi îndeplinea atribuţiunile de serviciu în linişte, cu competenţă, cu dragoste pentru locul lor de muncă şi asta se datora doar domnului Demetriade care îşi formase un colectiv minunat. Începuse să-l iubească pe omul acesta, avea mult respect şi admiraţie pentru el. Era un exemplu de urmat nu numai pentru ea, dar pentru întregul grup. Şi era convinsă, aproape sută la sută, că atmosfera de lucru a acestei instituţii era doar rezultatul „educaţiei" lui. Îi întărise această convingere şi cele spuse de Diana.

* * *

Respectul nu se cere, se câştigă. Cel care pretinde verbal respect fără să se comporte el respectuos, nu-l va avea niciodată. Doar puterea exemplului are efect.

* * *

Marina începuse să-şi iubească şeful în taină. A început întâi admirativ şi respectuos să-l iubească pentru caracterul şi comportamentul lui. Îi lumina ziua doar când îl vedea. În preajma lui avea o linişte interioară. Şi, Doamne, când te gândeşti că el mi-a spus în prima zi că „mă angajează şi... doar ca să-i luminez ziua!". Dacă ar şti acum cât îmi luminează el ziua doar când îl zăresc... Dacă lipsea o zi de la serviciu sau câteva ore, ea avea o stare de disconfort, sentimente de care şi-a dat seama mai târziu.

Noaptea începuse din nou să fie ca o stare de veghe şi nu un somn profund. Se trezea cu numele lui Cristi în gând (mângâindu-l întotdeauna Cristinel în intimitatea ei) şi adormea cu imaginea lui. Îi mulţumea lui Dumnezeu că în gândul ei un alt bărbat a luat locul lui

Tudor. Oare ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu aveam atâta admiraţie pentru Cristi? Cred că stăteam şi acum şi sufeream. Nu aş fi văzut nimic din splendorile naturii care au formă şi culoare doar pentru cei care nu suferă, doar pentru cei lipsiţi de griji. Pot să mă bucur de prima zăpadă, să găsesc plăcere şi atunci când vântul îmi biciuie obrajii, când ploaia mă udă cu picurii ei mari, când fulgi mari de zăpadă cad asupra mea. Şi toate acestea doar pentru că el mi-a canalizat gândurile spre o nouă perspectivă de viaţă. Chiar dacă el nu mă va iubi niciodată, eu voi avea mintea ocupată cu imaginea lui de bărbat adevărat. Aşa îşi imaginase întotdeauna bărbatul ideal care să-i stea aproape. Era o schimbare fundamentală de comportament când îndrăznea să îi compare între ei.

Cristi impunea respect numai prin prezenţa lui. Poate aşa a simţit şi Tudor faţă de mine când îmi spunea că „am ceva în comportamentul meu care îl ţine la distanţă!"

Dacă acum îi mai fugea gândul la Tudor, o făcea numai pentru a-l compara cu Cristi. Îi trecuse acea febră de care fusese cuprinsă câteva luni crezând că nu-şi va mai reveni vreodată. Uiţi mai uşor un bărbat care nu te-a meritat. Şi cel mai adesea îţi spui „ce bine că s-a întâmplat aşa. Poate Dumnezeu a vrut să mă scutească de alte neplăceri".

Acum Marina se întorcea fericită de la serviciu. Avea ce povesti cu dragele ei doamne.

- Doamnele mele, referindu-se la gazda şi la vecinele sale amabile, aşa cum obişnuia să spună, sunt foarte drăguţe cu mine. Asta îi spunea mamei sale mereu la telefon.

Ramona venise şi ea în Constanţa. I-a găsit un serviciu prietenul mamei sale. A întrebat şi ea pe câţiva cunoscuţi de un loc de muncă, dar nu a fost să fie. Lucra şi în tură de noapte. Cu Marina nu se prea putea întâlni, fiind aproape în contratimp, libere. Sperau să facă acest lucru vara viitoare, când se vor întâlni, în anotimpul cald, la plajă. Tot era ceva. Chiar dacă nu se vedeau prea des, vorbeau în schimb mult la telefon. Marina se simţea înconjurată de prieteni, un sentiment care te face mai puternic, mai fericit, mai împăcat cu tine.

* * *

- Marina cred că-ţi place la serviciu, nu?

- Da! Îmi place. Suntem ca o familie. Ne înţelegem toţi foarte bine.

- Asta-i foarte bine. Când la serviciu nu ai o atmosferă bună, nici acasă nu eşti un om împlinit. Problemele de la serviciu le aduci de multe ori şi acasă.

- Eu am avut mare noroc. Avem un şef bun – numai când îl vezi îţi luminează ziua!

- Aaa! Mai rar, sau aproape deloc, nu am mai auzit să se spună lucruri plăcute despre un şef. E tânăr, e bătrân?

- E tânăr. Cu patru-cinci ani mai mare decât mine.

- Este căsătorit?

- Am auzit că nu, dar nu ştiu dacă a fost.

- Păi, interesează-te!

- La cine să mă interesez?

- La colegii tăi. Ce, ei nu bârfesc...?

- Este interzisă cu desăvârşire bârfa la noi în instituţie. Dacă află pe cineva că a bârfit, nu are ce mai căuta la serviciu.

- Atunci o trimitem pe doamna Macaia. Ea o să afle şi ce a supt la mumă-sa!

- Ha, ha, ha. Ce-i drept, aş apela acum la doamna Macaia, începuse şi Marina să glumească.

- Înseamnă că-ţi place şeful!

- Cui nu i-ar plăcea? Marina, care de obicei era foarte rezervată, şi-a dat seama că a scăpat fără să vrea un gând ascuns pe care dorea să-l ţină doar pentru ea. Dar s-a dat de gol.

- Dă, Doamne, să nu aibă pe nimeni!

- Am aflat doar pe şoptite că a avut o prietenă dar că ar fi despărţiţi acum.

- Am încredere în vorbele noastre populare: „Tot răul este spre bine!" Mai ştii dacă nu cumva Dumnezeu a vrut ca tu să fii fericită alături de altcineva? Poate că lângă Tudor nu ai fi fost împlinită"

Trecuseră două luni de când numele lui Tudor nu mai fusese amintit în nici o discuţie, dar acum a fost necesar să-l pomenească, tot pentru comparaţie. Deşi doamna Mareş şi-a cerut imediat scuze pentru că i-a adus numele în discuţie, tocmai ea care mereu o învăţase să-l scoată din minte.

* * *

Vrei să mergi cu mine?

Cristi Demetriade era constănţean. Se trăgea dintr-o familie de vechi moşieri din Dobrogea. După revoluţia din decembrie 1989 au luptat foarte mult părinţii săi să recupereze o parte din bunurile materiale. Li s-au retrocedat două case în Constanţa şi câteva hectare de pământ. Pe cea mai veche dintre cele două case au demolat-o şi pe acel teren Cristi şi-a construit o vilă. Nu împlinise încă nici 30 de ani şi era foarte bine realizat, material şi profesional. Părinţii i-au fost aproape de fiecare dată şi l-au ajutat fizic şi material. Singura lor dorinţă era să aibă un nepoţel de la el – sau nepoţică. Deşi îşi doreau foarte mult acest lucru nu erau nişte părinţi cicălitori. Nu l-au obligat niciodată la nimic. I-au sugerat doar să termine Institutul de Marină deoarece şi tatăl său fusese tot marinar.

În dragoste nu prea a avut noroc. El oferea totul şi nu primea aproape nimic. După o relaţie, făcând bilanţul, rămânea cu o pierdere în buget. Uneia îi cumpărase casă, alteia maşină... Nu mai punem la socoteală garderoba care costa mai mult decât celelalte. Trebuia să fie de firmă şi cumpărată de la magazine cu prestigiu în modă. La început, el le învăţase cu aceste pretenţii, după care

doamnele nu mai serveau nimic autohton. Orice, dar să fie de firmă!

Oana îşi cumpăra îmbrăcăminte numai de la Magazinele Pandorff din Austria, de la Milano. Mai nou, din Dubai. Ce-i drept şi Cristi avea costume, cămăşi şi cravate numai de firmă. Marina, fata stilată şi educată, dar totuşi de la ţară, nu avusese prilejul să vadă pe altcineva mai elegant decât Cristi. Fiind şi un bărbat prezentabil, cu o figură de Adonis, cu gesturi şi mişcări aproape calculate, de „Cezar", lăsând în urma lui şi un parfum deosebit, nu era femeie care să nu-l admire.

Începuse să ningă, iar crengile copacilor care băteau în perete produceau un foşnet care dădea un aspect de vijelie, ceea ce făcea mult mai plăcută, confortabilă şi protectoare căldura din interiorul biroului.

Un motiv în plus pentru ca Marina să se bucure, a fost şi vestea despre un stat de plată anexat la fondul de salarii cu premierile pentru sărbătorile de iarnă. A tresărit când i s-a spus că este trecută şi ea pe statul de plată cu o sumă de bani.

Mai erau trei săptămâni până la Crăciun şi pe holul imens al instituţiei îşi făcu apariţia o doamnă foarte elegantă. Întâlneşte secretara şi o întreabă cu un aer de superioritate: „Cristi este în birou?"

- Nu! Doar ce a plecat.

- Ştii unde?

- Nu mi-a spus.

Atunci doamna, cu nasul pe sus făcu stânga-împrejur şi plecă.

Având uşa biroului deschisă Marina văzuse şi auzise tot. Doamna nu a văzut-o pe ea. Ţinta ei era biroul şefului şi atât. Nu se cobora la nivelul salariatelor.

- Diana, cine-i doamna asta plină de ifose?

- Aaa! Este Oana. Fosta sau actuala prietenă a şefului.

Deja cu fluturaşi în stomac, Marina spuse: Daaa? Nu a văzut prea bine cum arăta tipa, dar se diferenţia de o femeie obişnuită şi-ţi atrăgeau atenţia hainele de pe ea. Atât cât a putut ea remarca - o haină de vulpe argintie, o pereche de cizme din piele, cu toc, o geantă de firmă. Dând fuga în biroul ei din care se putea vedea în stradă s-a uitat după ea, pe geam. A urmărit-o cu privirea în timp ce aştepta un taxi, până nu a mai văzut-o. O fi fost gelozie sau admiraţie pentru ţinuta ei? Nu ştim deocamdată.

* * *

Oana, nu avea o relaţie intimă cu părinţii lui. Când trăia alături de Cristi stătea mai mult la vila lui. Foarte rar mergea în vizită la aceştia şi atunci numai însoţită de Cristi.

De sunat, nici atât. Doar cu ocazii festive - de ziua mamei - 8 martie şi ziua de naştere, de sărbătorile mai importante şi atât. Nici nu era certăreaţă, nu le reproşa nimic, dar părinţii nu simţeau căldura şi relaţia pe care o ai cu iubita sau nora băiatului tău. Mama lui Cristi şi-ar fi dorit-o prietenă, să fie ca fiica lor că tot nu aveau o fiică. Să vină mai des în vizită, să comunice, să-i sune mai des, dar dacă aşa stăteau lucrurile mama lui s-a împăcat cu ideea şi le dorea măcar să fie fericiţi ei împreună. Ce mai conta ce-şi dorea ea?!

Oana, după acel incident, l-a căutat pe Cristi la telefon, l-a căutat şi acasă, acum şi la birou şi nu dădea de el. Schimbase şi yala la vilă. Vând a văzut că nu s-a întors acasă în seara aceea, Cristi a chemat un salariat şi i-a spus să cumpere cea mai performantă yală, i-a dat cheile, iar acesta a executat ordinul primit de la şeful său.

Se apropiau sărbătorile de iarnă – Crăciunul, Revelionul şi Oana nu avea nimic stabilit. Basarabeanul a plecat acasă, oricum nu corespundea standardelor ei de viaţă, şi-l căuta înnebunită pe Cristi să aranjeze ceva de sărbători.

Ultima soluţie rămăsese mamă-sa. Cu tupeu, s-a dus şi a apăsat pe soneria de la poartă.

Familia Demetriade stătea într-o casă veche boierească, dar mare. Pe vremea comuniştilor aceasta fusese ocupată de o instituţie. Oana o vede pe doamna Demetriade cum coboară cele câteva trepte de la intrare, îi deschide poarta şi, surprinsă, exclamă: „Oana, dar ce s-a întâmplat de ne vizitezi?"

Cristi fusese cam zgârcit cu explicaţiile când a trebuit totuşi s-o anunţe că nu mai vorbeşte cu Oana. Dar ca orice mamă, ce nu i s-a spus a înţeles şi singură. Existau antecedente şi apoi, o mamă simte când ceva nu este în regulă cu copilul său.

- Sărut-mâna! Ce faceţi?

- Bine! Poftim, intră!

- Am venit la dumneavoastră ca o ultimă soluţie la disperarea mea.

- Dar de ce eşti disperată? Ce ţi s-a întâmplat?

- Pardon. Am folosit un cuvânt cam dur. Am vrut să spun că am avut o discuţie cu Cristi şi nu mai ştiu nimic de el. Nu-mi răspunde la telefon, a schimbat yala la casă...

- L-ai sunat?

- De multe ori şi nu-mi răspunde.

- Poate nu vrea să răspundă!

- Se înţelege că nu vrea. Dar eu totuşi insist să discut cu el.

- Atunci insistă!

- L-am căutat şi acasă şi la birou...

- Şi eu... ce pot să fac?

- Să interveniţi dumneavoastră, să puneţi o vorbă bună...

- Oana, dragă, îţi spun cu toată sinceritatea că... dacă tu erai mai apropiată de mine, dacă ai fi avut nevoie de mine mai des, acum aş fi fost şi eu interesată de ce s-a despărţit de tine, de ce nu mai sunteţi împreună....

- Da, vă rog iertaţi-mă, ştiu că nu am nici un drept...

- Atunci, dacă ştii şi singură ce drepturi ai, ce drepturi ţi-ai câştigat în familia mea, de ce-ai mai venit?

- Dacă aş lua-o de la capăt nu aş mai proceda aşa.

- Atunci, aşteaptă să o iei de la capăt. Şi eu voi proceda în consecinţă. Nu-ţi dai seama că voit m-ai ţinut la distanţă, să nu ştiu ce se întâmplă între voi? Te-ai gândit vreodată că vei avea nevoie de ajutorul meu? Te-ai gândit la tot zbuciumul meu de mamă, să nu ştiu zile întregi ce faceţi? El este băiat şi ca orice băiat are grijă şi

interes faţă de mama lui până se însoară. Dar tu? Tu te-ai gândit vreodată la suferinţa mea. Ce pierdeai?

- Da... Nu! Am fost egoistă şi recunosc! Dar acum ajutaţi-mă să-l recâştig pe Cristi. Eu nu mai găsesc un băiat ca el.

- Când voi face parte şi eu din viaţa ta împreună cu a fiului meu îţi voi acorda tot sprijinul de care ai nevoie. Până atunci, rezolvă-ţi singură problemele.

- Vă roog! Sunteţi ultima mea speranţă.

- Ca să-ţi arăt că eu rămân un om, tot ce pot face pentru tine este să-l rog să te sune.

- Ooo! Mulţumesc! Sărut-mâna.

Şi pentru că mama lui Cristi a dat de înţeles, prin gesturi, că discuţia s-a terminat, Oana nu a avut altă variantă decât să plece.

Oana era într-adevăr disperată şi practic lupta pentru pierderea confortului său. Avusese norocul în mână, dar nu a ştiut să aprecieze de tot ce a beneficiat.

* * *

Norocul nu-ţi bate în poartă. Trebuie numai să-l identifici atunci când îl ai în palma ta şi să faci totul ca să rămână la tine. Este ca şi un tren pe care l-ai pierdut. Poţi doar să prinzi altul, dar nu toate sunt „Orient-Expres!" Când ai totul, este o iluzie să crezi că ar putea fi şi mai bine!

* * *

Mama lui Cristi s-a ţinut de cuvânt. L-a contactat pe fiul său şi după ce i-a povestit scena cu Oana, l-a rugat să o sune. „Lămuriţi-vă unul cu celălalt, dacă puteţi continua sau întrerupeţi această relaţie. Niciodată să nu laşi lucrurile nelămurite, mai ales în dragoste. Uneori te poţi înşela asupra intenţiilor celuilalt. Poţi să speculezi greşit o situaţie. Stabiliţi împreună în ce stadiu se află relaţia voastră! Voi ştiţi mai bine dacă puteţi continua sau puneţi punct! Eu, ca de obicei, nu mă amestec."

După ce a primit sfatul mamei sale, Cristi a contactat-o pe Oana la telefon şi i-a explicat în câteva cuvinte toate nemulţumirile lui.

- Ştiu că sunt vinovată, Cristi, dar iartă-mă şi de data aceasta. Mai dă-mi o ultimă şansă!

- Dacă aş fi auzit pentru prima dată „mai dă-mi o şansă" fii sigură că acum nu aveam de ce să continuăm această discuţie şi tu ai fi fost acum în braţele mele!

La auzul ofertei pierdute pentru totdeauna, Oana a început cu şi mai multă insistenţă să-l roage s-o ierte. A început să plângă la telefon, să se tânguiască...

- Oana, nu are rost să mai stau la telefon. Înţelege că este ultima noastră discuţie. Nu mă mai căuta nici acasă, nici la birou. Îi voi pune în gardă pe toţi să nu te primească. Nu cred că vrei să se ajungă aici. Ai puţină demnitate şi încetează orice apropiere de mine. Cu aceste cuvinte Cristi i-a închis telefonul, lăsând-o plângând...

Poate, dacă Oana ar fi venit cu el în seara aceea, i-ar fi iertat din nou gesturile nesăbuite. Dar ea nu s-a întors cu el. Nici în seara aceea nu s-a întors. Câteva zile nici nu a sunat. Cum să treci cu vederea astfel de fapte?

O despărţire este grea indiferent cine este de vină. Te răscoleşte, te face să nu mai ai încredere în oameni.

* * *

Oamenii suferă la orice schimbare: de orânduire, de regim, de ideologii, de ruperea unor relaţii cu prietenii, de obiceiuri...

* * *

După această discuţie cu Oana Cristi a respirat uşurat. A avut dreptate mama lui că trebuiau să se explice. În ultima perioadă trăia într-o incertitudine. Ştia că nu o mai vrea pe Oana dar parcă îi era teamă că îl va căuta şi teama aceasta îi dădea un sentiment de nesiguranţă.

„Sunt liber! Liber să aleg pe cine doresc eu, nu pe cine doresc alţii să aleg sau să mă aleagă ele pe mine, aşa cum s-a întâmplat cu Oana, că mi-a făcut atâtea avansuri până am cedat".

* * *

Şi apoi, indiferent dacă eşti bărbat sau femeie, şi indiferent cât de rău este în acea relaţie, dacă nu ai ceva de pus în loc, nu pleci!

* * *

De când a văzut-o el se gândea la Marina, dar parcă ceva îl reţinea, nu se simţea un om liber. Astfel

gândesc doar bărbaţii cu bun simţ, cărora le pasă şi de viaţa altora, nu numai de a lor.

Cristi era înzestrat şi cu frumuseţe şi cu bun simţ – asocieri rar întâlnite. Dar mai sunt şi excepţii.

„De mâine încep să mă apropii mai mult de Marina. Nu ştiu nimic despre ea, decât că nu este căsătorită. Dar dacă are un iubit?"

Până târziu în noapte Cristi a făcut tot felul de scenarii: cum să intre în graţiile Marinei, unde să petreacă revelionul şi dacă ea va accepta să-l petreacă împreună...

A doua zi, dimineaţă, a zăbovit mai mult în baie, uitându-se de multe ori în oglindă şi dându-şi cu cele mai performante şi profesionale aftershave-uri. Se hotărâse să întreprindă ceva pentru a-i da de înţeles Marinei că o place şi doreşte o relaţie cu ea. Nu de alta, dar şi timpul era prea scurt şi el dorea s-o cucerească cât se poate de repede, ca Revelionul să-l facă alături de ea.

Era mulţumit, vesel şi de-abia aştepta s-o vadă pe Marina.

Marina tocmai sunase la secretariat să se scuze că nu poate veni la serviciu. O răceală puternică pusese stăpânire pe ea, iar temperatura urcase la 38 de grade.

Când i-a spus mamei sale la telefon că este bolnavă aceasta a şi tăiat o pasăre, a pus repede în bagaj alimente sănătoase de la ţară şi direct la gară. Trenul mergea prea încet faţă de graba cu care aştepta să-şi vadă fiica, iar un microbuz avea doar peste câteva ore.

Cum a ajuns la Constanţa, după ce a îmbrăţişat-o, a trecut la terapia strămoşească: a fiert apă în care a pus un pumn cu sare şi a obligat-o să-şi ţină picioarele în apă; i-a făcut masaj cu spirt pe tot corpul şi a învelit-o bine să transpire. I-a pregătit şi un ceai de soc, foarte bun pentru

răceli. Vorba unei rude de-a ei: „Ceaiul de soc ţine loc de aspirină – aspirina săracului!" După ce doamna Mareş a terminat de făcut supa de pasăre i-a dat să mănânce cu mâna ei. Seara a pregătit un piure de cartofi la care a adăugat mujdei de usturoi, o altfel de aspirină naturală. A obligat-o să bea şi o ceaşcă de vin fiert... Cu aceste leacuri băbeşti s-a simţit imediat mai bine.

A doua zi Marina nu mai avea nimic. Era aptă să meargă la locul de muncă.

Cristi era foarte punctual la serviciu. În ziua aceea întârziase puţin, dar foarte vesel a intrat la Diana. La secretariat era prima lui oprire, iar aceasta îi aducea la cunoştinţă tot ce apăruse nou ca informaţie sau corespondenţă. Cum a intrat, Diana i-a comunicat despre telefonul dat de Marina, precum că o răceală şi temperatură mare o reţine la domiciliu.

Lui Cristi i-a pierit tot cheful. Îşi făcuse atâtea planuri, se ferchezuise atâta şi ajuns la birou a început să râdă singur de „bafta" lui. Sunt momente când omul mai face şi haz de necaz. Cred că asta-i o caracteristică numai la români, să faci haz de necaz. Asta ne-a scos din multe necazuri.

A început să râdă singur rememorînd scenariile pe care le-a făcut azi-noapte fără să poată dormi mult timp; grija cu care s-a sprayat şi parfumat, atitudinea pe care urma să o afişeze în faţa Marinei...

„Asta e! Bărbat frumos fără noroc". Mai în glumă, mai în serios, conştientiza şi el că este o partidă bună, cu toată educaţia şi modestia care-l caracteriza...

A doua zi, fără să fie pregătit în prealabil, crezând că Marina va sta la pat câteva zile – surpriză! Ajunsese

imediat după el şi înaintea celorlalţi angajaţi. Cât era el de bărbat frumos şi partidă bună, când a văzut-o intrând s-a fâstâcit aşa de tare că a început să se bâlbâie: „Ma-ri-na, dar ce-i cu tine la serviciu... Aflasem că eşti bolnavă..."

- Asta a fost ieri. Dar a venit doctorul meu de casă şi m-a făcut bine!

- Doctorul de familie, vrei să spui!

- Nu! Doctorul de casă... şi zâmbind Marina adăugă: Mama... Cine putea să mă ridice de la pat într-o singură zi?

- Tuu... locuieşti cu mama ta?

- Nu. Ea locuieşte la ţară. Dar cum i-am spus că nu mă simt bine, că am răcit... a şi venit cu primul tren.

- Marina, intră puţin în birou la mine! Uite, eşti toată îngheţată – şi o ajută să-şi scoată mănuşile şi ţinându-i puţin mâinile ei reci într-ale lui.

Marina şi-a retras mâinile, scuzându-se că: Asta e! Afară este un ger cumplit!

- Trebuia să stai şi astăzi acasă. Dar uite cum facem. Te întorci, dacă spui că este şi mama ta! Mâine vii cu forţe proaspete.

În timpul acesta intră secretara, deschide uşa şi-i întinde o cafea domnului director.

- Diana, ai o cafea în plus şi pentru Marina?

- Da, domnule director.

- Atunci, serveşte-o te rog cu o cafea şi să-i dăm drumul acasă. Nici nu s-a făcut bine şi a alergat la serviciu.

- Chiar, Marina! Cum te simţi? De ce nu ai mai stat şi astăzi acasă? A spus aceste cuvinte că l-a auzit pe

domnul director că va pleca acasă. Dar oricum, şi-a dat seama că nu trebuia să-i spună ea ce să facă, doar nu era firma ei.

Cristi însă, nu a sesizat această nuanţă de exprimare. El era fericit că stă în faţa Marinei. Când eşti îndrăgostit nu mai percepi şi alte detalii.

Mai fericită era mama ei că s-a întors acasă. Avea astfel posibiliatea să o dădăcească şi să mai stea cu ea la taclale. „Când vine la ţară, nu prea avem timp să stăm de vorbă, că nu-i timp de stat. Mereu găseşti câte ceva de făcut. La ţară este treabă multă".

- Alo, Marina, cum te simţi?

- Aaa, bună ziua, mă simt mai bine, domnule Cristi!

- Te-am rugat să-mi spui doar Cristi.

În loc de răspuns, ea îl întrebă: „De unde aveţi numărul meu de telefon?"

- Uiţi că eu am numerele de telefon al tuturor angajaţilor?

- Da! Scuzaţi! Ce întrebare stupidă.

- Dacă nu te simţi bine, mai stai şi mâine acasă.

- Mulţumesc pentru amabilitate, dar cred că mă simt bine.

- Nu, nu sunt amabil. Nu vreau să-i îmbolnăveşti şi pe ceilalţi, adăugă Cristi, dar în gândul lui de-abia aştepta s-o vadă la serviciu. Dar cum putea să spună exact ce simte?

Marina nu a ştiut ce să mai răspundă. Îşi dădea seama că exista un interes pentru ea mai mult decât pentru un alt angajat. Acest lucru nu putea decât să o bucure. Închise telefonul după ce-i mulţumi de grija pe

care i-a arătat-o şi din momentul acela inima ei era preaplină de o imensă fericire.

Cristi, la rândul lui, trebuia să înceapă să facă tot felul de intervenţii la Marina. Se apropia revelionul şi ar fi vrut să o invite, dar fără alte antecedente de o relaţie apropiată între ei, i s-ar fi părut suspect. Primul pas era făcut.

A doua zi, la birou, domnul director a avut o grijă deosebită de „sănătatea" ei. Dimineaţă, a intrat cu câteva pliculeţe de ceai de soc şi i-a sugerat să fiarbă apă şi să bea numai ceai. Mai târziu a comandat pizza pentru cei patru salariaţi prezenţi la ora aceea, a servit şi el, creând o atmosferă nu numai de colegialitate, ci de familie. O familie mărită.

Din ziua aceea, în fiecare zi, intra la Marina în birou pe diferite motive. Să-i ofere ceva, sau să-i ceară o informaţie privind anumite înregistrări din contabilitate. Dar singura lui preocupare şi intenţie era de a se apropia mai mult de Marina. Îşi dorea să fie mai intimi în seara de revelion.

A cerut unei cunoştinţe să-i cumpere două bilete pentru revelion la un restaurant din Mamaia, să fie sigur că nu rămâne fără un aranjament. Amâna în fiecare zi să-i facă invitaţia, dar continua să-i facă tot felul de avansuri.

„Trebuie s-o întreb cât mai repede, că mai sunt doar zece zile şi să ştiu ce fac!"

- Unde faci revelionul, Marina?

- Cred că am să plec la ţară, cu părinţii mei.

- Dacă nu te deranjează, eu am primit două bilete la un restaurant în Mamaia. Vrei să mergi cu mine?

Marina ar fi picat jos, dacă nu ar fi fost deja pe scaun. O invitaţie mai bună nici nu putea primi, dar nu ştia nici ce răspuns să-i dea. Dacă ar fi spus imediat Da, ce-ar fi spus Cristi despre ea?

- M-aţi luat prin surprindere. Eu nu am făcut niciodată revelionul la restaurant. De fiecare dată am făcut în familie sau, cel mult, cu prietenii şi colegii mei din liceu.

- Sunt şi lucruri pe care le faci pentru prima dată în viaţă.

- Chiar nu ştiu ce să spun.

- Nu trebuie decât să spui Da!

- Da!

- Daaa?! Şi Cristi, entuziasmat, se duce spre ea şi o ridică cu scaun cu tot. „Noroc că nu a intrat nimeni în birou", au gândit amândoi în acelaşi timp.

Marina era îmbujorată la faţă. Nu ştia să fi fost vreodată mai emoţionată decât acum.

* * *

Noi, avem impresia că, dacă o iubire se termină va fi şi sfârşitul nostru, că nu va mai fi alta la fel. De aceea ne dăm cu „capul de pereţi"! O gândire total greşită! Nu ştim că poate urma ceva şi mai înălţător pentru suflet, o dragoste mai puternică care te va împlini şi mai mult! Bucuriile sau nefericirile vin mai întotdeauna din dragoste. De aceea, nu trebuie să suferim până la disperare!

* * *

Cristi era sunat de Oana la telefonul de la firmă, aşa cum rar se întâmpla. Secretara l-a căutat în birou şi a încercat şi la Marina, ştiind că domnul director căpătase un obicei de a veni zilnic la ea. Îl anunţă că-l caută Oana, iar acesta, nervos: „Spune-i că pentru ea nu sunt!" De fapt... ce să-i spui... că sunt sau că nu vreau să vorbiesc cu ea...!" Spune-i ce vrei, dar nu mi-o da la telefon şi fă-o să înţeleagă să nu mă mai caute!"

Secretara a ieşit nedumerită din birou, iar Cristi a scos un oftat, spunând: „Marina, am să-ţi povestesc altădată despre ce este vorba!"

Marina avea puţină informaţie despre fosta relaţie a lui Cristi şi aflase că are loc o despărţire, dar nu se făcea să-i spună ceva. Aşa că a tăcut şi l-a privit aprobativ.

Între ei se înfiripa o iubire. Amândoi simţeau un fior, dar fiecare îşi ascundea sentimentele şi lăsa să se înţeleagă că îi face celuilalt plăcerea de a-i ţine companie. Dacă şi-ar fi lăsat slobode sentimentele nu ar mai fi stat despărţiţi nici măcar o zi. Pentru Marina era o adevărată plăcere să vină la serviciu. Nu simţea că este o corvoadă, ca oricare alt om care pleacă dimineaţa la serviciu şi se întoarce seara acasă morocănos şi obosit.

Pentru Cristi firma devenise mai confortabilă decât vila în care stătea. Ar fi stat mai mult la slujbă, că numai aici o putea întâlni pe cea care îi ocupa şi pusese stăpânire pe gândurile lui.

Marina, fiind acum convinsă de intenţiile lui Cristi, începuse consultările cu cele două prietene, doamnele Angela şi Monica, asupra ţinutei sale de revelion. Fiecare se oferise să-i dea o sugestie, să-i împrumute din garderoba şi accesoriile lor, să-i dea colierele şi brăţările care se potrivesc cel mai bine cu costumaţia. La început Marina a refuzat, amintindu-şi de sfaturile mamei sale de

a nu împrumuta nimic de la nimeni. Dar acum, miza era prea mare. Trebuia să arate bine pentru Cristi.

- Oricum, vei fi regina petrecerii în seara de revelion. Nu are cum să arate altcineva mai bine decât tine.

Angela îi dăduse o rochie de satin roşu pe care o îmbrăcase o singură dată şi acum se chinuiau toate trei s-o ajusteze după silueta Marinei. Rochia fusese lungă, dar au mai scurtat-o. Unul dintre dormitoare devenise atelier de croitorie. Înainte de această rochie mai probase câteva. Peste tot erau numai bijuterii şi o îmbrăcaseră pe Marina cu toate rochiile şi-i puseseră toate bijuteriile ca să vadă cu ce-i stă mai bine.

Doamna Monica se oferise să-i dea blana ei de nurcă.

- Şi dacă nu mă mai vede Cristi cu blana? Nu pot s-o îmbrac, doamna Mareş.

- Stai liniştită, că bogaţii ăştia nu reţin cu ce eşti îmbrăcată. Important este să arăţi ca o regină.

- Are dreptate Monica. Nu-ţi mai face griji. Pune pe tine tot ce te scoate în evidenţă.

- Nu că ai avea nevoie. Ţie îţi stă bine indiferent cu ce te îmbraci.

- Îţi dai seama că va rămâne „interzis" când te-o vedea cum arăţi?

- De ce crezi că s-a îndrăgostit de ea? Pentru că arată superb.

- Marina, vreau să nu mai fie nimeni ca tine. Oricum, şi atitudinea ta este una aparte.

Ele au văzut-o îmbrăcată şi au mizat pe euforia tuturor la apariţia Marinei în seara de Anul Nou în sala restaurantului, dar s-au gândit şi ca partenerul ei să nu aibă de făcut comparaţie cu nicio femeie din trecutul său. Puneau pe ea o bijuterie şi imediat o înlocuia cu alta să vadă care i se potriveşte mai bine. O priveau de la distanţă ca nu cumva, per total, să aibă ceva nepotrivit pe ea. Doar pantofii şi poşeta erau ale Marinei. În final au stabilit exact ce va pune pe ea. Privirea lor nu a fost niciodată mai încântată ca acum. Era nepământeană. Era zeiţă.

- Doamne, ce am făcut să merit două prietene atât de minunate?

- Marina, tu ai fost pentru noi o apariţie neaşteptată. Este şi norocul nostru că te-am întâlnit. Tu ne-ai dat din tinereţea ta şi am învăţat din atitudinea ta. Chiar dacă suntem mai în vârstă am avut ce învăţa de la tine. Rezerva ta în a judeca oamenii din jur şi a-i înţelege aşa cum sunt ei, de la tine am învăţat-o!

- Oamenii nu sunt de aceeaşi vârstă chiar dacă au acelaşi număr de ani. Deci, fiecare dintre domniile voastre arătaţi a fi cu ceva ani mai tinere.

- Întotdeauna ai un răspuns măgulitor, deşi ştiu că eşti sinceră. La fel, modestia care te caracterizează, chiar dacă ai toate atuurile de a ţine „nasul pe sus", tot de la tine am învăţat-o, spune şi doamna Monica.

- Dar dumneavoastră unde faceţi revelionul?

- Eu fac revelionul cu prietenul meu la un restaurant în Constanţa. Şi Monica de ani de zile face revelionul singură acasă. Eu am invitat-o să vină cu noi, dar a refuzat.

- De ce, doamna Mareş? De ce staţi singură în casă de revelion?

- Pentru că nu-mi place să merg singură!

- Îmi pare rău. Am să vă sun, sper să nu dormiţi?

- Dacă mă suni la doar o oră după Anul Nou, nu dorm! Stau puţin după miezul nopţii, după aceea mă culc.

- Bine că mi-aţi spus, să nu vă deranjez.

Marina abia aştepta noaptea Anului Nou. Oare cum se va comporta Cristi cu mine, va avea intenţii serioase sau a dorit numai compania mea?!

A învăţat din experienţa cu Tudor că nu poţi să te bazezi pe un bărbat. Azi spune una, mâine spune alta! Dar doamna Angela, dintre toate sfaturile pe care i le-a dat, a învăţat-o şi „să trăiască clipa". Va fi binevenită „clipa" când va scoate amintirile ca dintr-un scrin vechi şi-şi va aminti de ea. Şi nu are cum să fie, decât una bună. Îmi voi aminti cu plăcere şi de toate pregătirile pe care le-am făcut ca să ajung la acest rezultat de „zeiţă". Şi întotdeauna îmi voi aminti cu plăcere şi nu le voi uita niciodată pe „doamnele mele"! Au uitat de ele ca să mă pregătească pe mine, să arăt cât mai bine. Fără ajutorul lor...

* * *

Se spunea că se potrivesc

ună telefonul:

- Marina, pot să vin să te iau pe la orele 20.30? Te sun înainte de a veni ca să ieşi la scara blocului.

- Da, e bine!

* * *

Oana era disperată fiindcă nu avea nici o ofertă pentru sărbătorirea revelionului. Să meargă la părinţii lui, degeaba. Mama lui Cristi i-a spus clar că nu poate face nimic pentru ea. „Dacă s-ar mai putea întoarce timpul, altfel ar proceda. Cum a putut s-o ignore total pe mama lui şi s-o privească ca pe un străin?! „Sângele apă nu se face" – un dicton pe care îl ştiu şi copiii. Iubitele rămân sau nu rămân – dar părinţii sunt de neînlocuit. Ei rămân pentru totdeauna alături de copiii lor indiferent prin ce trec sau alături de cine trec. Dacă la tinereţe am avea şi înţelepciune în aceeaşi măsură cu iubirea pe care o avem de dăruit, ce bine ar fi!

A încercat să-l sune şi pe telefonul fix şi pe mobil şi la serviciu, dar în zadar. Îi venea să urle de disperare. Cristi îi închidea telefonul de cum îi vedea numărul. Nu

mai era delicat ca înainte s-o lase să sune după care să motiveze ceva. Îi spusese clar că nu vrea s-o mai vadă.

Fierbea în suc propriu. Încercase să sune la alţi prieteni dar fiecare avea ceva aranjat. Era prea târziu. Prea târziu pentru a sărbători revelionul, prea târziu pentru a mai fi iubită de Cristi. Prea târziu să-şi repare greşelile trecutului. Fusese mândră şi asta a costat-o scump. „Mândria" este unul dintre păcate. Niciodată să nu crezi că eşti „sus" şi că nu mai ai nevoie de nimeni. „Ce e val, ca valul trece!"

* * *

Norocul fiecăruia vine de la Dumnezeu şi trebuie păstrat cu smerenie. Să nu-i aruncăm la coşul de gunoi pe ceilalţi doar pentru că noi am ajuns acum mai sus decât ei. Ba, dimpotrivă, să le arătăm bunăvoinţă, să-i ajutăm, să le oferim măcar compania noastră, să-i apropiem, nu să-i îndepărtăm şi mai mult! Să avem la cine alerga la nevoie! Viaţa seamănă cu o roată – eşti când sus, când jos!

* * *

Când au intrat Cristi şi Marina la braţ, toate capetele s-au întors. Marina, deşi o fată de la ţară, l-a uimit pe Cristi cu atitudinea ei. pe lângă frumuseţea ei, felul majestuos de a păşi, de a se aşeza pe scaun, de a dansa – l-a făcut pe Cristi să o admire şi mai mult. Toată averea lui nu însemna nimic şi nu putea avea valoarea Marinei. Cu bani poţi să cumperi tot, dar nu şi iubirea unui om pe care ţi-l doreşti lângă tine pe care nu-l vei avea niciodată dacă el nu vrea. Banii sunt o monedă de schimb pentru orice, mai puţin pentru a cumpăra dragostea cuiva.

Cine nu şi-a dorit ceva cu ardoare şi nu s-a rugat să aibă acel ceva?! Aşa îşi dorea Cristi iubirea Marinei. Văzând cât era de admirată şi urmărită în tot ce făcea începuse să creadă că niciodată nu va ajunge la ea. Toată seara a nutrit acest gând şi s-a frământat cum să-i spună cât de mult o iubeşte şi ar dori să fie a lui. El nu mai punea niciun preţ pe sine, deşi, ca bărbat, arăta superb. Nu mai punea preţ pe averea lui, deşi pentru Marina el constituia resursa economică a mai multor angajaţi şi... a ei. Tot ce era „valoare" se afla acum în dans, în braţele lui. Şi cu toate acestea avea senzaţia că dacă dansul se sfârşeşte, se vor termina şi visele lui. Nu a mai simţit niciodată atâta trăire, atâta emoţie.

Marina avea un fel de a fi. O admirai pe stradă dacă nu o cunoşteai pentru ţinuta, frumuseţea şi atitudinea ei, dar când intrai în vorbă cu ea, te mai fermeca ceva. O priveai ca un bun de preţ, indiferent că îţi devenea prietenă, chiriaşă sau iubită. Era distantă şi totodată o simţeai aproape. Era gata să te ajute dacă aveai nevoie de ea. Nu ura pe nimeni. Nu se certa cu nimeni. Te privea întotdeauna cu îngăduinţă.

„Doamne, de unde minunea asta de fată? Cum a fost trimisă chiar la firma mea să primească o slujbă?"

Cristi era o partidă bună – auzise asta de foarte multe ori din partea familiei şi a prietenilor – şi totuşi acum nu se considera demn de iubirea Marinei.

El nu făcea parte dintre bărbaţii care se supraapreciază şi îşi închipuie că le este totul permis. Îl caracteriza modestia.

Fără a arăta umilinţă în faţa Marinei, se purta demn, manierat, încât la rândul ei Marina se considera norocoasă că are alături de ea această mândreţe de bărbat.

Toată seara au făcut deliciul celorlalţi participanţi la seara de revelion, iar ei, amândoi, au fost conştienţi de asta. A fost cea mai potrivită pereche. La masa lor au fost şi unii dintre prietenii şi cunoştinţele lui Cristi. L-au felicitat pentru această alegere. O ştiau şi pe Oana. Marina nu se compara în nici un fel cu ea. A fost admirată de toţi, iar prietenii s-au înclinat în faţa lui Cristi şi a ei pentru a obţine un dans.

Cristi nu a îndrăznit să-i spună cuvinte mari, dar a lăsat să se înţeleagă că o apreciază.

* * *

Doamna Macaia s-a înfiinţat dis-de-dimineaţă, pe întâi ianuarie, la doamna Mareş.

Marina venise de la revelion, adusă de Cristi cu maşina, în zorii zilei. Doamna Macaia mai-mai să piardă ocazia dacă în momentul acela nu s-ar fi sculat mai de dimineaţă să bea un pahar cu apă la bucătărie. Şi pe cine vede ea? Pe Marina alături de un bărbat prezentabil. Era o pereche coborâtă parcă dintr-un tablou pictat de un pictor de succes.

„Ia uite pe cine văd eu", zise doamna Macaia cu voce tare. Puţin i-a lipsit să nu dea şi perdeaua la o parte să vadă mai bine. Dar a văzut esenţialul. „De când are Marina un alt prieten şi eu nu ştiu? Secretoase mai sunt cucoanele astea, dar lasă că mă duc eu şi-o întreb pe doamna Mareş".

A stat ca pe ghimpi încă vreo două ore acasă. Oricât era ea de curioasă nu putea s-o trezească din somn pe vecina ei aşa de dimineaţă.

- Da. Cine este?

- Eu sunt, vecină. Deschide!

- Aaa, ce s-a întâmplat doamna Macaia de veniţi aşa devreme în vizită. Nu aţi lăsat măcar să-mi intre întâi un bărbat în casă. Aşa se spune, că de întâi ianuarie, ca să-ţi meargă bine trebuie să-ţi intre mai întâi un bărbat în casă. Bineînţeles că doamna Mareş a spus-o ca pe o glumă ca să nu se supere vecina, deşi era adevărat. Aşa a lăsat de înţeles, ca nu cumva vecina ei să facă din asta o bârfă, că era în stare să o povestească la toţi vecinii.

- Lasă, că nu sunt eu prima care a intrat în casă în dimineaţa asta. Marina nu-i tot femeie? Ea a intrat prima.

- Da, de unde ştiţi?

- Cum, de unde ştiu! Am văzut-o! A condus-o acasă un bărbat bine.

- Păi, de la ce oră v-aţi trezit?

- De la cinci. M-am dus la bucătărie să beau apă şi... ce să vezi? Marina, îmbrăcată frumos, condusă de un bărbat.

- Păi, ea a făcut revelionul în altă parte. Este tânără, nu? Ce, era să stea cu mine acasă?

- Bine, bine, dar cine era bărbatul ăla?

- Eu ştiu cine era? A plecat cu mai mulţi prieteni, a minţit doamna Mareş. Probabil că s-a oferit unul s-o conducă până la scara blocului. Nu vedeţi câte se întâmplă în ziua de azi?

- Şi eu care credeam că şi-a găsit alt băiat şi a uitat de nemernicul ăla care nu făcea doi bani.

Şi cum doamna Mareş dădea semne de oboseală, vecina ei a ieşit urându-i: La mulţi ani!

* * *

Când a revenit la muncă după Anul Nou Cristi nu a mai avut nici o reţinere faţă de ea, dar nici faţă de ceilalţi angajaţi, să-i acorde o prietenie sinceră şi prin gesturi tandre îi oferea flori, dulciuri sau alte lucruri care se pretau a le oferi la locul de muncă, precum o masă comandată de la un serviciu de cathering, o pizza la birou, prăjituri...

- Marina, ce doreşti să mănânci, o pizza sau comand altceva?

- Ce-ţi doreşti şi tu, Cristi!

- Bine, atunci aleg eu.

Şi serveau masa la biroul lui Cristi unde nimeni nu intra să-i deranjeze. Pentru ceilalţi salariaţi era o chestiune de timp până când vor fi împreună. Nici unul nu îndrăznea să spună ceva, doar le era interzisă bârfa în firmă. Dar nici nu aveau ceva împotrivă. Pe şoptite, se spunea că se potrivesc şi nu va mai dura mult şi vor juca la nunta lor.

- Marina, ţi-am adus aceşti trandafiri. Îţi place culoarea? Erau roşii ca focul. Florile acestea le compar cu tine. Tot atât de frumoase şi inaccesibile.

- De ce comparaţia?

- Sunt frumoşi, dar au spini!

- Ha, ha, ha. Cristi, mă faci să râd.

- Îmi place când râzi.

- Şi mie îmi place... când primesc flori.

- Diseară putem să mergem la un spectacol? schimbă Cristi vorba.

- Lasă pe altădată.

- De ce?

- Să-i spun şi eu întâi gazdei mele să văd ce părere are.

- Aaa, trebuie să ceri voie mai întâi?

- Cam aşa ceva. Nu am mai fost plecată de acasă, să vin târziu... Nu ştiu ce va spune...

Marina nu voia să repete greşeala de a întârzia prin cluburi până după miezul nopţii aşa cum făcuse cu Tudor considerându-se viitoarea lui soţie.

- Bine, atunci. Altădată.

Marina căpătase un mare respect pentru doamna Mareş de când deveniseră apropiate, mai mult decât o relaţie între gazdă şi chiriaş. La început, când îl cunoscuse pe Tudor, îi aducea doar la cunoştinţă că va pleca la un club şi se va întoarce mai târziu. Dar de când îi arătase o prietenie aşa de mare nu putea să treacă peste îngăduinţa domniei sale de a fi de acord cu o ieşire, aşa cum era acum invitaţia pentru spectacol.

Într-un fel, toate naivităţile acestea îl încântau pe Cristi. Îl surprindea plăcut cu inocenţa ei. Îşi dorea ca el să aibă mai multă grijă de ea, s-o protejeze, iar ea simţea nevoia să întrebe pe alţii ce are şi ce nu are voie să facă.

Fusese obişnuit cu Oana, libertină şi dezinvoltă, care nu avea nici o reţinere în a cere ceva, făcea tot ce-i trecea prin cap, uneori fără să-i ceară şi lui părerea. Mergea şi singură la restaurant sau cu „fetele", după spusele ei. Dacă era Cristi ocupat, mergea la film sau la spectacol, nu se punea problema să-i ceară voie. Îl informa după ce faptul era consumat. Un motiv în plus să-i placă de Marina. Era ceva nou pentru el, era ca un crin

alb, o orhidee care te farmecă cu mirosul şi puritatea sa, cu fragilitatea cu care este înzestrată, pe care trebuie să o mânuieşti uşor ca nu cumva să-i cadă o petală. Aşa se purta şi Cristi cu Marina. Nu îndrăznea nici măcar să o îmbrăţişeze. De sărut, nici nu putea fi vorba. El o iubea nespus, dar fără să o atingă. Atitudinea ei distantă, dar cu un comportament cald, îl deruta de fiecare dată. Până acum ea nu l-a jignit, nu l-a respins, dar avea un fel de a fi, de nu îndrăzneai să-i spui ce simţi pentru ea. Singura lui apropiere de trupul ei a fost când au dansat la Revelion. Erau momente când şi-ar fi dorit să o cuprindă de tot, să-i acopere trupul cu săruturi sau visa să se afle pe o insulă pustie de unde să nu mai poată pleca. Să fie numai a lui. Fanteziile acestea nu-i dădeau pace, iar rezultatul se vedea în dezinteresul lui pentru firmă. Norocul lui era că avea angajaţi destoinici, cu simţul responsabilităţii şi lui îi dădeau numai hârtiile la semnat.

Căuta tot mai des ocazia de a sta alături de ea dorind să o privească la nesfârşit. Aştepta un moment prielnic când să-i declare zbuciumul său şi dorinţa de a-i fi alături toată viaţa. Dar ea, cu glasul şi privirea blândă, îl aproba sau nu, fără a intra în jocul unor glume, chiar naive, iar el nu avea prilejul să-i spună ce simte pentru ea. Teama lui era să nu-l respingă într-un fel şi să nu se mai poată bucura măcar de prezenţa ei. Dacă nu ar fi acceptat să fie a lui, ar fi stat o viaţă întreagă în umbra ei, doar să o privească, aşa că nu dorea să piardă măcar aceste privilegii. El uitase cu desăvârşire de meritul şi calităţile sale. Plus valoarea era Marina.

* * *

Când cobora în port căuta suveniruri

Tudor a plecat în voiaj, iar Amalia s-a întors acasă la Galaţi. În fiecare zi au avut discuţii aprinse cu privire la interesul lui scăzut pentru relaţia dintre ei. Degeaba i-a adus Amalia la cunoştinţă toate acestea aşteptând să-i treacă această iubire „pasageră”, cum o numea ea. Nu a vrut în ruptul capului să-l părăsească, iar el, ce putea să facă, să apeleze la violenţă?!

Aceste trei luni şi ceva au fost de coşmar pentru amândoi. El o iubea în continuare pe Marina, iar Amalia îl iubea în continuare pe Tudor. Suferea fiecare iubind şi neprimind iubire! Dar „iubirea n-a ucis niciodată pe nimeni, numai oamenii ucid în numele ei!” Clipe de neputinţă, momente de ură şi dispreţ avea uneori Tudor faţă de Amalia, iar ea le-a suportat pe toate mai uşor pentru că suporta totul din iubire pentru el. În timp ce el trebuia să stea în aceeaşi casă cu cineva pe care nu o mai dorea în preajma lui. Îi era destul de greu, dar nu ştia ce soluţie să adopte. Dacă ar fi fost căsătoriţi, Tudor s-ar fi dus să introducă divorţ, dar aşa nu putea face nimic. Cum putea să scape de Amalia? Luând-o cu forţa de braţ şi

aruncând-o în stradă?! Mai avea încă respect pentru părinţii care l-au crescut şi l-au educat frumos, fără să fie violent cu o femeie sau cu oricine altcineva. Dar suferinţa lui era enormă. Nu citise în niciun roman despre o dramă mai mare decât a lui din care să se inspire acum şi care să-l conducă la un deznodământ, la o iniţiativă. Îi venea să evadeze de lângă Amalia, să alerge fără să fie prins şi să se oprească la blocul unde locuia Marina ca să-şi strige dragostea. Multe clipe de disperare din dragoste a trăit Tudor, dar cu cine să le împărtăşească?!

Momentul în care a aflat vestea că va pleca în voiaj a fost unul fericit. De Marina nu mai ştia nimic, nici n-o mai întâlnise. El nu avea o vecină precum doamna Macaia care să-l informeze.

Urma să stea plecat trei luni. Se gândise ca, la întoarcere să-şi schimbe gazda şi telefonul şi s-o caute pe Marina. Ea nu a lipsit niciodată din mintea şi gândurile lui. Dacă-şi făcea planuri de viitor, acestea erau numai alături de EA. Pe toată perioada voiajului nu a fost zi în care să nu ofteze pentru Marina. Îşi cumpărase un caiet şi scria zilnic pentru ea câteva versuri. În ele erau toată iubirea şi toată suferinţa lui din dragoste. Colegii lui îi cunoşteau de-acum deprinderile. În timpul liber se retrăgea undeva în singurătate cu caietul pe genunchi şi numai el ştia ce scrie că niciodată nu a arătat nimănui. Dar absolut tot echipajul cunoştea dragostea lui pentru Marina. Nu era zi să nu vorbească despre minunea de fată care era Marina. Ea întruchipa toate aşteptările şi idealurile fiecărui bărbat – şi fizic şi moral.

Când cobora în port căuta suveniruri plăcute pentru iubita lui şi, dacă se întâmpla să fie alături un coleg, îi cerea părerea: „ce zici, o să-i placă asta?"

Pentru Amalia nu a cumpărat nimic. Şi-o scosese total din minte. Pentru el Amalia nu mai exista.

Lunile acestea a fost tot timpul trist şi a oftat. Îşi reproşa faptul că nu i-a spus niciodată de prietenia lui cu Amalia. Dacă i-ar fi spus de la început, altfel ar fi stat acum lucrurile. Nu s-ar mai fi ascuns ca ursul în bârlog. Ar fi avut curajul să-i ceară o întâlnire, chiar dacă Amalia se ţinea după el. Aşa, ar fi avut de dat prea multe explicaţii şi ce putea să-i spună – că a minţit-o!? Că cererea în căsătorie a fost o farsă? Nu era o farsă. A făcut-o cu cea mai mare sinceritate, dar atât de prins a fost de iubirea pentru Marina încât a uitat pur şi simplu că Amalia nu a plecat în Italia pentru totdeauna. Dar nici nu şi-a închipuit vreodată că va fi atât de insistentă şi nu va putea scăpa de ea. Era pe punte, respira aerul mării, trăgea aer în piept şi-şi făcea planuri de a o aduce înapoi în viaţa lui pe Marina. Trăia şi respira pentru şi prin Marina!

* * *

Binecuvântată să fie iubirea

Marina era fericită. Ce fericire mai mare putea să aibă având un serviciu şi un salariu bun, cu un bărbat care o curta şi-i făcea zilele luminoase. Colegii ei de muncă o iubeau şi o respectau, cele două doamne de acasă o înconjurau cu dragostea şi prietenia lor... Îi mulţumea adesea lui Dumnezeu şi spunea: „lăudat să fie numele Tău Doamne, că atunci când mă credeam prăbuşită tu m-ai ridicat şi m-ai Binecuvântat cu Dragostea Ta!" Nu era o credincioasă, dar aflase această rugăciune magică de la mama ei; respecta cele 10 porunci biblice şi principiile sănătoase de care beneficiase din familie. Mama ei a avut un rol foarte important în formarea ei ca om.

Trecuse o lună de când era împreună cu Cristi şi acesta o invită într-o seară la cinema.

Doamna Mareş i-a dat „verde" pentru orice întâlnire cu Cristi. După lungile lor discuţii de taină, doamna a afirmat: „Am încredere în el, Marina, aşa că, dacă te mai invită undeva, du-te! Nu mai aştepta consimţământul meu!"

Era un film de dragoste şi în timpul unei scene de iubire Cristi s-a apropiat de obrazul ei şi a sărutat-o,

şoptindu-i la ureche, cu o voce gravă, venită din adâncul fiinţei lui, te iubesc! Era atâta adevăr, disperare şi sinceritate în vocea sa că Marina a simţit fiori în tot corpul.

Din momentul acela nici unul nu a mai urmărit acţiunea filmului. Erau topiţi de dor, clocoteau de iubire unul pentru celălalt. Nu mai trăiau în prezent. Fiecare avea fanteziile sale şi le vedea transpuse ca pe un ecran. Nimeni dintre cei dimprejur nu bănuia că doi spectatori trăiesc o iubire mai mare decât cea din film.

La ieşirea din sală a cuprins-o cu mâna de mijloc şi a rugat-o să se mai plimbe puţin, deşi afară începuse un adevărat viscol. Ningea şi viscolea zăpada. Din momentul acela ei au iubit întotdeauna viscolul şi ninsoarea.

Această vreme câinoasă i-a favorizat lui Cristi prilejul s-o ţină strâns la pieptul lui, deşi nici ea nu mai simţea frigul. Uitase de timp, uitase de vreme şi au mers îmbrăţişaţi fără nici o ţintă. Nimic în jurul lor nu mai conta. Au înţeles atunci că fericirea însemna ceea ce simţeau ei în momentul acela. A fi fericit nu înseamnă să fii înconjurat de bogăţie, să ai tot confortul din lume, să-ţi fie cald sau frig. Erau fericiţi pentru că erau împreună şi se iubeau. Prezenţa Marinei făcea ca şi zăpada pe care o călca să fie ceva deosebit pentru el, viscolul care-l biciuia pe obraz îl primea ca pe nişte săruturi.

* * *

Binecuvântată să fie iubirea dintre doi oameni şi nimeni altcineva din afară nu are voie să-i despartă! Să-i lase împreună să-şi consume iubirea. Aceasta este dată de Divinitate şi blestemat este acela care intervine împotriva Divinităţii!

* * *

Nu există alt sentiment mai înălţător şi mai divin decât iubirea. Dumnezeu este iubire, iar ei se considerau apăraţi de Divinitate.

Se făcuse destul de târziu când Marina s-a uitat la ceas. „Cristi, repede că mâine trebuie să mă scol devreme să merg la serviciu!" „Ai învoire de la şeful tău să vii atunci când te trezeşti, indiferent de oră!" Au râs amândoi, s-au urcat în maşină şi, cu toată viteza printre nămeţii deja formaţi, a condus-o până la scara blocului.

Doamna Mareş nu se culcase. Îngrijorată, deşi i-a spus că are încredere în Cristi, o aştepta cu sufletul la gură. Era foarte târziu, dar au mai stat mult timp la taclale, pentru că ele deveniseră atât de apropiate încât nu-şi mai ascundeau nimic, iar doamna Mareş se considera parte din povestea de dragoste a Marinei. Asculta totul cu sufletul la gură. Îl iubea şi ea pe Cristi, bineînţeles într-alt fel, pentru că o făcea fericită pe Marina.

A doua zi, deşi avea învoire, Marina s-a trezit la timp şi a plecat la slujbă pentru că dorul de Cristi era mai puternic decât chiulul.

Cristi era în birou său, dar cum a aflat că a venit, s-a dus şi a îmbrăţişat-o după ce i-a sărutat mâna cu tandreţe. I-a şoptit din nou cât de tare o iubeşte şi i-a cerut să-i devină soţie. Aşa, fără nici o scenă gândită dinainte pentru că aşa a simţit şi pentru că nu mai avea stare s-o ţină pe Marina departe de el.

Pentru o clipă Marina a rămas confuză gândindu-se că a mai fost cerută odată de soţie şi a doua zi EL a uitat tot. „De ce să ne grăbim?" a răspuns ea aproape şoptit, nu pentru că aşa a simţit, ci pentru că şi-a adus aminte de prima cerere. Dacă până mâine va uita şi Cristi?!

- Marina, dar nu despre grabă este vorba! Te iubesc de când te-am văzut prima dată, însă nu eram sigur de sentimentele tale.

- Dacă până mâine uiţi că m-ai cerut de soţie?!

- Să uit?!

- Da, e posibil.

- Dacă spui că uit până mâine, te mai cer astăzi de o sută de ori şi dacă vrei argumente, te duc acum acasă la mine şi acolo rămâi până facem actele. Marina, ştii că sunt bogat, că am tot ce-mi trebuie, dar ca să fiu pe deplin împlinit am nevoie ca tu să-mi fii alături. Fără tine toate acestea nu contează pentru mine, nu au valoare. De când te-am cunoscut trăiesc şi respir doar prin tine. Nu mai concep viaţa fără tine. Eşti cel mai frumos şi minunat lucru care s-a întâmplat vreodată în viaţa mea! Dacă, Doamne fereşte ai trăi alături de altcineva refuzându-mă pe mine, eu aş fi toată viaţa umbra ta. Nu mai concep să-mi formez o familie decât alături de tine. Poate crezi că sunt vorbe mari, dar asta simt.

Marina era gâtuită de emoţie. Fiecare cerere în căsătorie are farmecul ei. Chiar dacă Cristi nu s-a aşezat în genunchi în faţa ei cu o floare în mână şi această cerere părea sinceră, dar odată ce a trecut printr-un episod neplăcut, acum se temea să nu se repete.

* * *

Din fiecare expierenţă neplăcută noi rămânem cu neîncrederea în oameni! Mare păcat! Nu toţi oamenii sunt la fel.

* * *

- Nu pot să-ţi răspund imediat. Mai lasă-mi puţin timp.

Cristi s-a întristat puţin când a auzit răspunsul ei. Era neîncredere sau nu-l iubea suficient?

Diana, secretara, l-a scos din această stare, chemându-l la birou pentru că îl căuta cineva.

Şi Marina a avut timp să-şi revină din emoţie şi să judece lucrurile la rece. „Doar n-o să mi se întâmple tocmai mie acelaşi lucru de două ori. Dacă-mi mai zice odată, accept! Aaa, dar să profit de ocazie, să-i cer părerea şi doamnei Mareş. Are experienţă mai mare decât mine şi sfatul ei îmi poate fi folositor."

Când a auzit, doamna Mareş s-a bucurat mai mult decât Marina şi i-a spus să nu mai stea deloc pe gânduri, să accepte imediat. „O altă partidă mai bună nu găseşti!"

Marina aştepta nerăbdătoare să-i propună Cristi încă o dată şi să accepte.

Era aproape de încheiere programului când intră Diana şi îi spune: „Hai să plecăm şi noi mai devreme pentru că şeful a plecat şi a spus că nu se mai întoarce astăzi!"

Marina regreta, mai ales că povestind acasă a auzit şi părerea gazdei. „Acum, asta era, va aştepta încă o zi până mâine!"

Abia terminase de servit masa şi îi povestise doamnei ce s-a întâmplat când a sunat Cristi. „Marina, scuză-mă că a trebuit să plec imediat. A fost o situaţie în port care nu a suportat amânare. Dar cererea mea rămâne valabilă!"

După ce i-a spus că „cererea rămâne valabilă" restul convorbirii aproape că l-a uitat şi i-a dat vestea

doamnei Mareş. Ea deja începuse să fie tristă şi suspicioasă cu privire la norocul ei.

A doua zi, Cristi a venit cu un buchet de trandafiri roşii, nu cu unul, ci atâţia cât vârsta Marinei. I-a oferit trandafirii şi tot el i-a aşezat pe birou ca s-o poată îmbrăţişa. O îmbrăţişare tandră din partea unui om puternic şi elegant în comportare, cu mişcări atente şi lente, încât Marinei i-a insuflat un simţământ de protecţie totală.

- Te vreau mereu lângă mine, Marina. Şi asta este posibil doar dacă accepţi cererea mea în căsătorie!

Topită şi ea de dorul lui, Marina îi spuse un DA şoptit la ureche, iar el atent la răspunsul ei, o săltă în sus de bucurie cu cele două braţe puternice şi o lăsă uşor din îmbrăţişare pentru a scoate din buzunar o cutiuţă minusculă îmbrăcată în catifea roşie. Îi oferi cutia spunându-i: „Pentru că ai acceptat, primeşte şi acest inel ca dovadă a sincerităţii şi iubirii mele nemărginite pentru tine. Îmi doresc ca nimeni, niciodată să nu ne despartă şi să fim tot la braţ şi când o să fim la vârsta senectuţii, să ne sprijinim unul de celălalt şi să ne aducem aminte mereu de aceste clipe!"

Este uşor de înţeles ce a urmat. El a comandat o masă cu şampanie pentru toţi membrii acelui colectiv şi a făcut anunţul. Părea că toţi se bucură de fericirea lor. Căsătoria era de aşteptat pentru că toţi văzuseră dragostea cu care o înconjura şi „o pereche aşa de potrivită rar mai întâlneşti", se spunea pe şoptite.

Marina şi-a anunţat telefonic părinţii şi i-au rugat să se gândească la o dată pentru fixarea nunţii. „Cât mai repede", i-a şoptit Cristi pentru că de-acum o cunoştea pe Marina şi nu ar fi fost a lui decât după cununia civilă.

Zilele care au urmat au fost trăite din plin, fără însă a fi împreună. Cristi i-a arătat din maşină „casa" lui, care era o vilă de toată frumuseţea.

Nunta s-a făcut la cel mai mare restaurant din Constanţa, cu mulţi invitaţi.

Părinţii lui Cristi au plăcut-o pe Marina imediat ce au văzut-o. Ea s-a comportat firesc, cu dragoste şi cu respect faţă de ei, aşa cum obişnuia cu părinţii ei, fără să facă diferenţă. În noaptea nunţii l-a privit pe Cristi ca pe un bun de preţ. Era numai al ei, dar nu uita să-şi îmbrăţişeze socrii şi părinţii, în aceeaşi măsură, şi să-i întrebe „dacă se simt bine!" Aceştia o urmăreau cu privirea plină de dragoste. Era „fata lor", a socrilor şi a părinţilor. Nimeni nu făcea diferenţa, dar nici ea nu-i diferenţia.

La nuntă au venit şi prietenele ei de la ţară, Ramona şi Delia, însoţite de noii lor prieteni.

S-a vorbit mult despre această nuntă. O pereche mai potrivită nici nu se putea.

Şi Cristi a fost atent la toate detaliile, a salutat toţi invitaţii deopotrivă, aşa încât să nu se simtă nimeni neglijat.

- Monica, niciodată nu m-am simţit mai bine ca la nunta Marinei. I-a plăcut mult şi prietenului meu.

- Dar ce zici de mine, eu care nu am mai fost de ani de zile la o petrecere motivând de fiecare dată că nu merg singură, aici m-am simţit ca la nunta fetei mele. De fapt ţin la fata asta ca şi când ar fi copilul meu.

- Să nu uiţi că şi eu am aceleaşi sentimente pentru ea.

Marina le-a promis că după ce se va instala la vilă, primele invitate o să fie prietenele ei care au sprijinit-o şi au ajutat-o să ajungă doamna Demetriade.

Doamna Macaia nu a fost invitată, motiv de mare supărare. Marina însă nu a făcut-o din răutate, a crezut că nu-şi doreşte. Ea însă s-a simţit nedreptăţită că „a ţinut la fata asta şi a fost foarte intrigată când l-a văzut pe Tudor cu altă fată", a spus ea altor vecine. „Şi uite, acum, nici nu m-a băgat în seamă să-mi ofere şi mie o invitaţie! Cică, a mers toată lumea bună...!" Când a aflat de supărarea ei, Marina i-a cumpărat doamnei Macaia un tort cu rugămintea de a fi iertată.

- Aaa, nu trebuia Marina. Casă de piatră! Îţi doresc să ai multă fericire şi... lasă, să nu fii necăjită că băiatul ăsta este mai bun şi mai frumos ca Tudor. Lasă, mamă... să-ţi ajute Dumnezeu! După ce a plecat Marina, doama Macaia a spus în gândul ei: „lasă, că şi aşa nu aveam atâţia bani pentru nunta asta de bogătaşi. M-ar fi costat o avere, poate venitul meu pe câteva luni. Am fost mai câştigată aşa, s-o fac pe supărata!"

Marina a trebuit să se scuze, că altfel n-o mai termina cu doamna Macaia. Avea de făcut fel de fel de observaţii care pe ea nu o interesau în nici un fel.

- Nu merita doamna Mac-Mac aşa ceva, dar tu nu te dezminţi nici de data aceasta. Eşti deosebită, asta este, spuse doamna Angela cu părere de rău.

- Plec şi vin imediat, spuse Marina. A coborât din bloc şi la colţul străzii era o cofetărie. A luat şi pentru ele un tort cu ciocolată, să nu mai fie supărate pe doamna Macaia. Au petrecut, aşa cum au făcut-o şi cu alte prilejuri, dar atunci o făceau să uite de alte neajunsuri şi neplăceri. Acum trona fericirea şi împlinirea, urările din toate părţile.

- Marina, să nu cumva să ne uiţi acum, dacă te-ai căsătorit. Te aşteptăm să vii des pe la noi.

- Niciodată nu vă uit. Sunteţi familia mea de aici, din Constanţa.

* * *

Marina insista să vină în continuare la serviciu, dar Cristi o ruga să stea acasă. Şi ca să-i facă pe plac o lăsa să vină la serviciu când dorea, fără a avea un program, dar conştiincioasă şi responsabilă cum era, ea şi-a ţinut singură evidenţa contabilă.

Oana a aflat despre căsătoria lui Cristi şi umbla ca turbată. Nu-şi găsea locul. Ba îl suna la ore nepotrivite, ba îl aştepta în faţa sediului firmei cu toate că el o respingea de fiecare dată şi l-a adus în stare să spună că va cere protecţie dacă se va mai ţine de el.

Ca să nu mai fie deranjat şi-a schimbat numărul de telefon, deşi foarte mulţi îi ştiau numărul vechi. A rugat-o pe Diana să anunţe, prin telefon sau emaill, pe toţi colaboratorii şi toate cunoştinţele mai apropiate despre acest lucru.

Marina ce s-a gândit? „Să-şi schimbe şi ea telefonul, dacă cumva îi mai trece prin minte lui Tudor s-o sune, nu se făcea să-i răspundă sau să mai ştie ceva de ea". Aşa că a procedat şi ea în consecinţă.

Lui Cristi nu-i povestise în amănunt relaţia ei cu Tudor, dar nu o făcuse dintr-o rea intenţie. Nu au prea avut timp să discute despre altcineva, ocupându-se total de relaţia lor, de visele pentru viaţa lor viitoare.

Cristi păstrase în serviciu femeia care-i făcea curăţenie. Aceasta spăla, călca rufele, uneori prepara ceva

bun de mâncare pentru a-i fi mai uşor Marinei. Pe iubita lui, acum soţie, o proteja de muncile casnice şi îi crea viaţa pe care o gândise dacă-i va accepta cererea în căsătorie. Nu-i promisese nimic în prealabil, dar mereu visase la confortul pe care i-l va asigura dacă va fi a lui. În definitiv soarta a fost foarte darnică cu el. Avea o casă frumoasă, o maşină performantă, o firmă din profitul căreia îşi asigura un trai confortabil... De ce să economisească bani şi soţia lui să ducă o viaţă casnică? Tot el se preocupa şi cu partea de distracţie a familiei lui. Marina, aşa rezervată cum o ştia, nu i-ar fi cerut nimic ca să se simtă bine. Aşa că, era de datoria lui să o facă.

Cristi o rugase pe secretară să-i asigure programul săptămânal de filme şi spectacole. O dată la două luni ieşeau măcar până în Bulgaria sau Ungaria. De acolo foarte des ajungeau şi în Austria. Îşi trăiau viaţa cu adevărat. Din banii câştigaţi nu-şi făceau avere. Îi cheltuiau doar pentru confortul şi distracţia lor.

Viaţa fiecărui om se trăieşte pe etape. Viaţa Marinei cunoscuse o nouă etapă. Era iubită, era protejată, nu ducea grija zilei de mâine. Dumnezeu a răsplătit-o pentru primul ei eşec în dragoste şi pentru toată suferinţa de atunci, dar şi pentru sufletul ei bun şi vorba ei blajină care aveau menirea să îi vindece pe cei care aveau o relaţie cu ea sau se găseau în preajma ei.

Îşi fixase o zi de vizită la socrii în cursul săptămânii, iar aceştia o aşteptau cu tot dragul. Părinţii şi socrii îşi telefonau, iar părinţii le mulţumeau de fiecare dată pentru că au crescut şi educat un băiat manierat şi cu bun simţ. „Vă mulţumesc că l-aţi educat pe Cristi atât de bine, iar eu mă bucur acum de rezultatul muncii dumneavoastră!" Cum să nu fie mulţumiţi aceşti părinţi când li se aducea recunoştinţa creşterii fiului lor arătând prin aceasta dragostea şi respectul pentru ei.

La un spectacol sau un film bun îi invitau și mergeau împreună. De cele mai multe ori se încheia seara cu o masă în patru la restaurant.

Cristi se interesa acum de o mașină pentru Marina, în timp ce ea făcea cursul pentru șoferi.

* * *

Iubirea și pacea în familie este ca o terapie. Bunele maniere reprezintă o treaptă esențială în drumul nostru spre fericire și împlinire. Nu luăm nimic în afară de conștiința noastră. De aceea nu trebuie să devenim egoiști și lacomi. Să oferim totul ca să primim destul de mult.

* * *

Frumoasa doamnă

Tudor își făcea planuri mari de viitor și absolut toate o includeau pe Marina. Mai întâi se gândea ca la întoarcerea din voiaj să-și schimbe locuința și telefonul, iar pe părinți îi va ruga să nu o informeze pe Amalia despre toate acestea.

Prima lui grijă a fost să-și ducă la îndeplinire tot ce își propusese. Nu a fost ușor să-și găsească o altă gazdă. Dar de-abia după aceea a urmat greul. Nu dădea de Marina. Nu avea veleități de detectiv și nu a reușit să facă nimic în privința aceasta. De la părinți primea mereu veste că Amalia este înnebunită că nu știe nimic despre el. Se certase și cu ei pentru că nu-i spun nimic bănuind că ascund ceva. „Nu știm cât mai putem să o respingem așa..."

Părinții lui Tudor o plăceau pe Amalia, nu erau împotriva ei. Dar ce te faci când fiul tău te roagă insistent ceva. Nu puteau înțelege dragostea lui, după o relație de atâta timp alături de Amalia, doar că i-a căzut cu tronc o altă femeie. Îl susțineau doar pentru că nu aveau încotro, dar nu erau întru totul de acord. Pe Amalia au asigurat-o că nici lor nu le spune unde s-a mutat și ce număr de telefon are. „Ne sună de la un telefon fix din oraș!" „Iartă-ne, Doamne, că trebuie să mințim fata asta, dar ce putem face!"

Amalia era înnebunită. La câteva zile după ce a aflat că vaporul lui sosise s-a urcat într-un microbuz şi a venit la Constanţa. S-a dus glonţ la doamna Micu. Nici aceasta nu ştia nimic de noua lui adresă. Gazda ţinuse la Tudor, dar acesta i-a explicat pe scurt de ce se mută. Ştiind câte ceva din certurile sale cu Amalia, l-a înţeles. I-a spus doar: „să nu mă uiţi, să mai treci pe la mine!" Domniei sale, cu adevărat, nu-i dăduse nici o adresă şi nici numărul nou de telefon.

După terminarea tuturor examenelor Tudor nu a mai trecut pe acasă, dar şi de teama ca Amalia să nu i se „agaţe" iar de gât. După ce şi-a aranjat mutarea, după eforturi îndelungate de a o găsi pe Marina, a plecat la munte. Avea nevoie de puţină relaxare după toate traumele psihice prin care trecuse.

„După ce mă întorc, îmi găsesc mai întâi serviciu, adică un contract pe o navă, o caut pe Marina, strâng bani din voiaj şi după ce mă întorc mă căsătoresc cu ea!" Deabia acum el a înţeles ce înseamnă să iubeşti. De când o cunoscuse, în mintea lui nu mai era loc şi pentru alte gânduri decât pentru ea. Şi iubirea adevărată nu moare niciodată. El avea o singură constantă – iubirea pentru Marina.

Odată aceste planuri făcute, a stat relaxat în mica lui vacanţă.

Un prieten i-a spus de o firmă de shipping care angajează tineri absolvenţi ai U.M.C.

* * *

Cu o hârtie în mână în care îşi notase adresa firmei, cu ochii în toate părţile, Tudor s-a lovit de o

frumoasă doamnă şi întorcând capul îi spune: „Scuzaţi, vă rog!"

Frumoasa doamnă nu era alta decât Marina care tocmai plecase de la firma soţului ei, acum şi a ei, unde mai verificase ceva prin acte. De când se căsătorise devenise absentă la absolut tot ce o înconjura, deoarece confortul şi situaţia ei psihică şi materială erau mulţumitoare şi nu o mai interesau persoanele pe lângă care trecea. Şi nu din îngâmfare sau mândrie, dar nu mai era interesată de nimic. Viitorul ei fusese asigurat din toate punctele de vedere.

Când a văzut-o, Tudor era să scape hârtia din mână. Ce bine că se întâlnise cu ea. Doamne, cât a mai căutat-o prin oraş şi de câte ori a sunat la numărul ştiut şi nu-i răspundea nimeni.

- Marina, dacă ai şti de când te caut! Doamne, ce bine arăţi?

- Tudor...?!!

Revăzându-l, Marina a uitat pentru o clipă care mai este starea ei socială şi a fost într-adevăr foarte mirată să-l întâlnească.

- Marina, ştiu că în primul rând trebuie să-ţi cer scuze pentru tăcerea mea...

- Nu, Tudor, nu-i nevoie!

Marina se fâstâcise mai mult decât el şi nu ştia nici ce să-i spună, nici cum să reacţioneze. O luase total prin surprindere exact când aproape uitase de el. De fapt, îşi propusese să uite de el ca să nu-şi complice viaţa alături de Cristi. Aşa i s-a părut că este corect şi în regulă faţă de soţul ei.

- Aah, dacă ai şti ce bucuros sunt că te-am întâlnit. Am atâtea să-ţi spun...

- Nu, nu-i nevoie!

- Ai rămas aceeaşi fată blândă şi deloc pretenţioasă. Iar eu mă simt aceeaşi bestie.

Marina dă să plece, dar Tudor o apucă de mână:

- Nu, cum să pleci când eu te-am căutat atâta?

- Tudore, nu mai avem ce discuta!

- Sigur că avem ce discuta. Am atâtea să-ţi spun...

- Nu...! Tudore, chiar nu mă interesează nimic din ce vrei să-mi spui... Uneori cuvintele devin inutile.

- Ai tot dreptul să fii supărată. Dar să ştii că eu te-am iubit fără întrerupere tot timpul acesta, numai că am omis... am uitat să-ţi spun că aveam deja o prietenă...

- Bine, să fiţi fericiţi împreună.

- Nu! Fericirea mea este lângă tine!

- Nu se mai poate.

- Ba se poate. Tu eşti o femeie deosebită. Eşti bună şi iertătoare.

- Nu, chiar nu se mai poate.

- Haide să intrăm undeva... la o cafea... să-ţi explic. Sigur ai să mă înţelegi.

- Tudor, eu m-am căsătorit.

- Cuuum?!!!

- M-am căsătorit.

- Nu! Nu! Nu! Divorţezi, spuse Tudor, aproape ţipând la ea!

- Chiar nu mai avem ce discuta, dădu ea iar să plece, dar Tudor o prinse de mână.

- Nu pleci nicăieri!

- Tudore, lasă-mă să plec. Se uită lumea la noi.

- Nu mă interesează de nimeni.

- Te rog, nu mai spune nimic, că eu trebuie să plec.

- Marina, trebuie să vorbim... Totul are o rezolvare. Nimeni nu te-a mai iubit ca mine.

- Da, din prea multă iubire ai ales să mă părăseşti.

- Tocmai de aceea trebuie să-ţi explic!

- Nu mă mai interesează...

Marina întoarce spatele să plece dar Tudor iar o prinde de mână. În timpul acesta un angajat al firmei trece şi vede scena. Foarte subtil şi elegant îi propune:

- Doamna Marina, haideţi... că vă duc eu acasă.

- Da, mulţumesc.

Aceasta, plecă împreună cu domnul Ionescu şi Tudor a rămas mut şi cu mâinile întinse spre ea: "Marina, Marina, stai... Nu pleca!"

* * *

Iubirea este cel mai sfânt sentiment de pe pământ şi nimeni nu are voie să intervină pentru a o destrăma.

* * *

Tudor şi-a pierdut raţiunea pentru care se afla acolo. A continuat să meargă pe stradă cu mâinile întinse şoptind: Marina... Marina...! Mintea lui s-a blocat pe acest ultim gest de disperare şi îl repeta obsesiv.

După ce a colindat fără nicio ţintă pe străzi, a ajuns acasă, la noua gazdă, s-a aruncat pe pat şi până a adormit a repetat întruna: Marina, Marina...

De atunci, mintea lui nu mai funcţionează şi o strigă întruna pe Marina.

În parcul din oraşul său natal îl poţi întâlni foarte des. Umblă nebărbierit, neîngrijit şi când vede o fată frumoasă o trage de mână, spunându-i: „Marina, stai să-ţi explic...!" Este jenant şi pentru el şi pentru familia lui, dar mult mai dureroasă este trauma prin care trec toţi ai săi.

Pentru părinţii lui este o mare durere. Terminase facultatea, aşteptau să se angajeze, să-şi facă un rost, dar nimic din toate astea.

De când s-a îmbolnăvit, părinţii lui au consultat cei mai mari specialişti în psihiatrie şi neurologie. Unul dintre medici a afirmat că „este posibil să-şi revină doar dacă va întâlni o fată asemănătoare celei pe care a iubit-o atât de mult!" Slabe speranţe, dar tot este ceva, decât nimic.

Nu puteau nici să-l împiedice să iasă din casă. Cine l-a cunoscut înainte ştie că era un băiat studios, vesel, respectuos, dar cunoscându-i povestea de iubire spune, văzându-l: „Doamne fereşte!"

* * *

DE ACEEAŞI AUTOARE:

- ***Ştiai că timpu-i colorat?*** – Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2007, roman;
- ***Cândva... prietene*** – Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2008, roman;
- ***Confesiunile Angelei*** – Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2009, roman;
- ***Vremuri, oameni şi... destine***, Editura Virom, Constanţa 2010, eseuri;
- ***Antologie jurnalistică, vol. I*** – O felie de viaţă; Editura VIF, Constanţa 2012, publicistică;
- **Antologie jurnalistica, vol. II** - Locuri şi evenimente, Editura VIF, Constanţa 2013, publicistică.
- **Jocul destinului**, Editura ExPonto, Constanţa, 2013, roman ;
- **Vremuri, oameni şi... destine,** volum reeditat, revizuit şi adăugit, Editura Reklama Studio, 2014.
- **Basarabia, pământ străbun** – Editura NextBook, Constanţa 2014

- **Antologie jurnalistică, vol.III** – Interviuri, cronici, reportaje – Editura NextBook, Constanţa 2014 ;
- **Monografia comunei Borcea** – Editura NextBook, Constanţa 2014 ;
- **Ştiai că timpu-i colorat**? Ediţia a II-a, Editura NextBook, Constanţa 2015;
- **Cândva... prietene**, Ediţia a II-a, Editura NextBook, Constanţa 2015;

* * *

Vasilica MITREA, scriitoare, redactor la revistele „DOBROGEA CULTURALĂ" și „ARMA PONTICA, colaboratoare la alte reviste, membră a Asociației scriitorilor de limbă română din Quebech, Canada; membră a mai multor asociații culturale. A primit multe premii și diplome pentru activitatea sa literară.

- Prezentă în Dicționarul Ligii Scriitorilor Români, vol. I, Editura Dacia XXI, Iași, pag. 263-264;

- Prezentă în Dicționarul enciclopedic „PERSONALITĂȚI ROMÂNE ȘI FAPTELE LOR 1950-2010" – volumul 55, Editura StudIS, Iași, 2013, pag. 443-466;

- Prezentă în Antologia Asociației Scriitorilor de Limbă Română (ASLRQ-2015) din Quebec, Canada, pag. 120-123;

- Prezentă în volumele apărute în 2012, 2013, 2014, 2015 ale Fundației Culturale „Memoria", filiala Argeș – Comunicări prezentate la Simpozion;

- Prezentă în antologii și reviste literare.

* * *

Cuprins

ISBN 9781518832611

Vasilica MITREA - scriitoare, redactor la revistele „DOBROGEA CULTURALĂ" şi „ARMA PONTICA, colaboratoare la alte reviste, membră a Asociaţiei scriitorilor de limbă română din Quebech, Canada; membră a mai multor asociaţii culturale. A primit multe premii şi diplome pentru activitatea sa literară.

- Prezentă în Dicţionarul Ligii Scriitorilor Români, vol. I, Editura Dacia XXI, Iaşi, pag. 263-264;

- Prezentă în Dicţionarul enciclopedic „PERSONALITĂŢI ROMÂNE ŞI FAPTELE LOR 1950-2010" - volumul 55, Editura StudIS, Iaşi, 2013, pag. 443-466;

- Prezentă în Antologia Asociaţiei Scriitorilor de Limbă Română (ASLRQ-2015) din Quebec, Canada, pag. 120-123;

- Prezentă în volumele apărute în 2012, 2013, 2014, 2015 ale Fundaţiei Culturale „Memoria", filiala Argeş - Comunicări prezentate la Simpozion;

- Prezentă în antologii şi reviste literare.

